

வழியா இல்லை பூமியில்?

பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

வழியா இல்லை பூமியில்?

Valiya Illai Bhoomiyil?

Author:

பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

Pattukottai Prabakar

For more books

<http://www.pustaka.co.in/home/author/pattukottai-prabakar>

Digital/Electronic Copyright © by Pustaka Digital Media Pvt. Ltd.

All other copyright © by Author.

All rights reserved. This book or any portion thereof may not be reproduced or used in any manner whatsoever without the express written permission of the publisher except for the use of brief quotations in a book review.

பொருளடக்கம்

[அத்தியாயம் 1](#)

[அத்தியாயம் 2](#)

[அத்தியாயம் 3](#)

[அத்தியாயம் 4](#)

[அத்தியாயம் 5](#)

[அத்தியாயம் 6](#)

[அத்தியாயம் 7](#)

[அத்தியாயம் 8](#)

[அத்தியாயம் 9](#)

[அத்தியாயம் 10](#)

[அத்தியாயம் 11](#)

[அத்தியாயம் 12](#)

[அத்தியாயம் 13](#)

[அத்தியாயம் 14](#)

[அத்தியாயம் 15](#)

[அத்தியாயம் 16](#)

[அத்தியாயம் 17](#)

[அத்தியாயம் 18](#)

[அத்தியாயம் 19](#)

[அத்தியாயம் 20](#)

[அத்தியாயம் 21](#)

[அத்தியாயம் 22](#)

[அத்தியாயம் 23](#)

[அத்தியாயம் 24](#)

[அத்தியாயம் 25](#)

அன்புள்ள உங்களுக்கு...

வணக்கம்.

‘கல்யாண மாலை’ இதழில் தொடர்கதையாக எழுதிய நாவல் இது.

திருமணத்திற்கு இருக்கும் ஆண்களையும், பெண்களையும் வாழ்க்கை பந்தத்தில் இணைக்கும் ஒரு பாலமாக செயல்பட்டு வரும் ‘கல்யாண மாலை’யில் கதை எழுதச் சொன்ன போது, திருமணமும் அதைச் சார்ந்த பிரச்சனைகளையும் பற்றி எழுதலாமே என்று தோன்றியது.

அந்த சமயம் எனது வாசகத் தோழி ஒருவரின் சகோதரிக்கு நிகழ்ந்த ஓர் உண்மைச் சம்பவத்தை அறிந்த போது, அந்த சம்பவத்திலிருந்தே இந்தக் கதைக்கான மூலக் கருவை உருவாக்கிக் கொள்ள முடிவெடுத்தேன். இந்தக் கதையில் இடம் பெற்றுள்ள சம்பவங்கள் எல்லாமே அந்தப் பெண்ணுக்கு நடந்தவை அல்ல. அந்தப் பெண்ணுக்கு நடந்த ஒரு சம்பவம் இந்த நாவலை உருவாக்க உதவியது என்பதுதான் உண்மை.

இந்தத் தொடர் நிறைவு பெற்றதும் நிறைய பாராட்டுக்கள் கடிதம் மூலமும், தொலைபேசி மூலமும் கிடைத்தன. அதில் நான் குறிப்பிட விரும்பும் ஒரு பாராட்டு இது: தொலைக்காட்சியில் இயக்குனராக பணிபுரிந்து ஓய்வு பெற்ற திரு.நடராஜன் அவர்கள் தொலைபேசியில் அழைத்து நெடு நேரம் இந்தக் கதையைப் பற்றிப் பாராட்டிப் பேசினார். “கதையின் முடிவு எப்படி இருக்குமோ, எப்படி அமைக்கப் போகிறீர்களோ என்கிற பதைப்புடனும், தவிப்புடனும் காத்துக் கொண்டிருந்தேன். மனதுக்கு நிறைவாக ஒரு முடிவை அமைத்திருந்தீர்கள்!” என்று மனம் விட்டுப் பாராட்டிய அவருக்கு இப்போதும் ஒருமுறை என் நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கல்யாண மாலை அலுவலகத்தில் பணிபுரிந்தவர்களே ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தின் வரவுக்காகவும் எதிர்பார்ப்புடன் காத்திருந்ததாகச் சொன்னார்கள் (இதழ் அச்சுக்குப் போக வேண்டுமே என்றல்ல...).

கதையைப் பற்றி முன்னுரையில் ஒரு முன்னோட்டமாக எதைச் சொன்னாலும் அது வாசிக்கும் உங்கள் நேரடி அனுபவத்தை நீர்த்துப் போகச் செய்யும் என்ற கருதுவதால். புத்தகத் தயாரிப்பில் தோள் கொடுத்து நின்ற திருமதி. ஸ்வரண ரம்யா. பா.கணேஷ். திரு.ஆர்.ரமேஷ் ஆகியோருக்கு நன்றி சொல்லி நகர்ந்து கொள்கிறேன்.

பிரியங்களுடன்,

பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

1

அ ஜந்தா மேகம் எண் ஒன்பதில் மிதந்தாள். அடுத்த வாரம் இந்த நேரம் அவள் திருமதி அஜந்தா கேஷ்வ்.

ராஜேஸ்வரி கல்யாண மண்டபத்தில் மீன லக்கனத்தில் நாதஸ்வர கோஷடி மாங்கல்யம் தந்துனானே வாசிக்கப் போகிறார்கள். மூலையில் சாக்லெட் பின் அடித்து வாழ்த்து அட்டைகள் தயாரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் வாண்டுகள்.

மெனு இறுதி வடிவ திருத்தலத்தில் குளோப்ஜாமூனுக்குப் பதிலாக ரசமலாய் மாற்றிச் சொல்லியாகி விட்டது. ஐஸ் பிள்ளையார், காய்கறி அலங்காரம், ரங்கோலியில் மணமக்களின் முகங்கள், தாம்பூலக் கவரில் கிருபானந்தா வாரியாரின் அருளுரை கையடக்கப் புத்தகம், பாப்கார்ன் மற்றும் கேண்டி ஸ்டால்கள், வரவேற்பு மேடை பின்னணியில் குட்டியாக செயற்கை அருவி, வாசலில் அலங்கார ஹோர்டிங், மெல்லிசைக் கச்சேரிக்கு நடுவில் அங்குமிங்கும் அலைந்து குழந்தைகளுக்கு பலூன் தரும் கோமாளிகள், அன்றிரவு மணமக்கள் தங்க நட்சத்திர ஹோட்டலில் தேனிலவு அறை என்று பட்டியல் போட்டு ஏற்பாடுகள் நடக்கின்றன.

அஜந்தா காரணமில்லாமல் புன்னகைத்தபடி காரை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தாள். அருகில் தோழி வசந்தரா மடியில் விநியோகிக்கப்பட வேண்டிய அழைப்பிதழ்கள். காரில் ஆடிக் கொண்டிருந்த அழகான பொம்மை நளினமாக கண்ணடித்தது.

“இது புதுசா இருக்கே?”

“கேஷவ் அமெரிக்காலேர்ந்து அனுப்பிச்ச முதல் அன்பளிப்பு!”

“எல்லாம் திடுதிப்புன்னு நடந்துடிச்சில்ல?”

“ஆமாம். இன்னும் ரெண்டு வருஷம் போகட்டும்ன்னு சொன்னேன். கேக்கலை. அவங்களுக்கு பயம்.”

“என்ன பயம்?”

“வேலைக்குப் போறனே... திடீர்னு ஒருத்தனைக் கூட்டிட்டு வந்து நிறுத்திட்டா?”

“தப்பா?”

“எங்க வீட்ல இன்னும் தப்புதான்.”

“நிஜமா உனக்கு யார் மேலயும் லவ் வரலையா? எனக்கு ஸ்கூல்ல ஒண்ணு. அப்பறம் காலேஜ்ல ஒண்ணு. உனக்கேத் தெரியும்.”

“அதுக்கு பேர் லவ்வா? போடி! உனக்கு செலவு பண்ண வெய்ட்டான மணி பர்ஸ் வேணும், ஊர் சுத்த பெட்ரோல் நிரப்பின பல்சர் வேணும்.”

“ஏய்... ரிஷியோட உனக்கு ஒரு க்ரஷ் இல்லைன்னு கண்ணைப் பாத்துச் சொல்லு, பாக்கலாம்!”

“கண்ணைப் பாத்துச் சொன்னா விபத்தாயிடும் வசு!”

“எனக்குத் தெரியும். அவன் பிரொப்போஸ் பண்ணான். உண்டா இல்லையா?”

“அப்படிப் பாத்தா நான் டென்த் படிக்கிறப்ப மாடி ஃபிளாட்லேர்ந்து சன்ஷேட்ல இறங்கி வந்து ரோஜாப் பூவோட ஏழு பக்கத்துக்கு லவ் லெட்டர் குடுத்த கிருஷ்ண மூர்த்தியையும் சேத்துக்கணும்...”

“உனக்கு ஏன் யாரையும் பிடிக்கலை?”

“யாராச்சும் வந்து கேனத்தனமா ஐ லவ் யூன்னு சொன்னா உடனே சரின்னு சொல்ல முடியுமா? என்னப்பா பேசறே?”

“ரிஷி யாராச்சுமா உனக்கு? காலேஜ் பேக்ல அவன் ஃபோட்டோவை நீ வெச்சிருந்தே அஜந்தா. என்னமோ பிரச்சனை உங்களுக்குள்ள. நீ அப்பவே சொல்லலை. இப்பவா சொல்லப் போறே?”

திடீரென்று உதடுகள் துடிக்க, “அந்த ராஸ்க்கலைப் பத்திப் பேசாதே!” என்றாள்.

“அப்ப பைக்குள்ள ஒரு பூனைக் குட்டி இருக்குன்னு அர்த்தம். சொல்லு, என்ன செஞ்சான்? இல்ல என்ன செய்யலை?”

“வசு, காத்துல கலந்துட்ட ஒலி மாதிரி என் மனசுலேர்ந்து ரிஷி காணாமப் போயி ரொம்ப நாளாச்சு. அது முடிஞ்ச அத்தியாயம். கலைஞ்சு போன கனவு. இப்ப எதுக்கு அவனைப் பத்தி?”

“சிதைஞ்ச ஓவியம், அறுந்த பட்டம், கரைஞ்ச கற்பூரம், உடைஞ்ச பல்வான், சிதறுன கண்ணாடி... இதெல்லாம் விட்டுட்டியே? அஜந்தா, மறைக்காதே. அவன் மதுமிதாவை கிஸ் பண்ணதை நீ பார்த்துட்டே. அதானே? அந்த சம்பவம்தானே அத்தனைக்கும் அணுகுண்டு?”

அஜந்தா அவசரமாக காரை சாலையின் ஓரத்தில் இடம் தேடி நிறுத்தினாள். விழிகளை அகலமாக்கி ஆச்சரியமாக வசுவைப் பார்த்தாள். அவசர இதயத் துடிப்புகளின் காரணமாக அவள் உடலில் விளைந்த அசைவுகளை வர்ணித்தால் ‘கல்யாணமாலை’ கோபித்துக் கொள்ளலாம்.

“ஏய்... சொல்லு. உனக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“ஒரு தேவதை கனவுல வந்து சொல்லிச்சிப்பா.”

“பீ சீரியஸ்! எப்படி தெரியும்?”

“ரிஷிதான் சொன்னான்.”

“அவன் பெங்களுர்ல செட்டிலாகி ஆறு மாசமாச்சி.”

“மறுபடி சென்னைக்கு டிரான்ஸ்ஃபராகி பத்து நாளாச்சு.”

“உனக்கு போன் செஞ்சானா?”

“ஆமாம். கொஞ்சம் சதை போட்டுக்கான். ஃபிரெஞ்ச் பியர்ட் வெச்சிக்கிட்டு முன்னைவிட இன்னும் ஸ்மார்ட்டா இருக்கான். ஜிம்முல வொர்க் அவுட் பண்ணானாம். ஆர்ம்ஸ் எல்லாம் சும்மா விண்ணுன்னு...”

“நிறுத்துடி. உனக்கு வெபிஸ்தையே கிடையாதா? ஓசில பீர் வாங்கிக் குடுத்தா எவன் கூப்புட்டாலும் போயிடுவியா?”

“நம்ம எல்லாருக்குமே ஃபிரண்டுதானே அவன்? ரொம்ப நாளைக்கப்பறம் போன் பண்ணி மீட் பண்ணினும்தான் சொன்னான். போனேன். உனக்குதானே அவனோட பிராப்ளம். எனக்கு என்னப்பா?”

“சரி, எனக்கென்ன? அவன் பேச்சே எனக்கு வேணாம். இன்னும் கோபம் அதிகமாகுது. ராஸ்கல், பாரு உன்கிட்ட எல்லாத்தையும் உளறிருக்கான்.

வசு, கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையா இரு.”

“பொறாமையா இல்ல எச்சரிக்கையா?”

“எனக்கென்ன பொறாமை? கேஷவ் பார்த்தில்ல விடியோல? என்ன கலர்.. என்ன பொசிஷன்... என்ன இங்கிலீஷ்... என்ன ஸ்டேட்டஸ்... பார்த்தா அவன்தான் பொறாமைப்படுவான்.”

“ரெண்டு மணி நேரத்துல அஞ்சி பீர் சாப்புட்டான் அஜந்தா. அழுதான். எல்லா டேபிளும் திரும்பிப் பாக்குது. சமாதானப் படுத்தறதுக்குள்ள சிரமமாயிடுச்சி!”

“அழறானா? ஆச்சரியமா இருக்கே. அழ வெச்சிதானே அவனுக்குப் பழக்கம்? வசு, ஒருத்தனுக்கு லட்சம் கர்ள் ஃபிரண்ட்ஸ் இருக்கலாம். ஆனா காதலி ஒருத்திதான் இருக்க முடியும். இருக்கணும். அவனுக்கு எந்தப் பொண்ணையும் கட்டிலுக்குப் பக்கத்துல வெச்சிதான் பாக்கப் பிடிக்கும். ரிஷி ஒரு டர்ட்டி ராஸ்கல்! ரிஷி ஒரு பிளாடி! ரிஷி ஒரு சீட்!”

“ஸ்ட்ராங் வர்ட்ஸ் அஜந்தா. என்னை எதுக்கு பாக்கக் கூப்பிட்டான்னு நீ கேக்க மாட்டியா?”

“கோவா போலாமான்னு கூப்புட்டிருப்பான். தெரியாதா?”

“நீதான் டர்ட்டி கர்ள் அஜந்தா. ப்ரீதியைப் பாத்திருக்கான். உன் மேரேஜ் இன்விடேஷன் காட்டிருக்கா. அப்செட் ஆயிட்டானாம். கஷ்டப்பட்டு மறுபடி சென்னைக்கு ட்ரான்ஸ்ஃபர் வாங்கிட்டு வந்ததே உனக்காகத்தானாம். மேரேஜ் மேட்டர் தெரிஞ்சதுக்கப்பறம் ஆஃபீஸ் போகவே இல்லையாம். பகல், ராத்திரி தெரியாம குடிச்சிக்கிட்டே இருக்கானாம். அவன் கண் பொய் சொல்லலை அஜந்தா.”

அஜந்தா சில விநாடிகள் வசுந்தராவை உற்றுப் பார்த்தாள்.

“வசு, அவனை நீ பாக்கலை. அவன் உங்கிட்ட எதுவும் சொல்லலை. என்வாயைப் பிடுங்கறதுக்காக நீயா ஒரு திரைக்கதை பண்ணி அழகா நாடகம் போடறே. ரைட்?”

அவள் சொல்லி முடிப்பதற்குள் வசு தன் செல்போன் எடுத்து, “ரிஷி, வசு ஹியர்!” என்றாள். ஸ்பீக்கர்போனை ஆன் செய்ய, “சொல்லு வசு” என்று ரிஷியின் குரல் கேட்டது.

“நேத்து ஒழுங்கா டிரைவ் பண்ணிட்டு வீட்டுக்குப் போயிட்டியா ரிஷி? ஒண்ணும் பிராப்ளமில்லையே?”

“அசோக் பில்லர்கிட்ட ரோட்ல பாம்பு மாதிரி ஓட்டிருக்கேன் போலிருக்கு. துரத்திட்டு வந்து மடக்கிட்டாங்க. கான்ஸ்டபிள்ன்னா அம்பதுல முடிஞ்சிருக்கும். சார்ஜெண்ட். ஐநூறு தண்டம்!”

“ஏன் இப்படி பண்ணே? பாருக்குப் போறதுன்னா இனிமே கால் டாக்சில போ ரிஷி. இது விளையாட்டில்லை. உயிர் முக்கியமில்லையா?”

“சொன்னே... அஜுவோட இன்விடேஷன் பாத்ததுமே செத்துட்டேன் வசு. அவளைப் பாத்தியா?”

வசு திரும்பி அஜந்தாவைப் பார்த்தாள். போனில், “இன்னும் இல்லை ரிஷி, ஈவினிங் மீட் பன்றதா இருக்கோம்!” என்றாள்.

“நான் அவளை ஒரு தடவைப் பார்க்கணும்னு சொல்லு வசு. யாரை வேணாலும் கட்டிக்கிட்டு செப்கியமா இருக்கட்டும். அவ சந்தோஷத்துக்கு நான் தடையாக இருக்க மாட்டேன். டென்னிஸ்ல ஜெயிச்சவங்க தோத்தவங்களுக்கு கை குலுக்கிற சம்பிரதாயம் மாதிரி வேணாலும் நினைச்சுக்கச் சொல்லு. ஆனா பாக்கணும். அவ இனிமே என்னை விரும்ப வேண்டாம். அது நடக்காது. முட்டாள்தனமான எதிர்பார்ப்பு.

ஆனா என்னை அவ வெறுக்கறது எனக்கு உறுத்துது. ஒரு ஹாய், பை... பிரண்டா இருக்கக்கூட எனக்கு தகுதி இல்லையா? அவளுக்கு கொரியர் டெலிவரி செய்ற பையனுக்கு பேனாவைத் திருப்பித் தர்ப்ப உதிர்க்கற சின்ன புன்னைகைக்கூட நான் லாயக்கில்லாதவனா? நாளைக்கு அவ புருஷனோட எங்கயாச்சும் பார்த்தா தெரிஞ்சவர்னாவது என்னை அறிமுகப்படுத்த மாட்டாளா? மூஞ்சைத் திருப்பிக்கிட்டுப் போவாளா? எனக்கு வலிக்காதா? நான் எதையும் நியாயப் படுத்தலை. அவ கல்யாணத்துக்கு வர்றதுக்கு எனக்கு அருகதை இல்லையா? ரொம்ப வலிக்குது. ஜஸ்ட் என்னைப் பார்த்து இன்விடேஷனாவது குடுக்கச் சொல்லு வசு. அடுத்தவன் பொண்டாட்டியாகறதுக்கு முன்னாடி அஜந்தாவை பர்சனலா ரெண்டே ரெண்டு நிமிஷம் பார்க்கணும் வசு. நான் எதுவும் பேசக்கூட இல்லை. ஜஸ்ட் மெயினமா பார்க்கறேன். என்னடா நேத்தே குடிச்சிட்டு திருப்பித் திருப்பிச் சொன்னதை மறுபடியும் சொல்றனேன்னு பாக்கறியா? இப்பவும் அதான் பண்ணிட்டிருக்கேன். ஸே... பா வீட்ல. வசு... இந்த நிமிஷம் எனக்கு முன்னாடி ஜாம் தடவற கத்தி இருக்கு. எடுத்து ஜாகுவர் வெயினைக் கட பண்ணிக்கலாமான்னு தோணுது தெரியுமா?”

“ரிஷி, முட்டாள்தனமா எதுவும் சிந்திக்காதே. நீ சாதிக்க வேண்டியவன். இருபத்தி ஆறு சாகற வயசில்லைடா முட்டாள். நான் அஜந்தாகிட்ட பேசறேன். அவ உன்னை வந்து சந்திப்பா. அதுக்கு நான் பொறுப்பு. சும்மா குடிச்சிக்கிட்டே இருக்காதே. எதாச்சும் சாப்பிட்டுத் தொலை. அப்புறம் பேசறேன்...”

வசு போனை அணைத்து விட்டு அஜந்தாவை ஆழமாகப் பார்த்தாள்.

“சொல்லு. இது திரைக்கதையா? நாடகமா?”

அஜந்தா வார்த்தைகள் கிடைக்காமல் விரல்களைப் பிசைந்தாள்.

“இன்னிக்கு ஈவினிங் மீட் பண்றியா அஜந்தா?”

“நோ! யாரைக் கேட்டு நீ பாட்டுக்கு சந்திப்பான்னு சொன்னே? நான் எதுக்கு அவனைச் சந்திக்கணும்? அவனுக்கு என்ன ஆனா எனக்கு என்ன? தினம் நாட்ல பத்து தற்கொலை, பத்து கொலை, பத்து விபத்து நடந்துகிட்டுதான் இருக்கு.”

“ஸோ? நீ அவனை கடைசி கடைசியா ரெண்டு நிமிஷம் பாக்க மாட்டே?”

“வசு, எனக்கு அடுத்த வாரம் கேஷுவோட மேரேஜ்!”

“யார் இல்லைன்னது? இன்விடேஷன்தானே கேட்டான்? முத்தமா கேட்டான்? வாழ்நாள் பூரா ஒரு புழுக்கத்தை சுமக்கப் போறியா? அவன் சொன்ன மாதிரி ஒரு ஃபிரெண்டாகூட ஏத்துக்க முடியாதபடி அவன் அவ்வளவு கேவலமான ஆள் இல்லை அஜந்தா. பழகிருக்கே. அவன்தான் உலகம்னு மிதந்திருக்கே. முகத்துக்கு துப்பட்டா போட்டுக்கிட்டு சென்னை பூரா சுத்திருக்கே. பெங்களுர்லாம் போயிட்டு வந்திருக்கே. காதலை மனசுலேர்ந்து ஒதுக்கி வெச்சாலும் அதெப்படி காதல் சுவடுகளை துடைச்சிப் போட முடியும்?”

அவளை மேற்கொண்டு பேச விடாமல் கையமர்த்திய அஜந்தா, “சரி. அவனைப் பாக்கறேன். அவனை நான் சந்திக்கறதுக்குக் காரணம் காதல் சுவடும் இல்லை... கத்தரிக்காயும் இல்ல. செத்துடுவேன்னு லூசுத்தனமா சொல்றானே, அதைத் தடுக்கறதுக்காக. மனிதாபிமானம். ஒக்கே?” என்றவள் செல்போன் அழைக்க, “ஹாய்!” என்றாள்.

“ஹாய் ஹனி, என்னாச்சு? உன் குரல்ல இருபத்தஞ்சி பெர்ஸெண்ட் உற்சாகம் தள்ளுபடியா தெரியுதே?” என்றான் அமெரிக்காவிலிருந்து அவளின் அடுத்த வாரக் கணவன் கேஷவ்.

2

மேற்கொண்டு பேசத் துவங்கு முன் கேஷவ் முத்தம் கொடுத்தது சத்தமாகக் கேட்டதால், “நான் வெளியில் இருக்கிறேன், நீ பேசு!” என்று தொட்டு ஜாடை காட்டிவிட்டு வசுந்தரா காரைவிட்டு இறங்கினாள். அருகில் செல்போன் கடை பார்த்த ரிசார்ஜ் செய்யப் போனாள்.

“என்னவாம்?” என்று சிணுங்கினாள் அஜந்தா.

“நீ அழகா சிணுங்கறே அஜி. சென்னைப் பெண்கிட்ட இரண்டாயிரத்து எட்டுல கொஞ்சுண்டு வெட்கம் இருக்கறது சரித்திரத்துல பதிவு செய்ய வேண்டிய செய்தி!”

“அப்படி நடிக்கிறதுல ஒரு சுகம் கேஷவ். எங்க இருக்கிங்க?”

“ஒரு நகைக் கடையில. ஒரு பிளாட்டினம் நெக்லெஸ் வாங்க வந்தேன். ரெண்டு பிடிச்சிருக்கு. போட்டே எடுத்திருக்கேன். உனக்கு அனுப்பறேன். எதுன்னு நீயே செலெக்ட் பண்ணியா?”

“உங்களுக்கு பிடிச்சிருந்தா சரிங்க”

“போட்டுக்கப் போறத நீதானே?”

“பாத்து ரசிக்கப் போறது நீங்கதானே?”

“நல்லா பேசறே. எனக்கு என் ரசனை மேல நம்பிக்கை இல்ல. நகை வாங்கி அனுபவமில்லை குட்டி.”

“குட்டியா?”

“சும்மா... செல்லம். பிடிக்கலையா?”

“அப்ப நான் குட்டானு சொல்லணுமாங்க?”

“ஏய்... இந்த வாங்க, போங்க பிஸ்னெஸ் வேணாம். வா, போ ஓகே. நீ என்ன பண்ணிட்டிருக்கே?”

“இன்விடேஷன் கொடுக்கறதுக்காக என் ஆஃபீசுக்குப் போயிட்டிருக்கேன்.”

“டிரைவிங்லயா இருக்கே?”

“வண்டியை ஓரமா நிறத்திருக்கேன். நோ பிராப்ளம். எப்ப வர்றிங்க கேஷவ்?”

“நோ! நான் பதில் சொல்ல மாட்டேன்.”

“ஓகே. எப்ப வர்றே கேஷவ்?”

“முணுநாள் முன்னாடி வர்றதா பிளான் பண்ணியிருந்தேன். டிக்கெட் கிடைக்கலை ஹனி. ஸாரிடா. மேரேஜுக்கு முதல் நாள்நான் வர்றேன். உன் டாடி நேத்த பேசினாரு. அன்னிக்கே நாள் நல்லா இருக்கறதாலே ஸ்டார் ஹோட்டல் ஹனிமுன்துட் புக் பண்ணிருக் காராம். தெரியுமா?”

“மம்மி சொன்னாங்க...”

“எனக்கு பயமா இருக்கு அஜி. ஏன்னா அனுபவமே இல்ல பாரு. இங்க ஏதாச்சும் கிராஷ் கோர்ஸ் சொல்லித் தர்றாங்களானு விசாரிக்கணும்...”

“ஏய்... சும்மா அலட்டாதே. ஸாஃப்ட்வேர் கை. நாலு வருஷமா அமெரிக்கால தங்கிருக்கே. நீ வாசனைகூட பாத்ததில்லைன்னு சத்தியம் செய்யப் போறியா?”

“அஜி, ஐ ஏம் எ வெர்ஜின் பாய். ஒரு கர்ள் ஃபிரெண்டோட டான்ஸ்

மட்டும் ரெண்டு தடவை போயிருக்கேன்.”

“அவ பேரென்ன?”

“ஃப்ளோரா.”

“எப்படி இருப்பா?”

“காதுலேருந்து புகை வற்ற மாதிரி இருக்கே... என்னோட டீம் லீடர். நாப்பது வயசு. கல்யாணமாகி ரெண்டு குழந்தைங்க இருக்கு குட்டி!”

“ஏன் அவ ஹஸ்பண்ட் டான்சுக்குக் கூட்டிட்டுப் போக மாட்டானா?”

“போவானே... ஸ்பெயின்லேர்ந்து வற்றப்பல்லாம். ஏய்... எதையும் கற்பனை பண்ணிக்காதே. நான் இந்த விஷயத்தல பக்காவான தயிர் சாதம். இங்கயும் கோயிலுக்குப் போறவன். ஆவணி அவிட்டத்துக்கு பூணூல் போட்டுக்குவேன். பயமா இருந்தா கந்த சஷ்டி கவசம் கேப்பேன். தினம் விபூதி வெச்சிக்கிட்டுதான் ஆபிஸ் போவேன். தண்ணியடிக்கிறப்பல்லாம் அப்பா, அம்மாட்ட மானசீகமா மன்னிப்பு கேப்பேன். ஆசை இல்லாம இல்ல. டிசிப்ளின்னா என்னன்னு அப்பா அழகா கத்துக் கொடுத்திருக்கார். மத்தவங்களை விடு, என் மனசாட்சி என்னைப் பாத்து ஒரு தடவைகூட அடச்சீன்னு சொல்ற மாதிரி வாழக் கூடாதுன்னு ஒரு கிண்டலுக்குரிய கொள்கைன்னு வெச்சிருக்கேயேன். இங்க என் ஃபிரண்ட்ஸ் எனக்கு வெச்சிருக்கற பேரு என்ன தெரியுமா? டப்பர் வேர்!”

“டப்பர் வேர்? என்ன அர்த்தம்?”

“அதுல எதை வெச்சாலும் அப்படியே சூடா வெச்சிருக்குமில்ல, அந்த மாதிரி நான் கற்பை என் பொண்டாட்டிக்காக அடை காக்கறேனாம். எது சரியானதோ அது இப்ப ஆச்சரியமானதா போயிருச்சி. என்ன சொல்றே?”

ஏசி காருக்குள்ளும் அஜந்தாவுக்கு வியர்த்தது. திடீரென்று அவளால் இயல்பாக இருக்க முடியவில்லை. கலவையாக ஏதேதோ எண்ணங்களும், காட்சிகளும் அவள் மனதில் அலையடித்தது.

“என்ன அஜி சைலண்ட்டாயிட்டே?”

“ஒண்ணுமில்லை. நான் லக்கி. உன்னை நினைச்சா பெருமையா இருக்கு கேஷவ். போட்டோ அனுப்பறேன்னியே?”

சில விநாடிகள் கேஷவ் அனுப்பிய படங்களில் பார்த்து ஒரு டிசைனை தேர்ந்தெடுத்துச் சொன்னாள் அஜந்தா.

“ஒரு டிராபிக் போலீஸ்காரன் வந்து வண்டியை எடுக்கச் சொல்றான் கேஷவ். அப்பறம் நானே கூப்புடறேன்...” என்று கத்தரித்தாள். ஒரு பெட்டிக்கடையோரம் நின்று சிகரெட் பிடித்த வசுந்தராவை கை காட்டி

அழைக்க... அவள் ஏறிக்கொண்டு ஹால்ஸ் பிரித்துப் போட்டுக் கொண்டாள்.

“என்ன சொல்றார் கேஷவ்?”

“சும்மா. ஸ்வீட் நத்திங்ஸ். வசு, ஈவினிங் அவசியம் ரிஷியைப் பாக்கணுமா?” என்றாள் சிந்தனையுடன்.

“என்னாச்சிப்பா? இப்பதானே ஒத்துக்கிட்டே?”

“கேஷவ் எத்தனை ஜெம் தெரியுமா? அதுக்குள்ள என்மேல எக்கச்சக்க லவ். எனக்கும் கேஷவை ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு. ரிஷியைக் கிட்டத்தட்ட மறந்தாச்சு. நீ எங்கிட்ட சொல்லாமேயே கூட இருந்திருக்கலாம்.

அமெரிக்கால வாழ்க்கைன்னு ஒருமயக்கமான கனவுல மிதந்திட்டிருக்கேன். இப்ப ரிஷியைச் சந்திச்சா... கண்டிப்பா மூட் அவுட்டாகும். தேவையில்லாம பழசெல்லாம் நினைவுக்கு வரும். வலிக்கும். உறுத்தும். அடுத்த தடவை கேஷவ்கிட்ட பேசறப்ப பத்து பர்ஸெண்ட் குற்ற உணர்ச்சி சேர்ந்துக்கும் தேவையா?”

“இதுவும் கரெக்ட்டுதான். சரி, நான் ரிஷியைப் பாத்து தெளிவா புரிய வெச்சிடறேன். ‘இப்ப அஜந்தாவுக்கு உன்மேல எந்த வெறுப்பும் இல்லை. நீ நிம்மதியா வேலை பாரு. கொஞ்சநாள் கழிச்சி கல்யாணம் பண்ணிக்க, எல்லாம் சரியாப் போய்டும்’னு அட்வைஸ் பண்ணிடறேன். என்ன?” என்றாள் வசு.

“அதான் நல்லது.” என்று பெருமூச்சு விட்ட அஜந்தா காரை அந்தச் சாலையில் திருப்பும்போது, மின் கம்பங்களில் பிடிவாதமாக துரத்தின போர்டுகளில் வெர்ஜின் செல்போனின் விளம்பரத்தைப் பார்த்தபோது குறுகுறுப்பாக இருந்தது.

இனிய பாரதி கண்ணாடியைத் துடைத்து அணிந்து கொண்டு, “நான் தயார் தம்பி!” என்றார் வேட்டியின் மடிப்பை சரி செய்துவிட்டு. முதுகு வழியாக சட்டைக்குள் நுழைந்து முதல் பட்டன் அருகில் தலை நீட்டிய காலர் மைக் அவரின் பேட்டிக்குக் காத்திருக்க... எதிரில் தொலைக் காட்சியின் கேமிராவில் டேப் மாட்டினார்கள்.

மானிட்டர் பார்த்து நிகழ்ச்சியின் இயக்குனர் பின்னணியில் அடைசலாக இருந்ததில் ஒரு பூச்சட்டியை எடுக்கச் சொன்னார்.

“சார், நீங்க கேமிராவைப் பார்த்து பேசங்க. நான் இங்கேர்ந்தே கேக்கறேன். அப்பறமா அந்தப் பொண்ணு வந்ததும் அதைத் தனியா எடுத்துச் சேர்த்துக்குவோம். ஆரம்பிக்கலாமா? தண்ணி எதுவும் வேணுமா?”

“எதுவும் வேணாம் தம்பி. ஆரம்பிக்கலாம்...” என்று தன் மீசையை புறங்கையால் நீவிக் கொண்டார்.

“ரெடியா மணி? ஓகே. ரோல்! சார், அதென்ன இனிய பாரதி?”

“என் இயற்பெயர் இனியவன். பாரதியார் மேல் நான் கொண்ட காதலால் நான் கவிதைகள் எழுதத் துவங்கியபோது பாரதி என்று புனைப் பெயரில் எழுதத் துவங்கினேன். பிறகு அந்தப் பெயரே நிலைத்து விட்டது.”

“கட், கட்!” என்று பதட்டமாக நிறுத்திய இயக்குனர் அவரிடம் ஓடிவந்து, “சார், சும்மா தமிழ்ல பேசுங்க சார், போதும்!” என்றதும் முகம் சிவந்தார் இனிய பாரதி.

“இப்பநான் என்ன சீன மொழிலயா பேசுனேன்?”

“இல்ல சார்... சும்மா சாதா தமிழ்ல பேசுங்க. பாடப் புஸ்த்தகத்துல இருக்கற மாதிரி பேசுனா ஜனங்க கஷ்டப்படுவாங்க. புரியாது. சிரிச்சிடுவாங்க...”

“பட்டிமன்றம்னா வழங்கு தமிழ் கலந்து பேசுவேன். இந்த மாதிரி பேட்டிகளை செந்தமிழ்ல தர்றதுதான் தமிழுக்கு செயற மரியாதை. மக்களுக்குப் புரியாதுன்னு சொல்லாதீங்க. எல்லாப் பாடத்தையும் ஆங்கிலத்துலயே படிச்சிட்டு வந்த உங்களை மாதிரி ஆளுங்களுக்குதான் புரியாது.”

“இதை ஒத்துக்கறதில எனக்கு வெட்கம் இல்ல சார். ஆனா இந்த தலைமுறையே இப்படித்தான் இருக்கு. தமிழ், தமிழ்னு குதிக்கறவங்க எல்லாரோட புள்ளைங்களும் அமெரிக்காவுல இங்கிலீஷ்ல பேசிதான் சம்பாதிக்கிறாங்க.

வாதத்துக்காவெ கேக்கறேன். இந்தியா வந்த கல்யாணம் செய்துகிட்டு அடுத்த வாரமே அமெரிக்காவுக்குப் பறக்கப் போறாரே உங்க புள்ளை கேஷவ். அவர் தமிழ்லதான் படிச்சாரா? அவருக்கு உங்க கவிதைகள் புரியுமா?”

இனிய பாரதிக்கு உதடுகள் துடித்தன. விரல்கள் நடுங்கின. “நினைச்சேன். இப்படி ஒரு கேள்வி வரும்னு நினைச்சேன். என் மகன் ஆங்கில வழிக் கல்விதான் படிச்சான். ஆனா அவனுக்கு ஒரு இலக்கணப் பிழை இல்லாம தமிழ் எழுதத் தெரியும். அவனும் தமிழ்ல கவிதைகள் எழுதுவான். அமெரிக்கால வாழ்றான். ஆனா எந்தத் தமிழ் கலாச்சாரத்தையும் விட்டுடாம வாழ்றான் தெரியுமா? அவனுக்கு நடக்கப் போற திருமணம் காதல் திருமணம் இல்லை. ஜாதகம் பார்த்து, நாங்க முதல்ல பெண்ணைப் பார்த்த சரி சொன்னப்பறம்தான் அவன் வந்து பெண்ணைப் பார்த்தான்.” என்ற இனிய பாரதி எழுந்தாள். “யாருப்பா, இந்த மைக்கைக் கழட்டிடுங்க. இனிமே நீங்க கெஞ்சினாலும் உங்க தொலைக்காட்சிக்கு என்னால பேட்டி கொடுக்க முடியாது!” என்றார்.

அரை மணி நேரம் பலரும் சமாதானப் படுத்தியும் கேட்காமல் வேகமாக அந்த அரங்கிலிருந்து வெளியேறிய இனிய பாரதியை அவ்வளவு சீக்கிரம் எதிர்பார்க்காத டிரைவர் அவசரமாக சிகரெட்டை

மிதித்துவிட்டு காரின் கதவை திறந்து விட்டான்.

கார் எக்மோரில் ஒரு போக்குவரத்து சிக்கலில் சிக்கி ஊர்ந்தபோது, பெரிய கட்டிடத்திலிருந்து கை நிறைய பார்சல்களுடன், துள்ளலாக படிகளில் இறங்கிய அஜந்தாவைப் பார்த்த இனிய பாரதி முகம் சுளித்தார். அன்று பட்டுப் புடவையில் பார்த்த என் மருமகளா இது? என்ன கண்ராவி உடை இது?

3

உடலின் அளவுகளை அப்பட்டமாக அறிவிக்கும் விதமாக இறுக்கமாக ஜின்ஸ் பேண்ட்டும், இடுப்புப் பிரதேசத்தில் போதுமான இடைவெளியுடன் பட்டன்கள் திமிறும் ஒரு மேல் சட்டையும் அணிந்திருந்த அஜந்தாவை தான் ஆச்சரியத்துடன் பார்ப்பது போலவே டிரைவரும் பார்ப்பதைக் கவனித்தார் இனியபாரதி.

“சார், உங்க மருமக! வண்டியை ஓரங்கட்டி நிறுத்தட்டுங்களா?”

“வேணாம். பேச எதுவுமில்லை. அந்த வண்டி நகருது பாரு. நீ போ!”

தன் முகத்தில் படிந்த எரிச்சலை மறைத்துக் கொள்ள செய்தித்தாளை எடுத்து வேலி அமைத்துக் கொண்டார். வண்டி தன் வீட்டில் நின்றதும், அவசரமாக தன் மனைவியை அழைத்தபடி உள்ளே வந்து தேடினார். “பத்மா, எங்கடி இருக்கே?”

“இங்கதானே இருக்கேன். வர்றதுக்கு நேரமாகும்னு சொன்னிங்க? பேட்டியை தள்ளி வெச்சிட்டாங்களா?” என்றார் ஊஞ்சலில் அமர்ந்து புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருந்தாள் பத்மா.

“இல்ல. நான்தான் ரத்து பண்ணிட்டேன். அதை விடு. வர்ற வழில நம்ம மருமகளைப் பார்த்தேன். எப்படிப் பார்த்தேன் தெரியுமா?” என்றவர் தரையை மாப் போட்டுத் துடைத்துக் கொண்டிருந்த வேலைக்காரப் பெண் கவனிப்பதைக் கவனித்து, “இங்க வா, சொல்றேன்...” என்று அறைக்குள் அழைத்து வந்து, “அவசரப் பட்டுட்டமோன்னு தோணுது பத்மா. இன்னும் நல்லா விசாரிச்சிருக்கணுமோ?” என்றார் படபடப்பாக.

“தலையும் புரியலை. வாலும் புரியலை. நிதானமாக சொல்லுங்க.”

“அஜந்தா ரொம்ப கேவலமா உடுத்திருந்தாடி. பார்க்க சகிக்கலை. அழகிப் போட்டில நடந்து வருவாளுங்க பாரு... அந்த மாதிரி இடுப்பு பூரா தெரியுது. இந்த இடத்துல போயி என்னமோ வரைஞ்சி வெச்சிருக்கா. ரெண்டு வயசுப் பையன் போடறமாதிரி ஒரு சட்டை. நான் எப்படி சொல்றது... நம்பவே முடியலை. டிரைவர் வேற நிறுத்தட்டுமா. போய்ப் பேசறிங்களான்னு கேக்கறான். எப்படிப் பாத்துப் பேசறது? எங்க பாத்து பேசறது? எவ்வளவு பாந்தமா இருந்தா? ஆனா இதான் உண்மை. அது வேஷம். என்ன செய்யலாம்?”

“இப்பல்லாம் எல்லாத்துக்கும் நீங்க அதிகமாகவே குதிக்கிறிங்க. இந்தக் காலத்துப் பொண்ணுங்க அவ. வேலைக்குப் போயிட்டிருக்கா. சுதந்திரமா, வசதியா வாழ்ந்தவ. எட்டு முழ சேலையா கட்டிக்குவா? கல்யாணத்துக்கப்பறம் அமெரிக்காலதானே இருக்கப் போறா... அங்க இதெல்லாம் சகஜம்தானே?”

“என்னடி நீ நம்ம பையனைப் பத்திப் புரிஞ்சிக்காம பேசறே? அவனுக்கு இதெல்லாம் பிடிக்காது.”

“அதெல்லாம் முந்தி. இப்ப அவன் உடை, கிராப்பு எல்லாம் மாறிடுச்சி. அப்படியே அவனுக்குப் பிடிக்கலைன்னா சொல்லிட்டுப் போறான். அவ மாறிட்டுப் போறா. இதைப் பெரிசு பண்ணாதிங்க. இதெல்லாம் அவங்களே பார்த்துப்பாங்க!”

“கடவுளே! முட்டாளாட்டம் பேசறே. எல்லா பெரிய பிரச்சனைகளும் சின்ன பிரச்சனையிலேர்ந்துதான் ஆரம்பிக்கும். ஒரு தீக்குச்சி நெருப்புக்கு ஒரு காட்டுத் தீ ஆகற வாய்ப்பில்லையா? அவளை அந்தக் கோலத்துல நீ பார்த்திருக்கணும் பத்மா.”

“இப்ப எல்லா சினிமாலயும் அப்படித்தான் வர்றாங்க. புஸ்த்தகத்துல வர்ற போட்டோல்லாம்கூட அப்படித்தான் வருது. நிறைய காலேஜ் பொண்ணுங்க அப்படித்தான் ட்ரெஸ் பண்ணாங்க. கல்யாணத்துக்கப்பறம் இப்படில்லாம் போட முடியுமோ முடியாதோன்னு ஆசையா போட்டுட்டு வந்திருக்கலாம். விடுங்களேன்!”

கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்ட இனிய பாரதி நெற்றியைப் பிடித்துக் கொண்டார். “எதுக்காக நீ வரிஞ்சி கட்டிக்கிட்டு அவளுக்காக வாதம் பண்ணிட்டிருக்கே? இதுவே நம்மப் பொண்ணா இருந்தா இறங்கிப் போய் நடு வீதின்னு பார்க்காம அறைஞ்சிருப்பேன் பத்மா. அந்த அளவுக்கு அவ கேவலமா...”

“சரி, இப்ப என்ன செய்யணுங்கிறிங்க? இந்த மாதிரி உன் மாமா உன்னைக் கடைத் தெருல பார்த்தாராம். இனிமே இந்த மாதிரில்லாம் டிரெஸ் பண்ணாதேன்னு போன் பண்ணிச் சொல்லட்டுமா? ஒருநிமிஷம் கூட ஆகாது. அவங்க என்ன நினைப்பாங்க நம்மைப் பத்தி? இன்னும் கழுத்துல தாலி ஏறலை, சம்பந்தி வீட்ல அதிகாரம் பண்ணாங்கன்னு தப்பா நினைக்க மாட்டாங்க?”

“என் கவலை உனக்குப் புரியவே மாட்டேங்குது பத்மா. இப்படி பாதி உடம்பு தெரிய உடுத்தறவங்க மேல எனக்கு எப்பவுமே மரியாதை கிடையாது. இதே மாதிரிதானே நான் எப்படி வேணாலும் இருப்பேன்னு ஒரு மனோபாவம் அவளுக்கு இருக்கும்? இதே மாதிரிதானே கலாச்சாரம், பண்பாடு, இப்படி எல்லாத்தையும் ஒரு அலட்சியம் இருக்கும்?”

“இத பாருங்க... நீங்க சிந்திக்கிற ஆளு. கவிதை எழுதறவரு. எதையும் கற்பனை சேர்க்காம யோசிக்க உங்களால முடியாது. வேற கோபத்துல

நீங்க இருக்கறப்ப அவ உங்க கண்ணல பட்டுட்டா. தேவையில்லாம என்னென்னவோ நினைச்சி முடிச்சி போட்டுக்கறிங்கண்ணு தோணுத. அவ நல்லபொண்ணுதாங்க. ஜாதக ரீதியா பிரமாதமா பொருந்திருக்குன்னுதான் இறங்கினோம். ரெண்டு பேரும் அமோகமா வாழ்வாங்கன்னு மூணு ஜோசியங்க சொல்லிருக்காங்க. எல்லா ஏற்பாடுகளும் நடந்துக்கிட்டிருக்கு. நீங்க நேர்ல போய் பத்திரிகை வைக்க வேண்டிய லிஸ்ட்டுல இன்னும் பாதி பாக்கி இருக்கு. இன்னும் பொண்ணுக்கு போடறதா முடிவு செஞ்ச நகைகள் வாங்க வேண்டிருக்கு. மனசைப் போட்டு அலட்டிக்காம கல்யாண வேலைகளை கவனிங்க.” என்று சொன்ன பத்மா மேற்கொண்டு அவர்பேச வாய்ப்பளிக்காமல் வெளியேறியதும் பெருமூச்சு விட்டார் இனியபாரதி.

நான்தான் மிகைப் படுத்துகிறேனா? என் மனநிலைதான் காரணமா? இந்த இளைஞர் உலகத்தை என்னால்தான் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லையா? ஒரு பெண் கவர்ச்சியாக உடுத்தினால் அவள் தப்பானவள் என்று நானாக ஒரு எண்ணத்தை உருவாக்கிக் கொண்டு அவஸ்தைப் படுகிறேனா? இது அவர்கள் இரண்டு பேர் சம்மந்தப்பட்ட விஷயம்தானா? அதற்காக நான் அக்கறை எடுத்துக் கொள்வதுகூட தப்பாகுமா என்ன? இதில் என் கவலை சரியா? இல்லை என் மனைவியின் அலட்சியம் சரியா? எழுந்துசென்று ஒரு பாட்டில் தண்ணீர் குடித்தார் இனியபாரதி.

அஜந்தாவின் கையைப் பற்றிக் குலுக்கிய அவளின் அலுவலக மேனேஜர் அழைப்பிதழைப் பார்த்தபடி சொன்னார். “அன்னிக்கி நான் பாம்பேல இருப்பேன் அஜந்தா. ஹார்ட்டி கங்கிராஜ் லேஷன்ஸ்! ஸோ... பிளையிங் டு அமெரிக்கா? அதுக்கு முன்னாடி உங்க ரெண்டு பேருக்கும் என் வீட்ல ஒரு டின்னர் பார்ட்டி உண்டு. யு ஷட் கம்!” என்றவர் மீண்டும் தன் சுழல் நாற்காலியில் அமர்ந்தபடி, “கமான் உக்காரு. இனிமே நான் உன் பாஸ் இல்ல. அஃபிஷியலா எப்போ ரிசைன் பண்ணே அஜந்தா?”

எதிரில் அமர்ந்து, “இப்போதைக்கு லீவுலதான் சார் இருக்கேன். எனக்கு விசா வந்து, என் பயணம் கன்ஃபர்ம் ஆனதும் ரிசைன் பண்ணேன்...” என்றாள்.

“நோ பிராப்ளம். கேஷவ் பேசிட்டிருக்காரா?”

“டெய்லி பத்து தடவை. நேத்து ராத்திரி போனை வெச்சப்போ மணி மூணரை!”

“அதுக்கு பேரு ராத்திரி இல்லை, விடியற்காலை!” என்று சிரித்த மேனேஜர், “நாங்க லெட்டர் போட்டுக்கிட்டோம். நீங்க பேசிக்கிறிங்க. உனக்குதான் பாவம் அடிக்கடி மீட் பணற சான்ஸ் இல்லாம போச்சி. எப்ப வற்றார் அவர்?”

“முதல்நாள்தான் வற்றார்.” என்று எழுந்துகொண்ட அஜந்தா, “நம்ம

ஸ்டாஃப் எல்லாருக்கும் குடுக்கணும். பை எனி சான்ஸ்... உங்க டீர் கேன்ஸல் ஆனா..."

"சொல்லவே வேணாம். உன் கல்யாணத்துல சாம்பார் வாளியைத் தூக்க வேண்டிய ஆளு நான். கேன்சலானா மொத ஆளா நிப்பேன்."

அஜந்தா அந்த ஹாலில் கூட்டல் குறி வடிவத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த எல்ல க்யூபிக்களுக்கும் சென்று பத்திரிகை கொடுக்கத் துவங்கினாள். அங்கிருந்து புறப்படும் முன் ரெஸ்ட் அறைக்கு வந்து டிஷ்யூ காகிதம் எடுத்து முகம் துடைத்துக்கொண்டு, லிப்ஸ்டிக் திருத்திக் கொண்டாள். போன் ஒலித்தது.

"ஹாய் கேஷவ். சொல்லு..."

"எங்க இருக்கே?"

"என் ஆஃபீஸ்ல. அன்னிக்கு கொடுக்க முடியலை. இன்னிக்குதான் பத்திரிகை கொடுக்கறேன். முடிச்சிட்டேன். புறப்படப் போறேன். என்னவாம்?"

"அதென்னவோ தெரியலை. மனசு பைத்தியம் பிடிச்ச மாதிரி இருக்கு. உங்கிட்ட பேசிட்டே இருக்கணும் மாதிரி இருக்கு. ஒரு வேலையும் ஓடலை. ஒவ்வொரு நிமிஷத்தையும் புல்டோசர் வெச்சித் தள்ள வேண்டியதா இருக்கு. எப்படா இந்தியா வந்து இறங்கப் போறோம்னு தவிப்பா இருக்கு. நீ ஏர்போர்ட் வருவேல்ல? வந்தாகணும். உன்னைப் பாத்ததுமே யாரைப் பத்தியும், டோண்ட் கேர்... அப்படியேகட்டிப் பிடிச்சி லிப் கிஸ் பண்ணப் போறேன். ரெடியா இரு குட்டி."

"உதை படவா! அப்படின்னா நான் வரவே மாட்டேன், போ!"

"நோ! அப்படில்லாம் நீ வராம இருந்துடாதே! ப்ளீஸ்டா..."

"என் டாடி, மம்மி எல்லாரும் வருவாங்க. நீ பாட்டுக்கு..."

"ஒரு நிமிஷம் தனிமை கிடைக்காதா நமக்கு? அப்பவும் பிகு பண்ணே... அப்புறம் வன்முறைதான். அப்புறம் அஜுகுட்டி, இப்ப நீ என்ன ட்ரெஸ் போட்டுக்கே?"

"ரெட் கலர்ல ஒரு சுடிதார். ஏன்?"

"நேத்து என்ன ட்ரெஸ் போட்டிருந்தே?"

"எப்போ? நைட்டா? சாட்டின்ல ஒரு நைட்டி!"

"பகல்லடா. ஜீன்ஸ் போட்டுக்கிட்டு ஷாப்பிங் எதாச்சும் போயிருந்தியா?"

"யா, ஐ ரிமெம்பர்... உனக்கெப்படி தெரியும்? யாராச்சும் உன் ஃபிரெண்ட்ஸ் பார்த்துட்டு போன் பண்ணாங்களா?"

“ஃப்ரெண்ட்ஸ் இல்ல, என் டாடி. கொஞ்சம் டிசன்சி லெவல் தாண்டி இருந்திச்சி, இனிமே இந்த மாதிரில்லாம் டிரெஸ் பண்ண வேணாம்னு சொல்லச் சொன்னார்...”

அஜந்தாவின் முகம் கறுத்தது. எதையே மிதித்தது போலிருந்தது. என்ன சொல்வதென்று தெரியாமல் மெய்யினமானாள்.

“ஏய்... என்னாச்சி, ஹர்ட் ஆயிட்டியா என்ன? என் டாடிக்கு இந்த மாடர்ன் ட்ரெஸ்னா பிடிக்காது. எனக்குக்கூட ஓவரா எக்ஸ்போஸ் பன்ற மாதிரி இருந்தா சங்கடமா இருக்கும். ஜஸ்ட் சொல்லி வைன்னார். சொன்னேன். எனக்கு விதவிதமா அநியாயத்துக்கு செக்ஸியாக்கூட போட்டுக் காட்டு. ரசிக்கிறேன். ஆனா... வீட்டுக்குள்ள! வெளில போறப்ப வேணாம். ஓகே? சிக்னல் கிடைச்சிருக்கு. அப்பறம் பேசறேன். பைடா குட்டி!”

உற்சாகம் தொலைந்த முகத்துடன் அந்த அறையிலிருந்து வெளிப்பட்ட அஜந்தாவை நோக்கி அலுவலக பியூன் வந்து, “உங்களை எல்லா எடுத்துலயும் தேடிட்டிருக்கேன். சீக்கிரம் போங்க. உங்களைப் பார்க்க உங்க ஃப்ரெண்டு வந்திருக்காங்க. உங்க ரூமுல உக்கார வெச்சிருக்கேன்...” என்றுவிட்டு கடந்தான். அஜந்தா தன் தனியறைக்கு வந்து கதவைத் தள்ளி உள்ளேவர, கையில் புகையும் சிகரெட்டுடன் அமர்ந்திருந்தான் ரிஷி.

4

ரிஷியை தன் அலுவலக அறைக்குள் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்காத அஜந்தா, அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து வெளிவந்து அவளுக்கே கேட்காமல், “ஹலோ” சொல்லி மேஜையைச் சுற்றி வந்து நாற்காலியில் அமர்ந்து, அவன் முகத்தைப் பார்ப்பதைத் தவிர்த்தாள். மேஜையில் சிதறிக் கிடந்த குண்டுசிகளை காந்தத் துண்டு வைத்து சேகரித்தபடி, “என்ன இப்படி திடீர்னு?” என்றாள்.

ரிஷி சாம்பல் தட்ட ஆஷ்ட்ரே தேடி, கிடைக்காததால் கீழே குனிந்து குப்பைத் தொட்டிக்குள் தட்டிவிட்டு நிமிர்ந்தான். நேர்க்கோட்டில் மேல் நோக்கி புகை எழுப்பிய சிகரெட்டையே பார்த்தாள்.

“வசந்தரா, உங்கிட்ட என்னைப் பத்தி எதுவும் பேசலையா?”

“சொன்னா...”

“பை த பை.. கல்யாணப் பொண்ணுக்கு முதல்ல கங்கிராஜுலேஷன்ஸ்!” என்று கை நீட்டினான்.

தயங்கி நீட்டினாள். மென்மையாகக் குலுக்கி, ஆனால் அவள் கையை விடுவிக்காமல், “சொல்லு அஜி, இது என் மேல உள்ள கோபத்துல எடுத்த முடிவு தானே?” என்றான்.

“கையை விடு ரிஷி!”

“நான் உனக்கு யாரோ ஆயிட்டேன்ல? எதிரியா நினைக்கிறேல்ல? வேற கிரகத்துக்காரன் மாதிரி தெரியறேனா? கம்பளிட்டா அறிமுகமே இல்லாதவனா தோணுதா?”

கையை வலிய உருவிக் கொண்ட அஜந்தா, “இப்படி உக்கார வெச்சி பொறுமையா பேசறேனே... இந்த மரியாதைக்குக் கூட நீ அருகதை இல்லாதவன். யு டோண்ட் டிசர்வ் ரைட்ஸ் டு ஆஸ்க் மி கொஸ்டின்ஸ்! அண்டர்ஸ்டாண்ட்?” என்றாள் முகம் சிவக்க.

மெனமாகத் தலையசைத்துக் கொண்டான். காதின் மடலை நிமிண்டியபடி சிகரெட் பிடித்தான்.

“ரிஷி, என்ன வேணும் உனக்கு?” என்றாள் கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு.

“எ ஸ்ட்ராங் காஃபி இல்லைன்னா டீ!”

அவள் மெனமாக இருக்க, “யூ டோண்ட் மீன் தட். இல்ல? ஸாரி!” என்றவன், “கொஞ்ச நேரம் மனசு விட்டுப் பேசணும். நான் பேச விரும்புற விஷயத்துக்கு இந்த இடம் சரியில்லை. எனி ரெஸ்ட்டாரெண்ட்? நீயே சொல்லு! ஜஸ்ட் அரை மணி நேரம் அஜி...”

“நோ ரிஷி! என்னால உன்னோட எங்கயும் வர முடியாது...”

“ஏன்?”

“என்ன கேள்வி இது? பிகாஸ்... என்னால எதையும் மறக்க முடியாது!”

“ஏய்! என்னை அலட்சியப்படுத்தாதே! ரொம்ப வலிக்குது! என்னை உனக்குப் பிடிக்காமப் போனதுக்கு ஒரே ஒரு சம்பவம்தான் காரணம்! ஆனா என்னை உனக்குப் பிடிச்சதுக்கு நூறு சம்பவம் இருக்கு. இதை மறக்க முடியாதுன்னா அதையும் நான் மறக்க முடியாது. எனக்குப் பகிரங்கமா வலிக்குது. உனக்கும் வலிக்கும். ஆனா அதை ரகசியமா பதுக்கி வெச்சிருக்கே. அஜி... ஐ நோ யு வெரி வெல்!”

பெருமூச்சு விட்டாள் அஜந்தா. எழுந்து ஜன்னலிடம் சென்று வெனிஷியன் தடுப்புகளை நகர்த்தி, நகரத்தின் மென இயக்கங்களைப் பார்த்தாள். திரும்பாமல் சொன்னாள்.

“ரிஷி, போயிடு...”

“இப்பவா, நிரந்தரமாவா?”

“யு மீன்?” திரும்பினாள்.

“செத்துட்டோமானு கேக்கறேன். அதுக்கு முன்னாடி உன்னைப் பாக்கணும்னு தோணிச்சி. பயப்படாதே! தற்கொலைக்கான காரணத்தை எழுதி வெச்சிட்டு சாகறதா ஐடியா இல்ல!”

“பைத்தியமா உனக்கு?” அருகில் வந்தாள்.

“யெஸ்! மனசு அப்படி ஒரு நிலைமையில்தான் இருக்கு. வாயேன். அரை மணி நேரம் என்னோட செலவு செஞ்சா என்னாயிடும்? ஒரு பழைய காதலனுக்கு அரை மணி நேரம் அதிகமா?”

“ரெஸ்ட்டாரண்ட்ல வெச்சிதான் சொல்லணுமா? என்ன சொல்லணும் உனக்கு? இங்கேயே சொல்லு. இப்பவே சொல்லு...”

“ஓ.கே. ஒரு மரியாதைக்குக் கூட காபி சொல்ல மாட்டியா?”

அஜந்தா இண்டர்காமில் காபி சொல்லிவிட்டு, “வசந்தராகிட்ட மேரேஜ் இன்விடேஷன்கூட தர மாட்டாளான்னு கேட்டியாமே?” என்றவள், அடுக்கிலிருந்து ஒரு அழைப்பிதழ் எடுத்து அவன் பெயர் எழுதி நீட்டி, “இந்தா... அவசியம் மேரேஜுக்கு வந்துடு. ம... இப்ப நீ என்ன சொல்லணுமோ, சொல்லு!” என்றாள்.

புன்னகைத்த ரிஷி, “யு ஆர் டு கிளவர் அஜி. நீ இந்த மேரேஜ்ல உறுதியா இருக்கேன்னு மறைமுகமா எனக்கு உணர்த்திட்டே. இதே மாதிரி என்னை நீ மன்னிச்சிட்டியா இல்லையான்னு சொல்லிடேன், ப்ளீஸ்!” என்றான்.

“மன்னிக்கலை. ஆனா பண்பாடு தெரிஞ்சவ. அதனால முகத்துல அடிச்சிப் பேசி விரட்டாம, உக்கார வெச்சி பேசிட்டிருக்கேன்.”

“குட்! உன்னால ஏன் என்னை மன்னகிக்க முடியலை?”

“முடியலை...”

“அதான் ஏன்?”

“நீ செஞ்சது அப்படிப்பட்ட தப்பு! பச்சைத் துரோகம்!”

“ஓ! கலர் ஆஃப் தி துரோகம் ஈஸ் க்ரீன்!” என்று சிரித்த ரிஷி, “இப்ப மேரேஜ்ன்ற பேர்ல நீ செய்றியே ஒரு துரோகம்... இதோட கலர் என்ன ரெட்டா?”

“நோ! நான் என்ன துரோகம் செய்றேன்?”

“நான் செஞ்சது துரோகமே இல்ல... துரோகம்தான் வெச்சாலும்... உன் ஒருத்திக்கு மட்டும் செஞ்ச துரோகம். ஆனா நீ எனக்கு, மிஸ்டர் கேஷவுக்கு ஆக ரெண்டு பேருக்கும் துரோகம் செய்றியே... நான் தப்பானவன்னா... நீ ரெண்டு மடங்கு தப்பானவ இல்லையா?”

“நான்சென்ஸ்!” முகம் சிவந்தாள்.

“கத்தாதே அஜி! கேஷவ் கிட்ட எனக்கு ஒரு லவ் அஃபைர் இருந்ததுன்னு சொல்ற நேர்மை உங்கிட்ட இருக்கா? கமான், டெல் மீ. சொன்னியா?”

“அது... அவசியப்பட்டா சொல்வேன்...”

“எப்போ? கல்யாணம் ஆகி, எப்பவாவது அவன் காதுக்கு விஷயம் வந்து, அவனா இதுபத்திக் கேக்கறப்பவா? எது வரைக்கும் சொல்வே? கல்யாணத்துக்கு கன்னிகா தானம்னு இன்னொரு பேரும் உண்டு தெரியுமா? உனக்கு நடக்கப் போறத கன்னிகா தானமா? கன்னின்னா என்ன அர்த்தம் தெரியுமா?”

அவனுடைய ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் அவளின் ஆத்திர அளவு உயர்ந்து கொண்டே போய், “வில் யூ ஷட் அப் அண்ட் கெட் அவுட்!” என்று வெடித்தாள்.

ரிஷி எழுந்து கொண்டான்.

“அஜி... ஐ ஸ்டில் லவ் யூ! உன் வெறுப்பு கோபம் பத்தி எனக்குக் கவலை இல்லை. இன்னும் உன் கழுத்துல தாலி ஏறலை! இப்பவும் நீ எப்படி வேணாலும் தீர்மானிக்க முடியும். ஒரு தடவை சலனப்பட்டு சறுக்கினவன் ஆயுளுக்கும் அப்படித்தான் இருப்பான்னு அவன் கேரக்டரையே கொச்சைப்படுத்தி முடிவுகள் எடுக்கறது முட்டாள்தனம். என் தப்புக்கு வருத்தம் அப்பவே சொல்லிட்டேன். இன்னும் எத்தனை தடவை நீ கேட்டாலும் சொல்லத் தயாரா இருக்கேன். பிட்வீன் யூ அண்ட் மீ... எனக்கு எந்த ப்ரெஸ்ட்ஜீஸ் புடலங்காயுமில்ல. வேணும்னா உன் கால்ல விழுந்து ஒரு தடவை மன்னிப்பு கேக்கக்கூட தயாரா இருக்கேன். என்னை மனப்பூர்வமா மன்னிச்சிடேன்...”

“உன்னை வெளில போகச் சொல்லி ரெண்டு நிமிஷம் ஆச்சி!”

“தப்பை உணர்ந்தவன் ரொம்ப நல்லவன் அஜி...”

“உன் தத்துவம் எதுவும் எனக்கு தேவையில்லை. எனக்கு நிறைய வேலை இருக்கு. அப்புறம்... இந்த தற்கொலை பண்ணிக்குவேன்னு சென்ட்டிமென்ட்டலா எப்பவும் யாரையும் மடக்க நினைக்காதே. இது ரொம்ப சீப் டெக்னிக். வொர்க் அவுட் ஆகாது...”

சூழ்நிலை தெரியாமல் கதவைத் தட்டிவிட்டு காபி வந்தது. அவள் அதை எடுக்கவில்லை. அவன் மெதுவாக புகை ஊதி, பருகியபடி அவளையே பார்த்தான்.

“காபி ஆறிடும் அஜி...”

“எனக்கு வேண்டாம்...”

“தமிழ் சினிமா மாதிரி உன் கல்யாணத் தன்னைக்கு வந்து 'நிறுத்துங்க'ன்னு கத்த மாட்டேன். 'நானும் அஜந்தாவும் எப்படில்லாம் காதலிச்சோம்னு ஆதாரங்களைப் பாருங்க'ன்னு சீன் பண்ண மாட்டேன். ஆனா உனக்கு வாழநாள் பூராவும் உறுத்தும் அஜி. புது நாடு, புது மோகம்... கொஞ்ச நாள் எல்லாத்தையும் மறக்கடிக்கும். ஒரு சின்ன விஷயத்துக்கு உங்க தாம்பத்யத்துல பிரச்சனை வந்தாக்கூட,

அவசரப்பட்டு தப்பு செஞ்சிட்டமோன்னு மனசுல கேள்வி வரும். ஆரம்பக் கவர்ச்சி முடிஞ்சதும் ஒவ்வொண்ணையும் ஒப்பிட்டுப் பாக்கச் சொல்லும். தவிப்பே. சைகலாஜிக்கல் ப்ராப்ளம்ஸ் வரும்! நெர்வெஸ் பிரேக் டவுன் வரலாம். இன்ச் இன்ச்சா செத்துப் போவே! வேணுமா இத்தனை அவஸ்தையும்?”

கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு அசையாமல் நின்ற அவளை ஆழமாகப் பார்த்த ரிஷி, தனக்கான திருமணப் பத்திரிகையை எடுத்துக் கொண்டு, “எனக்கு உன் மனசு நல்லா தெரியும். உன் உதடுதான் தப்புத் தப்பா பேசுது. இந்தக் கல்யாணம் நின்னுடக் கூடாதுன்னு ஒரு பிடிவாதமான தீர்மானம் வெச்சிருக்கே. அதனால்தான் எதுக்குமே நேர்மையான ரியாக்ஷன் இல்ல. ஒருவேளை அடி மனசு நியாயம் சொல்லி என்னோட பழைய அஜந்தாவா நீ பேச விரும்பினா... தேவைப்படும்” என்று தன் விசித்திரங் கார்டை அவள்முன் வைத்துவிட்டு வேகமாக அறையை விட்டு அவன் வெளியேறின சில விநாடிகளில் அஜந்தா அந்த விசித்திரங் கார்டைக் கிழித்து எறியப் போனவள், தன் கைப்பைக்குள் வைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டாள்.

5

அஜந்தா விசிறிய துப்பட்டா போல கிடந்தாள். சத்தமில்லாத குளிர் சாதனம் பெய்த சில்லிட்ட காற்றை மீறி அவளுக்கு வியர்த்தது. படுக்கையில் ஸ்டீரியோ, டெலிவிஷன், டிவிடி பிளேயர் எல்லாவற்றின் ரிமோட் கண்ட்ரோல்களும் பின்னிக் கிடந்தன. பொறுக்கி எடுத்து டி.வி போட்டாள்.

ஒரு தாடி வைக்காத காதலன் நடுசாலையில் பீர் குடித்தபடி தன் காதலியைத் திட்டிப் பாடிக்கொண்டிருந்தான். அணைத்தாள். புரண்டு படுத்தாள். ஜன்னலுக்கு வெளியில் மழையைப் பார்த்தாள். எழுந்து கதவு திறந்து பால்கனிக்கு வந்தாள்.

தோட்டத்தின் பச்சைப் புல்வெளியில் சாய்வுக் கோட்டில் மழைச்சாரல் பன்னீர் தெளிக்க... வெளிர் நீலத்தில் நீர் நிரம்பிய நீச்சல் குளத்தில் விழும் துளிகள் மறுபடிமறுபடி உருவாக்கிய வட்டங்கள் உடனடியாக உடைந்து கொண்டிருந்தன. முகத்தில் வருடிய காற்று ஏதேதோ காட்சிகளையும், வார்த்தைகளையும் கலந்து மனதில் தெளித்தது.

“ஏய்... இதென்ன புதுசா?”

“இதான் ப்ரென்ச் டைப் டார்லிங்!”

“எப்படித் தெரியும் உனக்கு?”

“இதென்ன கோர்சுல சேர்ந்தா கத்துக்க முடியும்? எவ்வளவு சிடி இருக்கு தெரியுமா? அதுலேர்ந்து சில ஹைலைட் கிளிப்பிங்ஸ் என் செல்போன்லயே வெச்சிருக்கேன். பார்க்கறியா?”

“ச்சீ! அசிங்கம் பிடிச்சவன் ரிஷி நீ!”

“இது அசிங்கம் இல்ல அஜி, சிருங்காரம்! உனக்கு பிடிச்ச விஷயம். இயல்பா உனக்கு இருக்கிற கூச்சமும், வெக்கமும் தான் உன்னை வெளிப்படையா ரசிக்க விடாம தடுக்குது. நான் ரகசியமா ரசிச்சா ஆபத்து. நீ வெளிப்படையா ரசிச்சா ஆபத்து. அதனால் போலியா என்னைக் கண்டிக்காதே.”

“இதாண்டா உங்கிட்ட ரொம்பப் பிடிச்ச விஷயம். என் மனசுக்குள்ள பதுக்கி வெச்சிருக்கிற எதையும் எக்ஸ்ரே எடுத்த மாதிரி அப்பட்டமா எப்படித்தான் உன்னால பேச முடியுதோ? இதனால் தாண்டா ஐ லவ் யூ ஸோ மச்.”

ரிஷியின் பேச்சு இனிமை. ரிஷியின் மெனமும் இனிமை. ரிஷியின் அருகாமை இனிமை. இதமான அணைப்பு இனிமை. மெல்லிய முத்தம் இனிமை. ரிஷியின் வாசனை இனிமை. ரிஷியின் குறும்பு இனிமை. ரிஷியின் விஷமம் இனிமை. ரிஷியின் நினைவும் இனிமை.

ஆனால் இன்று?

நெருப்பில் தோய்த்த வார்த்தைகளை அவன் மேல் வீசிவிட்டு வந்திருக்கிறேன். வலிக்க வலிக்க கத்திக் குத்தளாக பேசிவிட்டு வந்திருக்கிறேன். என் கோபத்திற்கு எனக்குள் நியாயம் இருக்கிறது. ஆனால்... கோபத்தின் அளவு உண்மையாக வெளிப்பட்டதா, இல்லை கொஞ்சம் மிகையா?

இதுவே கேஷவுடன் எனக்கு நிச்சயமாவதற்கு முன்பாக இந்தச் சந்திப்பு நிகழ்ந்திருந்தால்... ரிஷியை என்னால் மன்னித்திருக்க முடியுமோ? அவன் சொன்னதைப் போல இந்தத் திருமணம் எந்த வகையிலும் பாதிக்கப்பட்டு விடக்கூடாதென்பதால்தான் நான் நிர்தாட்சண்யமாக அவனைப் புறக்கணித்துப் பேசினேனா? அவனுடைய அத்தனைக் கேள்விகளுக்கும் என்னிடம் உண்மையான, நியாயமான பதில் இருக்கிறதா?

நான் செய்வதும் துரோகம் என்றானே... எனக்கு ஒரு காதல் உண்டென்று கேஷவிடம் சொன்னேனா என்றுக் கேட்டானே? அப்பறம் நடக்கப் போவது கன்னிகாதானமா என்று ஒரு கேள்வி கேட்டானே...

பால்கனியை மூடிவிட்டு உள்ளே வந்தாள் அஜந்தா. கண்ணாடியைப் பார்த்தாள். அவள் முகம் அவளுக்கே அந்நியமாகத் தெரிந்தது.

கேஷவ் தன்னை அமெரிக்காவிலும் ஒழுக்கமாக வாழ்வதாகச் சொல்லிக் கொண்டதில் எத்தனை சதவிகிதம் உண்மை இருக்கும்?

இந்த நாகரீக காலத்தில்... அதுவும் அமெரிக்காவில் தனியாகத் தங்கி வேலை பார்க்கும் கேஷவ் தன்னை கற்புக்கரசன் என்று சொல்வதை எப்படி நம்ப முடியும்? இந்தியா டுடேயில் ஒரு சர்வே வந்திருந்ததே...

திருமணத்திற்கு முன்பே அந்த அனுபவம் உள்ளவர்களைப் பற்றி வெளியிட்டிருந்த புள்ளி விபரக் குறிப்புகள் அதிர்ச்சியாக இருந்தனவே. அன்றைக்கு ஒரு தொலைக்காட்சிப் பேட்டியில் ஒரு பெண் மருத்துவர் தன்னிடம் கருக்கலைப்பிற்கு வரும் புள்ளி மாணவிகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்திருப்பதாகச் சொன்னாரே... அவர் என்ன பொய்யா சொன்னார்?

புள்ளி மாணவிகளே துணியும்போது... நான் என்ன பெரிதாக தப்பு செய்து விட்டேன்? திருமணம் செய்து கொள்ளப் போகிறோம் என்ற நம்பிக்கையில் என் ரிஷியுடன் என்னை மறந்து... அதுவும் ஒரே ஒரு தடவை... அப்படி ஒரு தனியான, மயக்கமான சூழ்நிலை. அதற்காக... என் மொத்த வாழ்க்கையையும் அவன் காலடியில் வைக்க வேண்டுமா? அதுவும் அவன் அப்படியொன்றும் எனக்காகவே உருகும் உத்தமனில்லை என்று தெரிந்த பிறகும்?

அவன் செய்தது துரோகமில்லையாம்! யப்பா... எப்படி பேசுகிறான்? முடியாது. என்னால் ஏற்க முடியாது. கேஷவுக்கும், எனக்கும் திருமணம் ஆனபிறகு என் மனசு வேறு ஒரு ஆணிடம் சபலப்பட்டால்... அதுதான் தப்பு. அதுதான் துரோகம். கேஷவ் சொல்வதையும் நம்ப முடியாது. இந்த விஷயத்தில் யார்தான் எனக்கு அனுபவம் உண்டு என்று பகிரங்கமாக ஒப்புக் கொள்வான்? இருந்தால் கூட... இல்லையென்றுதானே சாதிப்பான்? திருமணத்திற்குப் பிறகு நீ எப்படி இருக்கிறாய் என்பதுதானே முக்கியம்?

ரிஷி என்னோடு காதலில் இருந்தபோதே இன்னொருத்தியுடன் சல்லாபித்தது நியாயப்படுத்தவே முடியாத விஷயம். 'ஐ லவ் யூ' என்று சொல்வதே கிட்டத்தட்ட திருமணம். கழுத்தில் தாலி மட்டும் தானே இல்லை? அந்த நம்பிக்கையில்தானே நான் என்னை ஒப்படைத்தேன்...?

எப்படி யோசித்தாலும் ரிஷியை என்னால் மன்னிக்க முடியாது. கேஷவுடன் என் அமெரிக்க வாழ்க்கை துவங்கிய பிறகு உறுத்தல் வருமாம். நெர்வெஸ் பிரேக்டவுன்! டிப்ரெஷன்! ஹிஸ்டீரியா! எப்படியெல்லாம் மிரட்டி பயமுறுத்துகிறான் படவா! உடனே நான் கல்யாணத்தை நிறுத்திவிட்டு இவனுடன் ஓடி வரவேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறான் ராஸ்கல்?

கேஷவை எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. அவனோடு அமெரிக்காவில் ஆரம்பிக்கப் போகும் வாழ்க்கை பற்றிய கற்பனையே ரொம்ப பிடிக்கிறது. மிகமிக அன்பாகப் பேசுகிறான். அநியாயத்திற்கு வழிகிறான்.

நீ என் காதல் மகாராணி! நான் உன் அடிமை! நீ என் காதல் தெய்வம்! நான் உன் பக்தன்! நீ என் காதல் தலைவி! நான் உன் தீவிரத் தொண்டன்!... இந்த அளவிற்கு! நேற்றிரவு ஒரு தொலைபேசி முத்தத்திற்கு எத்தனைக் கெஞ்சினான்! இந்தக் கெஞ்சல் எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. அவனைக் கெஞ்ச வைப்பதில் ஒரு சுகம் இருக்கிறது. கேஷவ் நிச்சயமாக என்னை ஆளுமை செய்யப் போகிறவன் அல்ல. என்னை அடக்கி தன் கைப்பாவையாக வைத்துக் கொள்ளப் போகிறவன்

அல்ல. எனக்காக எதையும் அனுசரித்துக் கொண்டு போவான்.

அப்பா உன்னை கவர்ச்சியான உடையில் பார்த்தாராமே என்று கோபமாகக் கேட்கவில்லையே... வெளியில் போட வேண்டாமே என்று எத்தனை கெஞ்சலாக சொன்னான்?

நிச்சயமாக எனக்கும், கேஷவுக்கும் எந்தவிதமான பிரச்சனையும் வர வாய்ப்பே இல்லை. அவன் அனுசரித்துப் போகிறவன் என்பதற்காக என் காதல் விஷயத்தை இப்போதே அவனிடம் சொல்வது அசட்டுத்தனம். அதற்கு இப்போது எந்த அவசியமும் இல்லை. நான்தான் அநாவசியமாக ரொம்பவும் குழம்பிக் கொள்கிறேன்.

மனமே, ரிஷியை மற! இந்தச் சந்திப்பை அடியோடு மற!

கேஷவை நினை! அமெரிக்க வாழ்க்கையை கற்பனை செய்! உற்சாகத்தில் பற!

அஜந்தா தெளிவு பெற்றவள் போல உணர்ந்தாள். குளியலறை சென்று இசை போட்டுக்கொண்டு நீண்ட நேரம் குளித்தாள். அவளுக்குப் பிடித்த சுடிதார் அணிந்தாள். அதிக நேரம் செலவழித்து அலங்கரித்துக் கொண்டாள். கைப்பை எடுத்துக் கொண்டாள். செல்போன் எடுத்தாள்.

“வசு, ரெடியா இரு. உன் வீட்டுக்கு வந்து பிக்கப் பண்ணிக்கறேன். வெளில போறோம். சினிமா, டிராமா, ஷாப்பிங், டின்னர், ஏதோ ஒண்ணு. ஒரே கண்டிஷன். நீ ரிஷியைப் பத்தி மட்டும் எதுவும் பேசக்கூடாது. ரைட்?” என்றாள். புறப்பட்டாள்.

இரவு பதினோரு மணிக்கும் விமான நிலையத்தில் கோயம்பேடு மார்க்கெட் மாதிரி கூட்டம் இருந்தது. வரவேற்று கையில் கொடுத்த ரோஜாப் பூ சுற்றிய பாலிதீன் சுருள்களை தட்டில் சுமந்து விற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அமெரிக்காவிலிருந்து வந்து சேர்ந்து கஸ்டம்ஸ் கிளியரன்ஸ் கியூவில் காத்திருந்த கேஷவை வரவேற்க இனியபாரதியும், பத்மாவும், அஜந்தாவும், அவள் அப்பா ஆதிகேசவனும், அம்மா லலிதாவும் காத்திருந்தார்கள்.

அஜந்தா மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் புடவை கட்டி வந்திருந்தாள். வந்ததுமே கை குவித்து தன் மாமனார், மாமியாருக்கு வணக்கம் சொல்லி வைத்திருந்தாள்.

“மாப்பிள்ளை க்ரீன்லதானே வருவார்?”

“தெரியலை. கூட வேலை பார்க்கற ரெண்டு நண்பர்களும் வற்றதா சொல்லியிருந்தான்.”

“எங்கிட்டயும் சொன்னார். அவங்களுக்கு தாஜ்ல ரூம் போட்டு வெச்சிட்டேன். அவங்களை டிராப் பண்ண தனியா வண்டியும் ஏற்பாடு

பண்ணிருக்கேன் சம்மந்தி”

“அதோ வந்துட்டான்!”

கேஷவ் டிராலி முழுக்க லக்கேஜ்களுடன் விழிகள் முழுக்க தேடல்களுடன் வெளியே வர... அஜந்தா உற்சாகமாக கையசைத்து, அருகில் வந்ததும் பொக்கே தந்தாள். அவள் காதருகில், “கொல்றே!” என்றவன் தன் நண்பர்களுக்கு அவர்களை அறிமுகம் செய்தான். அவர்களை காரில் அனுப்பிவிட்டு, “அப்பா, இந்த லக்கேஜ் எல்லாம் நம்ம காரில் ஏத்துங்க. நானும், அஜந்தாவும் ஒரு ஐஸ்க்ரீம் சாப்டுட்டு இப்ப வந்துடறோம்...” என்று அவள் கையை பிடித்து இழுத்துச் சென்ற கேஷவ் தனிமை தேடி... ஒரு பெரிய வேனில் மறைவில் கிடைத்த தனிமையில் சட்டென்று அவளை அணைத்து கன்னத்தில் பிறகு அவசரமாக உதட்டில் முத்தமிட்டான்.

“அஜி, மை டியர் குட்டி, எப்படி நான் சொன்ன மாதிரியே ஏர்போர்ட்ல வெச்சேஉன்னைக் கிஸ் பண்ணேன் பார்த்தியா?”

“அய்யோ! நல்லா இடம் பாத்தே கொஞ்சறதுக்கு. எத்தனை பெரிய சாதனை! சரி, போலாம். எல்லாரும் வெய்ட் பண்ணி்டிருக்காங்க...”

“ஒன்மோர்... ப்ளீஸ்டா!” அவள் கெஞ்சலாக மறுத்தும் கேட்காமல் மீண்டும் முத்தமிட்டுப் பிரிந்து, “யப்பா, எவ்வளவு ஏங்கிட்டிருந்தேன். அஜி, ஹவ் ஸ்வீட் யூ ஆர்! நீ மொத்தமும் எனக்கே எனக்கு. இல்ல? நினைச்சாலே மயக்கம் வருது. ஒண்ணு தெரிஞ்சுக்கோ. எவனாச்சும் உன்னை நைசா சைட் அடிச்சாக் கூட... குத்திக் கொலை பண்ணிடுவேன், ஆமாம்!” என்று சிரித்தபடி ஆனால் சீரியசாக சொன்ன கேஷவை சற்றேக் கலக்கத்துடன் பார்த்தாள் அஜந்தா.

6

நாளைக்கு கல்யாணம். இரவு கல்யாண மண்டபத்திற்குப் போக வேண்டும். கேஷவின் வீடு முழுக்க உறவினர் கூட்டம். வட்டமாக நாற்காலிகளை அமைத்துக் கொண்டு அணு சக்தி ஒப்பந்தம். ஒசோனில் ஓட்டை என்று சகலமும் அரட்டையடித்தார்கள் ஆண்கள். பெண்கள் ‘இது புதுசா?’ என்று அடுத்தவர் கழுத்தில், காதில் தொங்குவதை விசாரித்தார்கள். இடுப்பில் குழந்தைகளைச் சுமந்த தாய்மார்கள் வாலிருக்கும் பகுதியை ஆட்டும் நாய் மாதிரியான நாயைக் காட்டி சோறுட்டிக் கொண்டிருக்க... மொட்டை மாடியில் ஷேமியானா போட்டு வேளா வேளைக்கு விருந்து நடந்தது.

இனியபாரதி டைரியைப் பிரித்து வைத்துக் கொண்டு கடைசி நிமிட மரியாதை நினைவூட்டலாக, “பத்திரிகை வந்திச்சா? அவசியம் எதிர்பார்ப்பேன். குடும்பத்தோட வந்துடணும்” என்று செல்போனில் ஒவ்வொரு முறையும் உற்சாகம் மாறாமல் அழைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

கேஷவ் தன் அறையில் நாளை மாலை வரவேற்பின் போது அணியப்போகும் சூட்டைப் பார்த்தான். கண்ணாடியில் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு, பகோடா சாப்பிடும் நண்பர்களிடம், “ஃபிட்டிங் சரியா இருக்கா?” என்றான்.

“பர்ஃபெக்ட்!”

“ரெண்டு பேரும் என் செலக்ஷன் எப்படின்னு சொல்லவே இல்லையே?”

“எங்க அவகாசம் குடுத்தாரு உன் மாமனாரு? உடனே எங்களைப் பிரிச்சி ஹோட்டலுக்கு பேக் பண்ணி அனுப்பிட்டாரே... நாங்க பேசிக்கிட்டோம் கேசவா... ஷி ஈஸ் வெரி பியூட்டிஃபுல்! சொன்னா கோவிச்சுக்காதே.. முகத்துல பணம் சேர் போட்டு உக்காந்திருக்கு. ஒரு லேசான மமதை தெரியுது. பாரு நான் எவ்வளவு பெரிய அழகி தெரியுமானு ஒரு அப்பட்டமான கர்வம் தெரியுது.”

“நேச்சுரலி. அதிகமான அழகுக்கும், அதிகமான அறிவுக்கும் கொஞ்சம் திமிரை அனுமதிக்கலாமனுதான் நான் சொல்வேன்.”

“தம்பி, இதை இப்ப சொல்லக் கூடாது. அறுபது ப்ளஸ் முப்பது தொண்ணூறு நாள் முடிஞ்சதும் சொல்லணும். டேய்... போன் இந்தா. குட்டியா? யாரது?”

“அவதான்... என் இளவரசி! நீங்க ரெண்டு பேரும் கொஞ்சம்...”

“போடா! வேளில போக முடியாது. நீ வேணும்னா பால்கனிக்குப் போய்க் கொஞ்சிட்டு வா!”

கேஷவ் பால்கனிக்கு வந்து, குளிர்க்காற்றை வாங்கியபடி, “ஹாய் குட்டி... என்ன பண்ணிட்டிருக்கே?” என்றான்.

“ட்ரீமிங்!”

“ட்ரீமிங் வாட்?”

“உன்னைத்தான்னு வேற சொல்லணுமா?”

“சொல்லணும். சொன்னாத்தான் த்ரில்லு! இப்ப என்ன ட்ரெஸ்ல இருக்கே?”

“வெளிலதானே உன் கண்டிஷன்? ஜஸ்ட் கேஷ_வல்ஸ்! லாங் ஸ்கர்ட் அன்ட் காட்டன் டாப்ஸ்! டாப்ஸ்ல ரெண்டு பட்டன் போடலை. இந்த விபரம் போதுமா?”

“அய்யோ! வெறுப்பேத்தறியேடி! உடனே காரெடுத்துக்கிட்டு வந்துட்டோமா?”

“வீட்ல ஒரு இன்ச் இடமில்லாம ரிலேட்டிவ்ஸ்! வா, வா, பாட்டிகளோட தாயம் விளையாடலாம். ஆமாம், நீ என்ன ட்ரெஸ்ல இருக்கே?”

“ரிசப்ஷன் துட்ல இருக்கேன். ட்ரையல் பார்த்தேன். கழட்டப் போனப்போ உன் போன். என் கிஃப்ட் எப்படி இருந்திச்சின்னு சொல்லவேயில்லையே?”

“ரொம்பத்தான் உனக்கு தைரியம். வேனுக்குப் பின்னாடி வெச்சி அவசரஅவசரமாக... ச்சே! ஆனாலும் ஐ என்ஜாய்ட் பையா!”

“பையாவா? இதென்னா புதுசா இருக்கு?”

“நீ குட்டின்னு செல்லமா சொல்ற மாதிரி!”

“ஆக்சவலா நான் கேட்டது பிளாட்டினம் நெக்லெஸ் பத்தி...”

“நான்தான் லூசு மாதிரி உளறிட்டனா?”

“ஸோ... நீ அதையை நினைச்சிட்டிருக்கே...”

“தப்பா? நீ நினைக்கவேயில்லையா?”

“நூறு தடவை மனசு ஜெராக்ஸ் போட்டுப் பார்த்து ரசிச்சிட்டிருக்கு. இன்னும் ஒரே ஒரு ராத்திரிதான் நடுவுல. இல்ல? ரொம்ப பரபரன்னு இருக்கு. எதுவும் பதியலை. மாமாவை சித்தப்பான்றேன். சித்தியை அண்ணின்றேன். அஜிம்மா, உனக்கு துப்பரா ஒரு குட் நியூஸ் வெச்சிருக்கேன்.”

“என்ன?”

“இப்ப சொல்ல மாட்டேன்!”

“அப்பறம் ஏன் ஆரம்பிச்சே? எனக்கு சஸ்பென்ஸ் தாங்காது. ப்ளீஸ்... ப்ளீஸ்... சொல்லிடுப்பா. என்ன மேட்டர்?”

“கேட்டதும் நீ துள்ளிக் குதிப்பே. மொச்சுமொச்சுன்னு பத்து கிஸ் உடனே குடுப்பே. ஆனா அதை இப்ப சொல்ல மாட்டேன்னா சொல்ல மாட்டேன்.”

“படுத்தறியே... எப்ப சொல்வியாம்?”

“நாளைக்கு நைட்டு ஸ்டார் ஹோட்டல்ல டெக்கரேட்டட் கட்டில்ல உன் மடியில தலை வெச்சிப் படுத்துக்கிட்டு, உன் உதட்டை ஒரு கையால நிமிண்டிக்கிட்டே சொல்வேன்!”

“ஒரு க்ளுக்கூட குடுக்கக் கூடாதா?”

“நோ வே! என்ன என்னன்னு நகத்தைக் கடிச்சிக்கிட்டு யோசிச்சிக்கிட்டே இரு. அஜி, என் அப்பா கூப்புடறாரு. ஐ கால் யூ பேக்!”

மாடிப்படிகளில் இறங்கி வந்தபோது, இனியபாரதி ஹெண்ட் செட்டின் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு கேட்டார். “சம்மந்திகிட்டதான் பேசிட்டிருக்கேன். உன் விஷயத்தைச் சொல்லிட்ட்டுமா?”

“நல்லவேளை கேட்டிங்களே... எதுவும் சொல்லாதீங்க. நாளைக்கு நைட்டுதான் சொல்வேன்னு நான் அஜிகிட்ட சொல்லியிருக்கேன்...”

“அதுக்கில்லப்பா. அவங்க சந்தோஷப்படுவாங்கல்ல?”

“அய்யோ! உங்களுக்கு ஒரு விஷயத்தை சஸ்பென்சா வெச்சிக்கத் தெரியாதா? நீங்க அவர்கிட்ட சொன்னா அவரு கண்டிப்பா அஜிகிட்ட சொல்லிடுவாரு.”

கண்டிப்பா சொல்லிவிட்டு மீண்டும் அறைக்கு வந்ததும் ஷியாம் கேட்டான். “என்னடா அப்பாவும், புள்ளையும் கேம் ஆடிட்டிருக்கிங்க?”

“இல்லடா... எனக்கு என் கம்பெனியில முதல்ல மறுத்துட்டு அப்பறம் சென்னையிலேயே அவங்க பி.பி.ஓ ஆபிஸ்ல லீடர் போஸ்ட் குடுத்துட்ட நியூசை என் மாமனார்கிட்ட சொல்லிடறேன்னு அவரு சொல்றாரு. நான் வேணாமனு சொல்றேன்...”

“பொண்ணைப் பெத்தவங்க கடல் தாண்டி தூரமா போகப் போகுதேன்னு ஒரு கவலையில் இருப்பாங்க. இப்ப அந்தக் கவலைக்கு அவசியமே இல்லாம, பொண்ணு சென்னையிலேயேதான் குடித்தனம் பண்ணப் போறா, நினைச்சா நினைச்ச நேரம் பார்த்துக்க முடியும்னு தெரிஞ்சா எவ்வளவு சந்தோஷப்படுவாங்க! இதை இப்ப சொல்லாம எப்ப சொல்வே?”

“எனக்கே நேத்துதானே ஃபாக்ஸ் வந்துச்சி? கல்யாணம் முடிஞ்சி ஃபர்ஸ்ட் நைட்ல இதைச் சொல்றப்ப அவளுக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமா இருக்கும்னு நினைச்சிப் பாரு! முன்னாடியே அவங்க வீட்டுக்குத் தெரிஞ்சா... அவளுக்கும் தெரிஞ்சிடும். த்ரில்லே இருக்காது. அதனாலதான் இப்ப சொல்ல வேணாமனு சொன்னேன். சரி, நீங்க ஹோட்டலுக்குப் போய்டு காலையில் ஆறு மணிக்கு மண்டபத்துக்கு வந்துடுங்க. நடுவுல எங்க போகணும்னாலும் சொல்லுங்க, டிரைவர் கூட்டிக்கிட்டுப் போவான்.”

“அதாவது... போய் தொலைங்கடா, நான் அவகிட்டப் பேசணும்னு சொல்றே?” சிரித்தபடி அவர்களிருவரும் புறப்பட்டார்கள்.

ரிஷி தன் ஃபிளாட்டில் குடித்துக் கொண்டிருந்தான். கண்கள் சிவந்திருந்தன. கண்ணாடி டீப்பாய் மேல் சிக்னேச்சர் விஸ்கி பாட்டிலில் பாதி இருந்தது. வெற்றிடத்தில் தடவிவிட்டு கிளாசை எடுத்த ரிஷி மீண்டும் சரித்துக் கொண்டபோது கீழே சிந்தினான். ஐஸ் க்யூப்ஸ் போட்டுக் கொள்ளும் நான்காவது ரவுண்டு நிதானத்தை அவன் கடந்திருந்ததால் அப்படியே சரித்துக் கொண்டு, காட்டத்தில் முகம் சுளித்தான். போன் எடுத்தான்.

“வசந்தரா, இப்ப மணி என்ன? நான் ரிஷி!”

“ஒண்ணாகப் போகுது. டைம் தெரிஞ்சுக்கவா போன் செஞ்சே?”

“எப்படி முதல் ரிங்லயே எடுத்தே? என்ன பண்ணிட்டிருக்கே இந்த ராத்திரில?”

“மலர் தெரியுமில்ல உனக்கு? அவ லண்டன் போறா. அதுக்கு பார்க் ஹோட்டல்ல பார்ட்டி குடுத்தா. அங்கதான் இருக்கேன். என்ன சொல்லு?”

“பக்கத்துலதான் என் ஃபிளட்டு. அங்கேர்ந்து ரெண்டே நிமிஷத்துல வந்துடலாம், தெரியுமில்ல? வாயேன். ரொம்ப முக்கியமா உங்கிட்ட பேசணும்!”

“இப்பவா? காலைல பேசுவமே ரிஷி!”

“காலையில் நான் செய்யப் போற ஒரு விஷயத்தைப் பத்தி இப்பவேப் பேசறது நல்லது. எனக்கு உன் ஹெல்ப் வேணும் வசு. நீதானே எனக்கும் அஜந்தாவுக்கும் காமன் ஃபிரண்ட். அதனால உனக்குத் தெரியாம நான் எது செய்றதும் தப்பு...”

“ஏய்... என்ன செய்யப் போறே? அஜந்தாவை மீட் பண்ணப்பறம் கொஞ்சம்கூட இரக்கமில்லாம பேசற இவளுக்காக நான் தற்கொலை செய்ய மாட்டேன்னு என் கையில் அடிச்சி சத்தியம் செஞ்சியே, மறுபடி புத்தி மரமேறிடுச்சா?”

“இல்ல வசு. நாளைக்கு அவளை தற்கொலை செஞ்சிக்கு வைக்கலாமான்னு யோசிக்கறேன். வாயேன். விபரமாப் பேசலாம்!” என்றான் ரிஷி.

7

வசுந்தரா கலவரமானாள். என்ன இந்த ரிஷி? முதலில் என்னடாவென்றால் தற்கொலை செய்து கொள்ளப் போகிறேன் என்று உருகினான். இப்போது அஜந்தாவை தற்கொலை செய்துகொள்ளச் செய்யப் போகிறேன் என்கிறான். என்ன அர்த்தம்? குடிகாரன்! மனதளவில் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டவன். ஏதாவது விபரீதமாகச் செய்து விடுவானோ?

பார்ட்டியிலிருந்து புறப்பட்டு, தன் ஸ்கூட்டியை அதி வேகத்தில் ஓட்டி ரிஷியின் ஃபிளாட்டுக்கு வந்து நிறத்தும்வரை தவிப்பாய் இருந்தது அவளுக்கு.

முதல் அழைப்பிலேயே கதவைத் திறந்தான் ரிஷி. உள்ளே அவள் வந்தவுடன் கதவைச் சார்த்தினான். அவளை போதைக்கு நடுவில் கண்களைக் சுருக்கிக் கொண்டு பார்த்தான்.

“ஏய்... எவ்வளவு செக்சியா ட்ரெஸ் பண்ணிட்டிருக்கே? யூ ஆர் டெம்ப்ட்டிங் மி. பேசாம நான் உன்னை லவ் பண்ணியிருக்கலாம். நீ ரொம்ப நல்லவ. என்மேல எவ்வளவு அக்கறை. நான் என்ன ஆனாலும்

கவலையே இல்லைன்னு கத்தரிச்சிப் பேசறா என் எக்ஸ் காதலி. நீ ஒரு ஃபிரண்டு... ஆனா பாரு... நான் செத்துடக்கூடாதுன்னு சத்தியம் வாங்கறே... ஹவ் நைஸ் கர்ள் யூ ஆர். இப்ப நீ சொல்லு வச... இந்த பால்கனிலேர்ந்து கீழ்க் குதிடான்னு சொல்லு. ஒண்ணு, ரெண்டு, மூணு சொல்றதுக்குள்ள குதிக்கிறேன்.”

“ரிஷி. முதல்ல உக்காரு. எக்கச்சக்கமா குடிச்சிருக்கே.”

அவளருகில் வந்து வாசனைப் பார்த்து “நீயும்தான் குடிச்சிருக்கே வச.” என்று பொத்தென்று சோபாவில் அமர்ந்தான் என்பதை விழுந்தான் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

“ஜஸ்ட் ரெட் வைன். அதிருக்கட்டும். என்னை எதுக்கு அர்ஜெண்ட்டா வரச் சொன்னே?” என்று எதிரில் அமர்ந்தாள்.

“பார்த்தியா, முக்கியமானதை மறந்துட்டு என்னென்னமோ பேசிட்டிருக்கேன்...” என்று சிகரெட் எடுத்துக் கொண்டு அவளுக்கு நீட்ட, அவளும் எடுத்துக் கொண்டாள். இருவருக்கும் அவளே பற்ற வைத்தாள்.

“சொல்லு ரிஷி!”

“நான் யாரு வச? சொல்லு... நான் யாரு?”

“என்ன கேள்வி இது? சரி, ரிஷி!”

“அதில்லை. மனுஷ ஜென்மம். அதுலயும் ஆம்பளை வழிவழியா ஆம்பளையன்னாலே ஒரு பெர்ஸாண்ட்டாவது திமிரு எக்ஸ்ட்ராவா இருக்கும். எனக்கும் இருக்கு. நீதான் இப்ப சாலமன் பாப்பைய்யா. சொல்லு. நான் அஜிக்கு செஞ்சது துரோகம்தான். அது ஒரு தடவை. இவ எனக்கு செய்யப் போறது என்ன? இது காலம் பூரா துரோகமில்லையா? அதுவும் ரெண்டு பேருக்கு?”

“உண்மைதான். எல்லாம் முடிவாயிடுச்சி. நாளைக்குக் கல்யாணம். இப்ப நீ அதையே திருப்பித் திருப்பிப் பேசறதால எதாச்சும் பிரயோஜனம் உண்டா?”

“கரெக்ட். இனிமே பேசறதுல எந்தப் பிரயோஜனமும் இல்ல. அதனாலதான் செயல்ல இறங்கிடலாம்னு தீர்மானம்.”

“என்ன சொல்றே?”

“எனக்கு அஜந்தா வேணும் வச. அவ என்னைத் திட்டினாலும் வேணும். துப்பினாலும் வேணும். தூக்கிக் குப்பைத் தொட்டில எறிஞ்சாலும் வேணும். அவளை இப்பக்கூட என் எதிரியா நினைக்கலை. நாளைக்கு இந்தக் கல்யாணம் நடந்துடுச்சின்னு வெச்சிக்கோ... நான் வெதும்பி, வெதும்பி வேதனைப்பட்டு... உங்கிட்ட கொடுத்த சத்தியத்தை மீறி ஏதாச்சும் பண்ணித் தொலைச்சிட்டேன்னா? அதுக்குத்தான் சொல்றேன்.

இந்தக் கல்யாணத்தை நிறுத்தணும். அதனால் அவ அவமானம் தாங்காம தற்கொலை செஞ்சுக்கறாணு வெச்சுக்கோ... அப்ப நானும் தற்கொலை செஞ்சிக்கிறப்போ... மனசு நிம்மதியா இருக்குமில்ல? ரெண்டு பேரும் மேகத்துல கைக்கோர்த்துக்குவோமில்ல? எப்படி என் லாஜிக்?”

“நான் எதாச்சும் சொன்னா கேக்கற மூட்ட நீ இருக்கியா ரிஷி?”

“இந்தக் கல்யாணத்தை டிஸ்டர்ப் பண்ணாதேன்னு சொன்னின்னா அதை மட்டும் கேக்க மாட்டேன்.”

“இப்பதான் சொன்னே, நான் சொன்னா இங்கேர்ந்து கீழே குதிச்சிடுவேன்னு?”

“ஏய்... நீ எனக்கு ஃபிரண்டா, அஜந்தாவுக்கு ஃப்ரண்டா? முதல்ல அதைச் சொல்லு. எனக்கு அநியாயம் நடந்திருக்கா இல்லையா?”

“நான் ரெண்டு பேருக்கும்தான் ஃபிரண்டு. ஒண்ணு தெரிஞ்சுக்கோ... உண்மையான காதல் எதையும் மன்னிக்கும். ஒத்துக்கறியா?”

“ஹண்ட்ரெட் பெர்ஸண்ட். அதான் என் வாதமே. ஆவ ஏன் என்னை மன்னிக்க மாட்டேங்கறா?”

“அந்தப் பக்குவம் அவளுக்கு இல்லை. நீதான் மன்னிச்சிடேன்.”

“எங்கிட்டயும் பக்குவம் இல்லென்னு வெச்சிக்கயேன். நான் மட்டும் என்ன இமய மலையிலேர்ந்தா வர்றேன்? நான் ஞானியா, இல்ல மகானா? இத பாரு. நாளைக்கு இந்த மேரேஜை நிறுத்த எனக்கு நீ ஹெல்ப் பண்ணப் போறியா இல்லையா?”

வசுவுக்கு மேற்கொண்டு என்ன சொல்லி அவனை சமாதானப் படுத்துவதென்று புரியவில்லை. அஜந்தாவைப் பொறுத்தவரை அந்தக் காதல் எப்போதோ உடைந்து விட்டது. அதற்கு அவள்வரைக்கும் நியாயமான காரணம் வைத்திருக்கிறாள். அமைந்த கேஷபை பிடித்துப்போய் அவன்மேல் புதிய காதலே வந்து... இதோ நாளை திருமணம். இவனைப் பொறுத்தவரை தன் தவறை உணர்ந்தாலும், அஜந்தாவை விட்டுவிடத் தயாராய் இல்லை. ஒன்று அவள் என்னை மன்னித்து ஏற்க வேண்டும். அல்லது நான் அவளை தண்டித்து உணர வைப்பேன் என்று வெறித்தனமா இருக்கிறான்.

அஜந்தாவின் உயிர்த் தோழியாக இப்போது நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? எந்தக் காரணத்திற்காகவும் என்னால் இவனுடன் ஒத்துழைக்க முடியாது. இவன் மேல் எனக்கிருப்பது மனிதாபிமானம் கொண்ட நட்பு மட்டுமே. எந்த அறிவுரையையும் கேட்கிற மனநிலையில் இவனில்லை.

இப்போது இவனுக்கு ஒத்துழைப்புத் தருவதாக நான் நடித்தால்தான் இவன் மனதில் என்ன திட்டம் வைத்திருக்கிறான் என்பதைச்

சொல்வான். அதைத் தெரிந்து கொள்வது முக்கியம். அதன்பிறகு அந்த திட்டத்தை முறியடித்து, திருமணம் நல்லவிதமாக நடைபெற நான் என்ன செய்யப் போகிறேன் என்பது அப்புறம். முதலில் அந்தத் திட்டம்?

“ரிஷி, காதலர்கள் எக்காரணம் கொண்டும் பிரியக் கூடாது. அதான் என் ஆசை. சரி, சொல்லு. என்ன உன் திட்டம்?”

“சொல்றேன்!” என்று மீண்டும் தன் கிளாசை நிரப்பிக் கொண்டான் ரிஷி.

அஜந்தா தன் தோழிகள் புடைசூழ மணமகள் அறையில் அடிக்கடி வெட்கப்பட்டு, சும்மா சும்மா புன்னகைத்துக் கொண்டிருந்தாள். பியூட்டி பார்லரிலிருந்து வந்த பெண் கடைசி நிமிட அலங்கரிப்புகளை அவள்மேல் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

அடிமனதில் விளம்பர இடைவேளை மாதிரி ரிஷி வந்து வந்து போனான். நான் எடுத்த முடிவு சரிதானே? காதலித்தால் என்ன? வரம்பு மீறிப் பழகியிருந்தால்தான் என்ன? முழு வாழ்க்கையையும் ஒப்படைக்கத் தகுதியானவன்தான் அந்த ரிஷி? இல்லை இல்லை என்று என் மனம் அழுத்தமாக தீர்ப்பெழுதி பல நாட்களாயிற்று. இவனை யார் இப்போது வந்து உருகச் சொன்னது? இவனை யார் இப்போது வந்து கெஞ்சச் சொன்னது? இரக்கத்தைவிட எரிச்சல்தான் வருகிறது.

நல்லவேளை... அதையும் இதையும் சொல்லி என்னை மிரட்டவில்லை. அந்த வரைக்கும் பரவாயில்லை. ஒரு நல்ல காதலனாக நடந்து கொள்ளவில்லை என்றாலும் ஒரு நல்ல நண்பனாக நடந்து கொண்டு விட்டான். வருவானா இந்தத் திருமணத்திற்கு? அவன் கோணத்திலிருந்து பார்த்தால் கொஞ்சம் பாவமாகத்தான் இருக்கிறது. தன் கனவுப் பெண்ணின் கழுத்தில் இன்னொருவன் தாலி கட்டுவதைப் பார்க்க யாரால்தான் முடியும்? அநேகமாக வரமாட்டான். நன்றாக குடித்துவிட்டு கவிழ்ந்து கிடப்பான்.

அதெல்லாம் சரி... நான் கேஷவிடம் ரிஷி பற்றி மனம் விட்டுப் பேச வேண்டுமா, வேண்டாமா? அந்த விஷயத்தை மறைத்தாலும், ஒரு காதல் இருந்து, உடைந்தது என்று லேசாக சொல்லியிருக்க வேண்டுமா? அமெரிக்காவில் வாழும் என்ஜினியர். அவனால் இதை சகஜமாகப் புரிந்து கொள்ள முடியாதா என்ன? தெரியவில்லை. கேஷவை இன்னும் சரியாகப் புரியவில்லை. இன்னும் அவன் விருப்பங்கள், வெறுப்புகள் தெரியாது. எதில் என்ன அபிப்பிராயம் என்பது தெரியாது. எதற்கு எப்படி ரியாக்ட் செய்வான் என்று தெரியாது.

ஒருவேளை கோபப்படலாம். நிச்சயதார்த்தத்தின் போதே சொல்வதற்கென்ன என்று சீறலாம். ஏர்போர்ட்டில் என்ன சொன்னான்? யாராவது என்னை சைட் அடித்தால்கூட தாங்கிக்கொள்ள மாட்டேன் என்றானே...

அது காதல் மயக்கத்தில் வரும் வார்த்தைகள். இப்போது கேஷவை

இங்கே வரவழைத்துச் சொல்லி விடலாமா? கூச்சல் போட்டு, கல்யாணத்தை நிறுத்தி விடுவானா?

எதிர்காலத்தில் தெரிய வந்தால்? அப்போது மிக அதிகமான கோபத்துடன் இதை எதிர் கொண்டால்? என்ன நான் இப்படிக்குழம்புகிறேன்? இதைப் பற்றியெல்லாம் ரொம்ப முன்னதாகவே யோசித்து முடிவுக்கு வந்திருக்க வேண்டும். இப்படியா இன்னும் ஒரு மணி நேரத்தில் திருமணம் நடக்க இருக்கும்போது குழம்பிக் கொள்வேன்?

வசுந்தராவைக் கேட்டால் என்ன? ஆமாம், எங்கே அவள்? காலையிலிருந்தே அவளைப் பார்க்கவில்லையே... தோழிகளை விசாரிக்க, அவர்களும் பார்க்கவில்லை என்றார்கள். மொபைல் எடுத்தாள். முயன்றாள். அடித்துக் கொண்டேயிருந்தது. சலித்துப் போய் வைத்தாள். மீண்டும் முயன்றாள்.

“ஹலோ! வசு!”

“எங்க இருக்கே நீ? காலையில முதல் ஆளா மண்டபத்தல இருப்பேன்னு சொன்னே? என்னாச்சி?”

“அது... அஜந்தா, நான்... வந்துடுவேன்.”

“குரல் நார்மலா இல்லையே? ஏன் தடுமாறிப் பேசறே? இப்ப எங்க இருக்கே?”

“ஸ்கூட்டில மண்டபத்துக்குதான் வந்துக்கிட்டிருக்கேன் அஜந்தா...”

“பொய்! ஒரு டிராஃபிக் சத்தத்தையும் காணோம்? நீ பொய் சொல்றே. என் விஷயம்? உண்மையைச் சொல்லு!” என்றாள் அஜந்தா.

8

“உன்னைத் தான் கேக்கறேன். எங்க இருந்து பேசறே வசு?” என்று படபடத்தாள் அஜந்தா. சுற்றிலும் அமர்ந்திருந்த தோழிகள் கவனிக்க, எழுந்து சற்று விலகி வந்துநின்று பேசினாள். மண்டபத்தின் நாதஸ்வர சத்தம் தொந்தரவு செய்ய, மறு காதை மூடிக்கொண்டு பேசினாள்.

“ஏன் இப்படி டென்ஷனாகறே? உன் மேரேஜுக்கு அசத்தலா வரணும்னு பியூட்டி பார்லர் வந்தேன் அஜந்தா. இங்க டிலே பண்ணிட்டாங்க. இன்னும் அரை மணி நேரத்தல மேக்கப் முடிஞ்சிடும். வந்துடுவேன். நீ சியர்ஃபுல்லா இரு. மணவறைக்கு வந்துட்டியா?” என்றாள் போனில் வசுந்தரா.

“இன்னும் இல்ல. கூப்புடப் போறாங்க. எனக்கு ரொம்ப அர்ஜண்ட்டா ஒரு விஷயம் உங்கிட்ட கன்சல்ட் பண்ணணும். பேசலாமா?”

“கேளு. என்ன?”

“ரிஷியோட எனக்கு இருந்த காதல் பத்தி கேஷவ்கிட்ட இதுவரைக்கும் ஒரு சின்ன ஹிண்ட்கூட சொன்னதில்லை. சொல்லிடறது பெட்டரா, இல்ல கம் வாட் மேன்னு சைலண்ட்டா இருந்துடறது பெட்டரா?”

“சந்தேகம் கேக்கற நேரமா இது? இன்னும் கொஞ்ச நேரத்துல உன் கழுத்துல கேஷவ் தாலி கட்டப் போறார். இப்பப் போயி...”

“இவ்வளவு நாள் தெரியல வசு. இப்ப கொஞ்சம் கில்ட்டியா ஃபீல் பண்ணேன். மறைக்கிறது தப்போ, சரியோ... ஆனா என் எதிர்காலத்துக்கு நல்லதில்லன்னு படுத்து. நாளைக்கு எப்படியாச்சும் தெரியவந்து... என்னைக் கேள்வி கேட்டா, பதில் சொல்ல எனக்கு வாய் இருக்காது. எங்க அமைதியான வாழ்க்கை சிதறிப் போறதுக்கும் வாய்ப்பிருக்கு.”

“முட்டாளா நீ? இவ்வளவு பயம் இருந்தா, உன்னை பொண்ணு பார்த்தப்ப தனியா பத்து நிமிஷம் பேசிட்டுதானே ஓகே சொன்னாரு. அப்பவே சொல்லியிருக்கணும். அப்பறம் அமெரிக்காலேர்ந்து ஆயிரம் தடவை போன் பண்ணிப் பேசினாரே, அப்பவாவது சொல்லியிருக்கணும். இப்படி லாஸ்ட் மினிட்ல சொல்றது சரியா? அவர் எப்படி ரியாக்ட் பண்ணுவார்? முதல்ல அவரோட மூட் கெடும். சந்தோஷம் கம்ப்ளீட்டாப் போய்டும். பலவிதமான கேள்விகள் வரும். ஏன் கடைசி நிமிஷத்துல சொல்றான்னு ஒரு முக்கியமான கேள்வி குடையும். உங்கிட்ட அவரால சகஜமாக பேச முடியாது. இன்னிக்கு நைட்டே நடக்கப் போற ஃபர்ஸ்ட் நைட்டை நினைச்சிப்பாரு. ஒருவேளை அது ஒரு மோசமான ராத்திரியா அமையலாம். ஸோ... இப்ப சொல்றது எந்த விதத்திலயும் புத்திசாலித்தனமில்லை.”

“யப்பா. இப்பதான் எனக்கு நிம்மதியா இருக்கு. இப்ப தெளிவாயிடுச்சி. நீ சீக்கிரம் வந்துடு. மை டியர் பிசாசே, தேங்ஸ்.” உற்சாகமாக போனை வைத்த அஜந்தா ட்ரெசிங் மேஜைக்கு வந்து கண்ணாடி பார்த்து ஆர்வத்துடன் தன் அலங்காரத்தில் திருத்தங்கள் செய்யத் துவங்கினாள்.

மறுமுனையில் போனை வைத்த வசுந்தரா அந்த ஹாஸ்பிடலின் ஸ்பெஷல் வார்டில் கட்டிலில் மயக்கத்தில் இருந்த ரிஷியைப் பார்த்தாள். அவன் மணிக்கட்டில் பெரிதாக கட்டு போடப்பட்டு, அந்த கட்டில் மேலும் கொஞ்சம் ரத்தக் கறை தெரிய... அவனுக்குள் ரத்தம் சொட்டுச் சொட்டாக ஏறிக்கொண்டிருந்தது.

நேற்றிரவு அவனுடைய ஃபிளாட்டில் நடந்த உரையாடலை நினைத்துப் பார்த்தாள் வசுந்தரா.

ரிஷி ஆவேசமாக கண்கள் சிவக்க... உச்சமான போதையுடன் வசுந்தராவைப் பார்த்தான்.

“என்ன கேட்டே? என் திட்டம் என்ன? என்ன செஞ்சி இந்தக் கல்யாணத்தை நான் நிறுத்தப் போறேன்? அதானே? சொல்றேன்.

முகூர்த்தத்துக்கு முன்னாடி மண்டபத்துக்குள்ள போவேன். நீயும் கூட வர்றே. முதல் வரிசையில் உக்கார்றோம். முகூர்த்தம் நடக்கப்போற நேரத்துல அய்யர் கையிலேர்ந்து மைக்கைப் பிடுங்குவேன். பேசுவேன். எனக்கும், அஜந்தாவுக்கும் இருந்த காதலை மைக்குல பேசுவேன். நாங்க சந்தோஷமாக, உல்லாசமாக சுத்தித் திரிஞ்சதைப் பேசுவேன். தாலி கட்டாமயே நாங்க கணவன், மனைவியா வாழ்ந்ததைப் பத்திப் பேசுவேன். ஆதாரம் கேட்டா நீ சாட்சி சொல்லணும். என் மொபைல் போன்ல நாங்க ரெண்டு பேரும் கிஸ் கொடுத்துக்கிட்டதை எடுத்து வெச்சிருக்கேன். அதைப் போட்டுக் காட்டுவேன். அப்பறம் பெங்களூர்ல எந்த ஹோட்டல்ல எந்த தேதில தங்கியிருந்தோமனு சொல்வேன். போதாதா? கல்யாணம் நின்னுடாது? சொல்லு வசு, கல்யாணம் நிக்குமா, நிக்காதா?”

“கண்டிப்பா நின்னுடும். அப்புறம் என்ன ஆகும் ரிஷி?”

“என்ன ஆகும்னா?”

“மண்டபத்துல வேற என்ன நடக்கும்னு யோசிச்சிச் சொல்லேன்...”

“மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரன் எல்லாம் தூன்னு துப்பிட்டு புறப்பட்ட போயிடுவான். அஜந்தாவும், அவ குடும்பமும் தலை குனிஞ்சி நிக்கும்.”

“சரிப்பா, நீ வந்து உக்காந்து தாலி கட்டுன்னு சொல்லிடுவாங்களா?”

“அப்படி யாராச்சும் சொன்னாக்கூட அஜந்தா இருக்காளே, அவ ராங்கிக்காரி... கண்டிப்பா ஒத்துக்க மாட்டா. ஒன்னு உக்காந்து அழுவா. கதறுவா.”

“அதான் உனக்கு வேணுமா ரிஷி? அவ ஒரு மோசமான காதலின்னா நீயும் ஒரு மோசமான காதலனா இருக்கறது சரியா? உன் காதல் உண்மைன்னு உயிரையேக் கொடுக்க தயாரா இருந்த நீ செய்ற காரியமா இது? ஒரு நல்ல காதலன் எந்தச் சூழ்நிலையிலயும் தன் காதலியோட கணலேர்ந்து ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் வர காரணமா இருக்க மாட்டான் ரிஷி.”

ரிஷி உதடுகள் துடிக்க... அவளையே பார்த்தான். திடீரென்று தன் நெற்றியில் மடேர் மடேரென்று அடித்துக் கொண்டு அழத் துவங்கினான்.

“ச்சே! நான் ரொம்ப கேவலமா யோசிக்கிறேன். இல்ல? ரொம்ப ரொம்ப தப்பு. இல்ல? என்னாச்சி எனக்கு? சினிமால வர்ற தர்ட் ரேட் வில்லன் மாதிரி யோசிக்கிறனே? அவ மனசுல என்மேல மாறாத வெறுப்பு வந்துடுச்சி. அவளோட கோபம் நியாயமானது. என்னை மன்னிக்கிற மனசு அவகிட்ட இல்ல. எல்லாராலயும் மன்னிக்க முடியாது. மன்னிக்கிற மனசு இருந்தா எந்த வழக்கும் கோர்ட்டுக்கோ போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கோ வராது. அதுக்காக... அவளுக்கு நடக்கற கல்யாணத்தை நிறுத்திடறதா? பைத்தியமா எனக்கு?”

வசந்தராவுக்கு அவனைப் பார்க்க பரிதாபமாகவும் இருந்தது. பயமாகவும் இருந்தது. என்னாச்சி இவனுக்கு? ஸ்பிளிட் பர்சனாலிட்டி மாதிரி மாறி மாறிப் பேசுகிறானே... கொஞ்சம் முன்பு உச்சமான கோபத்துடன் பேசினான். இப்போது உணர்ந்து பேசுகிறான். இதில் எது இவன் நிஜமுகம்? எது நிஜமனம்? பாவம்... காதல் தோல்வியால் மிகவும் குழம்பிப் போயிருக்கிறான். இவனுக்குத் தேவை ஒரு நல்ல மனநல மருத்துவரின் ஆலோசனை.

“ரிஷி, நான் சொன்னா கேப்பியா?”

“என்ன, சொல்லு?”

“இப்ப எதைப்பத்தியும் சிந்திக்காதே! இப்ப உன் மூளையை மது ஆட்சி பண்ணிட்டிருக்கு. நிம்மதியாப் படுத்துத் தூங்கு. காலையில் எல்லாம் பேசிக்கலாம். காலையில் நீயே ஒரு தெளிவான முடிவுக்கு வந்துடுவே, பாரேன்...”

“சரி வசு, நீ சொன்னா சரியாத்தான் இருக்கும்!”

“வெறும் வயத்தோட படுக்க வேணாம். சாப்புட என்ன இருக்குன்னு பார்க்கறேன்...” என்ற வசந்தரா ரெஃப்ரிஜிரேட்டர் திறந்துப் பார்த்தாள். “நல்ல வேளை, பிரெட் இருக்கு.” என்று எடுத்துக்கொண்டு, பிளேட் எடுக்க சமையலறை சென்றபோது... திடீரென்று அவனிடமிருந்து ஒரு பெரிய அலறல் சத்தம் வந்தது.

பதறிப்போய் ஓடிவந்து பார்த்தவாள் அதிர்ச்சியில் உறைந்து போனாள். அவன் இடது கையில் மணிக்கட்டிலிருந்து ரத்தம் கொட்டிக் கொண்டிருக்க... வலது கையில் வெறியுடன் கத்தியைப் பிடித்திருந்தான்.

“பாவி! என்ன காரியம் செஞ்சே?”

“இல்ல... என்ன சாக விடு வசு. என்னை எனக்கேப் பிடிக்கலை!” என்றவன் மயங்கிச் சரிந்தான். கிடைத்த டவல் எடுத்து ரத்தும் கொட்டும் நாளத்தில் அழுத்திப் பிடித்தபடி, தன் போனைத் தேடினாள் வசந்தரா.

மயக்கத்தில் சுய நினைவில்லாமல் படுத்திருந்த ரிஷியைப் பார்க்கும்போது வசந்தராவுக்கு கொஞ்சம் அஜந்தாவின் மேல் கோபம்கூட வந்தது. என்ன பெண் இவள்? ஏன் இவனை மன்னிக்க முடியவில்லை? இவன் செய்தது தவறுதான். ஆனால்... அதை உணர்ந்து மன்னிப்பு கேட்கும்போதும்... முடியாத என்று அடமாக இருந்தது சரியில்லைதான்.

இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் இன்னொருவனோடு தாலி கட்டிக்கொண்டு தாம்பத்யம் துவங்கப் போகிற அஜந்தாவுக்கு ஏன் இத்தனை நாட்களாக இல்லாத குற்ற உணர்ச்சி? நான் அவளுக்குச் சொன்ன அறிவுறை

சரிதானா? ரிஷி நேற்று உணர்ச்சிவசப்பட்டு தற்கொலைக்கு முயன்றதையும், அவசரமாக ஹாஸ்பிடலுக்கு அழைத்துவந்து காப்பாற்றியதையும், அவளிடம் சொல்லியிருக்க வேண்டுமோ?

சொன்னால்? பாவம்... மிகவும் குழம்பிப் போவாள். ஒருவேளை ரிஷியின் மேல் உள்ள கோபம் எல்லாம் கரைந்து... தனக்காக உயிரையே விடத் துணிந்த அவனை உடனடியாக மன்னித்துவிட்டால்? அப்படி மன்னித்து விட்டால்... அடுத்த நிமிடம் ரிஷியின்மேல் பழையபடி காதல் பொங்கும். நடக்கப் போகும் திருமணத்தை நிறுத்திவிடலாம் என்றுகூட யோசிக்கலாம். இதில் நான் யார் நடுவில் புகுந்து முடிவெடுக்க? நாளைக்கு ஏன் மறைத்தாய் என்று என்னிடம் இவள் கேட்டால்?

வசந்தரா ரிஷி ஹாஸ்பிடலில் இருப்பதைச் சொல்லி விடலாம் என்று தீர்மானித்து தன் போனை எடுத்த அஜந்தாவின் செல்போனை முயன்றாள்.

“ஹலோ, நான் காவ்யா பேசறேன் வசு. என்ன நேர்ல வராம டிமிக்கி கொடுக்கறே? எங்கப்பா இருக்கே?” என்றாள் இன்னொரு தோழி.

“அது... வந்து சொல்றேன். அஜந்தா எங்க?”

“என்ன கேள்வி இது? அஜந்தா எங்க இருப்பா? மணவறையில்.”

“பரவால்ல. அவகிட்ட கொடேன்!”

“அவ பிசியா இருக்கா வசு. தாலி கட்டினப்பறம் வேற என்னென்னவோ சடங்குகளை ஆரம்பிச்சிட்டாரு அய்யரு. அப்பறமாப் பேசேன்.”

“தாலி கட்டியாச்சா?” என்றாள் சற்றே ஏமாற்றத்துடன்.

“பத்து நிமிஷமாச்சி. நீ சீக்கிரம் வா. பந்திக்கு சேர்ந்து போகலாம்...”

செல்போனை அணைத்துவிட்டு பெருமூச்சு விட்ட வசந்தரா ரிஷி மெதுவாக விழிகளைத் திறப்பதைப் பார்த்தாள்.

9

ரிஷி கண் திறந்து பார்த்தான்.

எதிரில் திரையினுடே பார்ப்பது போல வசந்தரா தெரிந்தாள். ஆஸ்பத்திரி வராந்தாவில் யாரோ விகாரமாக அழுதார்கள். அது அவனுக்கு வேறமாதிரி கிணற்றுக்குள்ளிருந்து போல் கேட்டது. ஆஸ்பத்திரி வாசனையை உணர் முடிந்தது. தான் ஒரு பாறாங்கல்லின் மேல் படுத்திருப்பதுபோல் உணர்ந்தான். இரண்டு நெற்றிப் பொட்டிலும் தலா ஒரு சுத்தியல் யாரோ மானசீகமாக இடித்தார்கள்.

“ரிஷி, நீ பொழைச்சுட்டே. தேங்க் காட்! ராத்திரி பூரா டாக்டர்

போராடினார். நான் வேளாங்கன்னிக்கு வேண்டிக்கிட்டேன். முட்டாள் தனமா நீ ராத்திரி அவசரப்பட்டு... கடவுளே... எவ்வளவு ரத்தம்! எனக்கு மயக்கமே வந்துடுச்சி. நல்லவேளை நான் அங்க இருந்தேன். இல்லன்னா என்னாயிருக்கும்? இப்ப நீ இல்ல! ரிஷி, நீ இவ்வளவு கோழையா?”

இமைகளை உதறிக் கொண்டு பார்த்த போது அவள் சற்று தெளிவாகத் தெரிந்தாள். அவள் கண்களில் ஈரம் இருந்தது. குரலில் நடுக்கம் இருந்தது.

“ஏன் வசு, ஏன் என்னைக் காப்பாத்தினே? என்ன செய்யப் போறேன் பொழைச்சி? கரெக்ட்டு. நான் ஒரு கோழைதான். என்னால தைரியமா ஒரு பொண்ணுக்கு... அதுவும் நான் நேசிச்ச பொண்ணுக்கு கெடுதல் பண்ண முடியாது. சும்மா பேச்சுலதான் என்னால உதார் காட்ட முடியும். நான் ரவுடி இல்ல வசு. அப்படி மேடையிலகூட வேஷம் போடத் தெரியாது. அந்த ரோல் எனக்கு சூட் ஆகாது. இப்ப என்னைப் பார்த்தா உனக்கு காமெடியா இருக்குல்ல?”

“காமெடியாவா? பாவமா இருக்குப்பா. சரி, நல்லா ரெஸ்ட் எடு. நீ கண் முழிச்சதும் தகவல் சொல்லச் சொல்லி டாக்டர் சொன்னாரு.”

“வசு, அஜந்தாவுக்கு கல்யாணம்?”

“நல்லபடியா நடந்து முடிஞ்சி, அவ நலங்குல இருக்கா. போன்லதான் தெரிஞ்சிக்கிட்டேன். ஏன் வரலை, ஏன் வரலைன்னு என்னைப் போட்டுக் குடைஞ்சிட்டிருக்காங்க எல்லாரும்.”

“இந்த மாதிரின்னு சொல்லிட்டியா?”

“இல்ல. மணவறையில உக்காந்திருக்கறவ கிட்ட இதை எப்படி ரிஷி சொல்ல முடியும்? ஏதோ சொல்லி சமாளிச்சி வெச்சிருக்கேன். நேர்ல பாக்கறப்ப மெதுவா சொல்லணும்!”

“நீ கல்யாணத்துக்கு போறதையும் கெடுத்து... ச்சே! என்ன மனுஷன் நான்? எல்லாரையும் சங்கடப் படுத்திட்டிருக்கேன். ஐ ஹேட் மை செல்ஃப் வெரிமச்!”

“அதெல்லாம் அப்பறம் சொந்தமா வெறுத்துக்கலாம். இப்ப நீ முதல்ல எனக்கு ஒரு ப்ராமிஸ் பண்ணிக்குடு ரிஷி.”

“இல்ல... மறுபடி அப்படி நடந்துக்க மாட்டேன் வசு. தப்புன்னு தெரியும். முட்டாள்தனம்தான் தெரியும். ஒரு இயலாமையில்... ஒரு வேகத்துல...”

“புரியுது. ரெண்டு நாள் கழிச்சி டாக்டர் உன்னை டிஸ்சார்ஜ் பண்ணதும் நீ என்ன பண்ணே. உன் மூட்டை முடிச்செல்லாம் தூக்கிட்டு எங்க வீட்டுக்கு வந்துடறே. மாடில ஒரு போர்ஷன் வேகண்ட்டா இருக்கு. அம்மாகிட்ட சொல்லிட்டேன். உன்னை இனிமே தனியா விட்டு வைக்கிறதா இல்ல. இரு, வந்துட்டேன்.”

வசந்தரா டாக்டரின் அறையை நோக்கி நடந்தாள்.

அந்த நட்சத்திர ஹோட்டலின் தேனிலவு சூட்டை சினிமா ஷூட்டிங் மாதிரி அலங்கரித்திருந்தார்கள்.

கழுத்தில் புதுத் தாலியுடன், பட்டுப் புடவையில், ஏராளமான நகைகளோடு ரோஜாப் பூக்கள் ஒட்டிய படகுக் காரில் வந்து இறங்கும்போது சற்று சங்கடமாகத்தானிருந்தது அஜந்தாவுக்கு. கூடவே மூன்று கார்களில் இரண்டு பக்கத்திலிருந்தும் உறவுகளும், நட்புகளும் அறை வாசல்வரை வந்து கலாட்டா செய்துவிட்டுத் திரும்புவதற்காக இறங்கினார்கள்.

“எதுக்கு இவ்வளவு பேரு வரணும்? நம்ம ரெண்டு பேரையும் தனியா அனுப்பி வெச்சிருக்கலாமுல்ல?” என்று கேஷவின் காதில் கிசுகிசுத்தாள்.

“நல்லவேளை விடியோகிராஃபரும், போட்டோ கிராஃபரும் வரலையேன்னு சந்தோஷப்படு!” என்றவன் அவள் இடுப்பில் கை போட்டு மெகா சைஸ் ஹாலில் லிப்ட் நோக்கி நடக்க... அத்தனை ஜோடிக் கண்களும் கொத்தின.

சூட் வாசலில் தோழமைகள் மொக்கை ஜோக்குகள் சொல்லி, ஆள் ஆளுக்கு மாற்றி மாற்றி கை குலுக்கி முடித்த புறப்பட்டதும், உள்ளே வந்து கதவை மூடியபோது ‘அப்பாடா’ என்றிருந்தது அவளுக்கு.

“பியூட்டிஃபுல் டெக்கரேஷன். இல்ல?” என்றான் கேஷவ் சுற்றிச் சுற்றி வந்து ரசித்து, “என்ன அங்கயே நின்னுட்டே? வந்து உக்காரு!” என்று கட்டிலில் அமர்ந்தான்.

கொட்டாவி விட்டு சோம்பல் முறித்தாள்.

“வெட்டிங், ரிசப்ஷன், இந்த ஃபங்ஷன் எல்லாத்தையும் ஒரே நாள்ல வைக்கிறது தப்பு கேஷவ்!”

“ஏனாம்?” என்றான் அவனருகில் அமர்ந்தவளின் கையை எடுத்து அதில் இருந்த மெகந்தி டிசைனை ஆராய்ந்தபடி...

“காலையில் அம்மா மூணு மணிக்கே எழுப்பி விட்டு தலையில் எண்ணெய் வெச்சி குளிக்கச் சொல்லி... நாள் பூரா கால்ல விழுந்தே இடுப்பு ஒடிஞ்சிடுச்சி. மேரேஜ் எவ்வளவு சந்தோஷமான விஷயம். அதுல எதுக்கு இவ்வளவு சம்பிரதாயங்களை வெச்சி டயர்டாக்கறாங்க?”

“சரி, இப்ப நாம அந்த ஆராய்ச்சில இறங்கப் போறமா, இல்ல, நம்ம சொந்த ஆராய்ச்சில இறங்கப் போறமா?”

அவளை அணைத்த அவன் கையை விலக்கி, “ப்ளீஸ்... கசகசன்னு இருக்கு. மொதல்ல இந்தப் பட்டுப் புடவை, நகை எல்லாம் கழட்டி வெச்சிடறேனே...” என்றாள்.

“அதுக்கு நான் ஹெல்ப் பண்ணேனே...”

“ஒண்ணும் தேவையில்ல. கையைக் கட்டிக்கிட்டு பேசாம இரு. வெந்நீரல திவ்யமா குளிச்சிட்டு வந்து... நிறைய நேரம் பேசிட்டு... அப்புறம்தான்... எல்லாம்.”

“பேசறதா? என்ன பேசப் போறே?”

“என்ன பேசறதா? உன் சைல்ட்ஹூட்ல ஆரம்பிச்ச டைரி மாதிரி வரிசையா சொல்லணும். அதே மாதிரி நானும் சொல்வேன். உன் ஃப்ரெண்ட்ஸ், உன் கோபம், உன் கெட்டப் பழக்கம், உன் அசட்டுத்தனம், உன் சாமர்த்தியம்... எவ்வளவு தெரிஞ்சிக்க வேண்டிருக்கு.”

“அப்படின்னா நமக்கு அடுத்த வருஷம்தான் ஃப்ரீஸ்ட் ஹைட்! உங்கப்பா இன்னிக்கு ஒரு ராத்திரிதான் இந்த சூட்டை பூக் பண்ணிருக்காரு, அதை ஞாபகம் வெச்சிக்கிட்டு சீக்கிரம் குளிச்சிட்டு வாம்மா செல்லம்!”

பட்டுப் புடவை, நகைகள் நீங்கலாக... பாவாடை, ஜாக்கெட்டுடன் அவனை கிறங்கடித்த அஜந்தா டவல், மாற்றுடைகள் எடுத்துக் கொண்டு பாத்ரூமுக்குள் சென்றாள்.

கேஷவ் எழுந்து ஜன்னல் வழியாக மெயின் சாலையைப் பார்த்தான். பால்கனி வந்து கீழே இருந்த ‘ட’ வடிவ நீச்சல் குளத்தில் சிலர் நீந்திக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தான். கருப்பு வான வெல்வெட்டில் கொட்டப் பட்டிருந்த வைர நட்சத்திரங்கள் அவனுக்கு வாழ்த்துச் சொல்வது போலிருந்தது.

ஒருதரை இறங்கும் விமானம் மூக்குத்திகள் போட்டுக் கொண்டு கடந்து சென்றது. கடல் தடவி வந்த காற்று இதமாக இருந்தது.

உள்ளே வந்து ட்ரெஸ்சிங் மேஜையில் நின்று மேலாக தலை சீவிக் கொண்டான். செண்ட் பாட்டில் எடுத்து அக்குள்களில் பீய்ச்சிக் கொண்டான்.

வைலட் நிறப் புடவையில் அம்சமாக வந்தாள் அஜந்தா. லேசான ஒப்பனை செய்து கொண்டாள்.

“அஜந்தா, இந்த அழகுக்காக நீ திமிரா உணர்ந்திருக்கியா?” என்றான் அவள் தோள்களில் கைகளைப் போட்டு.

“சம்டைம்ஸ்! நேச்சுரலி!”

“கண்டிப்பா பசங்களை கலங்கடிச்சிருப்பே. உன் தெருவே உன் தரிசனத்துக்கு ஏங்கிருக்கும். ஸ்கூல் லைஃப்ல நிச்சயம் பத்து பேராச்சும ஸ்பெல்லிங் மிஸ்ட் டேக்கோட தப்புத் தப்பா எழுதி லெட்டர் குடுத்திருப்பானுங்க. அதுல எத்தனை பேரு கவிஞானானோ? நான் சொல்றது கரெக்ட்டா?”

அமைதியாக தலையை ஆட்டினாள் புன்னகையுடன்.

“ஸ்கூல் லைப்லயே அப்படின்னா, உன் காலேஜ் லைப்ல... கண்டிப்பா எவனாச்சும் ப்ரொப்போஸ் பண்ணிருப்பான். ஏம் ஐ ரைட்?”

பேச்சு போகும் திசை அவளுக்கு மனதில் சட்டென்று ஒரு கலக்கத்தை ஏற்படுத்தவே, “இப்ப எதுக்கு இந்த பேச்சு? நான் என்ன சொன்னேன்? சைல்ட்ஹூட்ல ஆரம்பிச்சிப் பேசணும்னு சொன்னேனில்ல? திடீர்னு டினைஜைக்குத் தாவினா எப்படி? சொல்லுப்பா. நீ எங்க பொறந்தே?” என்றாள்.

“அய்யோ! அதெல்லாம் இன்னொரு நாளைக்கு வெச்சிக்கலாமே. இப்ப இண்ட்ரெஸ்ட்டிங்கா பேசறதுக்கு எவ்வளவு விஷயம் இருக்கு? ஒரு டர்ட்டி ஜோக் சொல்றேன். உன் மூடு மாறும். ஒருத்தன் ஃப்ரஸ்ட்டைம் ஒரு ப்ராஸ் வீட்டுக்குப் போனானாம்...”

“வேணாம் கேஷவ். டர்ட்டி எல்லாம் இப்ப வேணாம். ஸ்டேட்ஸ்ல எனக்கும் வேலை கிடைச்சிடுமா? எத்தனை நாள்ல கிடைக்கும்? அங்க நம்ம வீடு எப்படி இருக்கும்? எத்தனை நாளைக்கு லீவு போட்டுக்கே? என்னை அமெரிக்கால எங்கெல்லாம் கூட்டிட்டுப் போகப் போறே? முதல்ல இதைப்பத்திலலாம் பேசலாம். சொல்லு...”

“ஹேய்... அஜை குட்டி, இப்ப நான் சொல்லப் போற விஷயம் கேட்டா நீ பயங்கரமா துள்ளிக் குதிச்சி சந்தோஷப்படுவே. ரெண்டு நாளா ரகசியமாக வெச்சிருந்தேன். இன்னிக்கு, இந்த சந்தர்ப்பத்துலதான் சொல்லணும்னு சஸ்பென்சா வெச்சிருந்தேன். என்ன மேட்டர் தெரியுமா? நம்ம அமெரிக்கா போகப் போறதில்ல. எனக்கு இங்கயே சென்னையில வேலை கிடைச்சிருக்கு. நீயும் சரி, நானும் சரி, நம்ம பேரண்ட்சைப் பிரியப் போறதே இல்லை. என்ன, உனக்கு சந்தோஷம்தானே?”

அஜந்தாவின் முகம் கறுத்துப் போக... அவள் தோளில் இருந்த அவன் கையை அமைதியாக விலக்கி, ஏமாற்றத்துடன் அவனைப் பார்த்தாள்.

10

அஜந்தாவின் முகத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தைக் கவனித்த கேஷவ் உற்சாகம் வற்றிப் போய் மெதுவாகக் கேட்டான்.

“என்னாச்சி அஜந்தா? சந்தோஷப்பட வேண்டிய விஷயத்துக்கு ஏன் இப்படி ஒரு ரியாக்ஷன்? ஆக்சவலா நாம ஃபாரின் போகப் போறதில்லன்னு சொன்னதும் நீ உற்சாகத்துல துள்ளிக் குதிப்பேன்னு நினைச்சேன். அப்படியே என்னைக் கட்டிப் பிடிச்சி முத்தம் கொடுப்பேன்னு நினைச்சேன். நீ என்னடான்னா முகத்தை இப்படி வெச்சிருக்கியே? வாட் ஈஸ் ராங் வித் யூ?”

அவனைக் கோபமாகப் பார்த்தாள் அஜந்தா.

“இந்தக் கேள்வியை நான் கேக்கணும் கேஷவ். வாட் ஈஸ் ராங் வித் யூ? ஏன் இப்படி ஒரு முடிவு எடுத்தே?”

“இது திடீர்னு எடுத்த முடிவு இல்லை அஜந்தா. நான் அமெரிக்கால வேலைக்குப் போய் ஆறு வருஷமாச்சி. இங்கேயே வந்துடேன்னு அம்மா, அப்பா சொல்லிட்டே இருந்தாங்க. மேரேஜ் சந்தர்ப்பத்துல ஒரு தடவை ட்ரை பண்ணேன். என் தகுதிக்கு தகுந்த, அதே சமயம் சேலரியும் விட்டுக் கொடுக்காத ஒரு வேலை இப்ப கிடைச்சதால சரின்னு சொல்லிட்டேன்.”

“நோ! எனக்கு இது பிடிக்கலை. என்னை நீ ஏமாத்திட்ட மாதிரி ஃபீலிங்.”

“சீச்சீ. ஏன் அப்படில்லாம் பேசறே? உனக்கும் இது சந்தோஷம்தானே? உன் அம்மா, அப்பாவை எப்ப நினைச்சாலும் பார்க்கலாமே...”

“லூசு மாதிரி பேசாதே கேஷவ். எனக்கு எது சந்தோஷம்தான் நீ எப்படி டிசைட் பண்ணது? அமெரிக்கா வாழ்க்கைக்காக நான் ஏங்கிருக்கேன் தெரியுமா? இன்ஃபேக்ட் எனக்கு மாப்பிள்ளை பாக்க ஆரம்பிச்சப்போ நான் என் பேரண்ட்ஸ்கிட்ட சொன்ன முதல் பாய்ண்ட்டே நான் ஃபாரின்ல செட்டில் ஆக விரும்பறேன்றதுதான். அதனாலதான் அந்த மாதிரி மாப்பிள்ளையா பார்த்தாரு எங்கப்பா. சரி, நான் தெரியாமத்தான் கேக்கறேன். என்னைப் பொண்ணு பாக்க வந்தப்போ தனியா கொஞ்சம் நேரம் பேசினமே. அப்பவாவது... எனக்கு சப்போஸ் இந்தியால வேலைகிடைச்சா வந்துடுவேன்னு ஏன் சொல்லல?”

“சொல்லிருந்தா?”

சில விநாடிகள் அவனை அமைதியாகப் பார்த்துவிட்டு சொன்னாள்.

“இந்தக் கல்யாணத்துக்கு ஒத்துக்கிட்டிருக்கவே மாட்டேன் கேஷவ்!”

“இதோ பாரு அஜந்தா, பர்பஸா நான் சொல்லாம மறைக்கலை. சொல்லணும்னு எனக்குத் தோணலை. சரி, விடு. அமெரிக்கால இருந்தா என்ன, இந்தியால இருந்தா என்ன... கேஷவ் கேஷவ்தானே? இப்ப இந்த விஷயத்தை இவ்வளவு சீரியசா டிஸ்கஸ் பண்ணி டைம் வேஸ்ட் பண்ண வேணாமனு நினைக்கறேன். என்ன ஒரு ரொமாண்டிக் மூட்ல இருக்கேன் தெரியுமா?”

அவளருகில் அமர்ந்து அவளை தன் மேல் சாய்த்துக் கொண்டான் கேஷவ். அமைதியாக இருந்தாள். அவளுக்குள் ஏதேதோ எண்ணங்கள் வேக வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தன. சட்டென்று அவனிடமிருந்து தன்னை விலக்கிக் கொண்டு எழுந்து நின்றாள்.

“என்ன?”

“உங்களுக்கு இப்ப ரொமாண்டிக் மூடு இருக்கலாம். எனக்கு ரொமாண்டிக் மூடு போயிடுச்சி கேஷவ்.”

“என்ன அஜந்தா இது சின்ன பிள்ளையாட்டம்?”

“எனக்கு உன்னைப் பார்த்தா கோபமா வருது. என்னை ஏமாத்திட்டே.”

“ஏய்... இது பெரிய வார்த்தை அஜந்தா. அனாவசியமா ஒரு சின்ன விஷயத்தை நீ பெரிசு பண்ணேன்னு எனக்குத் தோணுது. நாளைக்கு இதை உன் பேரண்ஸ்ட்ட சொல்லிப் பாரு... நாம் அமெரிக்கா போகலைன்ற செய்தி அவங்களுக்கு எவ்வளவு சந்தோஷத்தை குடுக்குதுன்னு பாரு.”

“இது என் வாழ்க்கை கேஷவ். என் சந்தோஷம்தான் முக்கியம். சரி... ரெண்டு நாளைக்கு முன்னாடியே உனக்கு இந்த மேட்டர் தெரியுமில்ல. ஏன் எங்கிட்ட சொல்லலை?”

“சொன்னே... ஒரு சஸ்பென்சா இந்த சமயத்துல சொல்லணும்னுதான் ரகசியமா வெச்சிருந்தேன். நீ சந்தோஷப் படுவேன்னுதான் நான் நினைச்சேன். இப்படி நீ இதுக்கு அப்செட் ஆவேன்னு நான் நினைக்கவே இல்லையே...”

“ஸோ... நீ என்ன முடிவு எடுத்தாலும் அதுக்கு சைலண்ட்டா ஒத்துக்கணும். சந்தோஷப்படணும். எனக்குன்னு ஒரு கருத்து இருக்கக் கூடாது? அதை நீ மதிக்க மாட்டே. அப்ப நீயும் ஒரு ஆணாதிக்க வாதிதானா?”

கேஷவ் வாய்விட்டு சிரித்தான்.

“இப்ப எதுக்கு சிரிக்கறே?”

“என்ன நீ பொதுக் கூட்டத்துல பேசற மாதிரி இவ்வளவு சீரியஸா பேசிட்டிருக்கே? என்னை உன் ஃபிரண்டு மாதிரி நினைச்சுக்கோன்னு அன்னைக்கு சொன்னே நினைவிருக்கா? இப்பவும் சொல்றேன். அப்படித்தான் நீ என்னை பார்க்கணும். அப்பதான் லைஃப் நல்லா இருக்கும்.”

“ஒரு ஃபிரெண்டா நீ என்னை நினைச்சிருந்தா என்னை கன்சல்ட் பண்ணாம நீயா இப்படி ஒரு மேஜர் முடிவை எடுத்திருக்க மாட்டே கேஷவ். இதுல எனக்கு இஷ்டமானது தெரிஞ்சிருக்கக்கூட நீ விரும்பலையே... அப்பறம் எப்படி நீ என்னை ஃபிரெண்டா பார்க்கறேன்னு நான் நம்ப முடியும்?”

கேஷவ் அவளை உற்றுப் பார்த்தான். பெருமூச்சு விட்டான்.

“நீ இப்படி பேச்சுக்கு பேச்சு வாக்குவாதம் செய்றடைப்புன்னு எனக்கும் தெரியாம போச்சு.”

“ஸோ... உனக்கு எது சொன்னாலும் தலையாட்ற ஒரு தலையாட்டி பொம்மைதான் பொண்டாட்டியா வரணும். இல்ல? வான்னா வரணும். உக்காருன்னா உக்காரணும். படுன்னா படுக்கணும். இல்ல?” என்றாள்

ஆவேசமாக.

“அஜந்தா, நீ அநியாயத்துக்கு ஆர்க்யூ பண்ணே. இது விதண்டா வாதம். எதுக்கு இவ்வளவு கோபம்னு எனக்குப் புரியவே இல்ல. எனக்கும் பொறுமையோட எல்லை இருக்கு அஜந்தா. நீ என தன்மானத்தை சீண்டறே.”

“அப்ப எனக்கு தன்மானமே இருக்கக் கூடாதா?”

“கொஞ்சம் அமைதியா இருக்கியா அஜந்தா? பக்கத்து ரூமுக்கு கேக்கப் போகுது. ஃபர்ஸ்ட் றைட்ல இப்படி பத்ரகாளி மாதிரி... ச்சே! நான் இமேஜின்கூட பண்ணலை. கொஞ்சம்கூட மெச்சுரிட்டியோ இல்ல மரியாதையோ இல்லாம நடந்துக்கறியே? என்ன வளர்த்துருக்காங்க உன்னை?”

ஆத்திரமாக கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு நின்றாள் அஜந்தா.

கேஷவ் ஒரு சிகரெட் பிடித்தான். ஜன்னல் அருகில் சென்று நின்று கொண்டான். தன்னை ஆசுவாசப் படுத்திக் கொள்ள முற்பட்டான்.

பத்து நிமிடங்கள் அசிங்கமான மெனினத்தில் கழிய... அவன் அவளிடம் மெதுவாக வந்தான்.

“யோசிச்சிப் பாத்தேன் அஜந்தா. உங்கிட்ட முன்னாடியே சொல்லிருக்கணும்னு இப்ப தோணுது. தப்பாயிடுச்சி. இனி எந்த விஷயமா இருந்தாலும் ரெண்டு பேரும் கலந்து பேசி ஒரு முடிவுக்கு வரலாம். இன்னிக்கு நம்ம கல்யாணம் நடந்தாள். ஏற்கெனவே ரெண்டு பேரும் மூடை செமத்தியா ஸ்பாயில் பண்ணிட்டோம். போதும். இது வரைக்கும் பேசின எல்லாத்தையும் மறந்துடலாம். ஒரு திருஷ்டிக்கு நினைச்சுக்கலாம். ஜூஸ் ஆர்டர் பண்ணட்டுமா? கொஞ்ச நேரம் இந்த டாபிக் பத்தி பேச வேணாம். கொஞ்சம் ரிலாக்ஸ் பண்ணிக்க. சொல்லு. என்ன ஜூஸ் வேணும்?” என்று இண்டெர்காம் எடுத்தான்.

“எனக்கு ஒண்ணும் வேணாம்!”

“எனக்காக... ப்ளீஸ்... ஆப்பிள் ஜூஸ் சொல்லட்டுமா?”

“ஒரு ஆப்பிள் ஜூஸ்ல எனக்கு நடந்த அநியாயத்தை சரி பண்ணிட முடியுமனு நினைக்கிறியா கேஷவ்?”

“அய்யோ! இப்படி விஜயசாந்தி மாதிரி டயலாக் பேசறதைக் கொஞ்சம் நிறுத்தேன். சரி ஜூஸ் வேணாம். கொஞ்ச நேரம் கார்ட்டூன் சேனல் பாக்கறியா? இல்ல... முகம் கழுவிட்டு வா. முதல்ல இந்த கோபமான மூடை மாத்திக்கிட்டு நிதானத்துக்கு வா. சிரி, சகஜமா பேசு. அப்ப உன் ஆத்திரம் தப்புன்னு உனக்கு புரிய வைக்கிறேன்.”

“ஒண்ணும் வேணாம். எனக்கு ஒரே வார்த்தையில பதில் சொல்லு கேஷவ். நீ இந்தியால கிடைச்சிருக்கிற வேலையில சேர மாட்டேன்னு

சொல்லு. அப்பதான் என் உணர்வுக்கு மதிப்பு தர்றேன்னு அர்த்தம். சொல்லு!”

“சான்சே இல்ல அஜந்தா. நான் அல்ரெடி அமெரிக்கன் கம்பெனிக்கு ரிலீவிங் லெட்டர் அனுப்பிட்டேன். இங்க ஜாயன் பன்றதுக்கும் அக்ரிமெண்ட்ல சைன் பண்ணிட்டேன்.”

“அப்ப மறுபடி நீ அமெரிக்கால வேலை பாக்கணும்னா முடியாதா?”

“மறுபடி அதே கம்பெனில கேட்டுப் பாக்கணும். இல்ல வேற கம்பெனிஸ்ல முயற்சி பண்ணணும்.”

“அப்ப முதல்ல அதைச் செய்யி. அப்பறமா நான் உன்கிட்ட சிரிக்கிறேன். நாம அமெரிக்காலதான் வாழப் போறேம்னு எனக்கு உறுதியா சொல்லு. அதான் எனக்கு ஆப்பிள் ஜூஸ்!”

“என்ன பிடிவாதம் இது? எல்லாம் முடிவு பண்ணியாச்சு. இப்பப் போயி...”

“யாரைக் கேட்டு முடிவு பண்ணே? அதான் என் கேள்வி. என்னைக் கேக்காம நீ முடிவு செஞ்சது தப்பு!”

“அர்த்தங்கெட்டத்தனமா இருக்கு உன் ஆர்க்யூமெண்ட் உன்னைக் கேக்கலைன்றதால... மறுபடி அமெரிக்கால வேலை தேடிக்கோன்னு சொல்றியே... இதான் ஈகோ திமிர். நான் அந்த முடிவு எடுத்தப்போ நீ என் பொண்டாட்டி இல்லை. எனக்கு நிச்சயம் செஞ்ச பொண்ணு. அவ்வளவுதான். நம்ம வாழ்க்கைக்கு எது நல்லதுன்னு எனக்குத் தெரியாதா? சரி... இப்ப நான் உறுதியா சொல்றேன். நான் இந்தியாலதான் வேலை பாக்கப் போறேன். உன் ரியாக்ஷன் என்ன?”

அவனை சில விநாடிகள் ஆத்திரமாகப் பார்த்த அவள் அவசரமாக தனது உடைகளை, பொருள்களை சேகரித்து தன் பேகில் போட்டுக் கொண்டு, “கேஷ்வ், மனசு சந்தோஷமா இருக்கறப்ப நடக்க வேண்டிய சம்பிரதாயம் இந்த ஃபர்ஸ்ட் நைட்! நீ ஒரு நல்ல முடிவுக்கு வந்தப்புறம் போன் பண்ணு. நான் போறேன்.” என்றவள் இண்டெர்காம் எடுத்து, “ஹலோ... ஐ வாண்ட் எ டாக்சி” என்றாள்.

அவளை நம்ம முடியாமல் அதிர்ச்சியுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் கேஷ்வ்.

11

அஜந்தா சும்மா பேச்சுக்கு சொல்கிறாளேயொழிய அப்படியெல்லாம் அலட்சியப்படுத்தி விட்டுப் போய்விட மாட்டாள் என்றுதான் நினைத்தான் கேஷ்வ்.

டாக்சிக்காகக் காத்திருந்த அஜந்தாவிடம் மெதுவாக வந்தான். இதற்கு

மேலும் என்ன சொல்லி சமாதானப் படுத்துவதென்று புரியவில்லை. வார்த்தைகளுக்கு தவித்தான். உள்ளே ஆத்திரம் கொப்புளித்துக் கொண்டிருந்தது. அதே சமயம் இப்படி பாதி ராத்திரியில் அவள் புறப்பட்டுச் சென்றால், பிறகு இந்த உறவை சரி செய்வது ரொம்ப கஷ்டம் என்றும் புரிந்தது.

அசிங்கமில்லையா? அவமானமில்லையா? காலையில் வீட்டுக்கு தனியாகப் போவதா? எங்கே மருமகள் என்று அப்பா, அம்மா கேட்க மாட்டார்களா? திருமணத்திற்கு வந்த உறவினர்கள் கொஞ்சம் பேர் இன்னும் வீட்டில் இருக்கிறார்கள். என்னவென்று சொல்வது? நம்புவார்களா? நான்தான் ஏதோ பிரச்சினை செய்திருக்கிறேன் என்று நினைக்க மாட்டார்களா?

இவளின் கோபத்தை எப்படித்தான் சரி செய்வது? சரி, அமெரிக்காவில் வேலை தேடிக் கொள்கிறேன் என்று பொய்யாக வாக்குறுதி தருவதா? அவள்தான் அசட்டுத் தனமாக பேசுகிறாள் என்றால் நானும் அதற்கு தலையாட்ட முடியுமா?

“அஜந்தா!” என்றான்.

அவள் என்னவென்றுகூட கேட்காமல் மீண்டும் இண்டர்காம் எடுத்து, “ரிசப்ஷன்? டாக்சி கேட்டு பத்த நிமிஷமாச்சி. சீக்கிரம் அரேன்ஞ் செஞ்சிட்டு சொல்லுங்க. ஐ ம் வெய்டிங். இட்ஸ் அர்ஜெண்ட்.” என்று சொல்லி வைத்தாள்.

“அஜந்தா, நான் பொறுமையாக கேக்கறேன். இது அநியாயத்துக்கு அதிகமனு உனக்குத் தோணலையா? அர்த்த ராத்திரியில் நீ உன் வீட்டுக்கு போனா அவங்க ரியாக்ஷன் எப்படி இருக்கும்னு கொஞ்சம் யோசிச்சிப் பார்த்தியா?”

பேசாமல் இருந்தாள்.

“காலையில் கட்டின தாலி மஞ்சளோட ஈரம்கூட இன்னும் காயலை அஜந்தா. என்னை நீ ரொம்ப நோகடிக்கிறே. என் நிலைமையில் உன்னை வெச்சி யோசிச்சிப்பாரு. உன்மேல் எப்படி எனக்கு நல்ல அபிப்பிராயம் வரும்? இவளோட வாழ்க்கை பூரா ஒண்ணா சந்தோஷமா இருக்க முடியுமானு எனக்கு சந்தேகம் வராதா? என் பிரெஸ்ட்டிஜ் பத்தி எதையும் யோசிக்க மாட்டேங்கற. உங்கிட்ட சொல்லலைன்ற ஒரே காரணத்துக்காக இவ்வளவு தூரம் ரியாக்ட் பண்ணது நல்லதா? இத பாரு... போன் பண்ணி டாக்சியைக் கேன்சல் பண்ணு. அமைதியா தூங்கு. எல்லாத்தையும் பொறுமையா நாளைக்கு காலையில் டிஸ்கஸ் பண்ணலாம். எந்த முடிவுக்கும் இதுசரியான டைம் இல்ல...” என்று கெஞ்சாத குறையாகச் சொன்னான்.

சில விநாடிகள் அவனை உற்றுப் பார்த்த அஜந்தா இண்ட்டெர்காம் எடுத்து, “ரிசப்ஷன்? அந்த டாக்சி தேவையில்லை. கேன்சல் பண்ணிடுங்க!” என்று சொன்னதும் அவனுக்கு பெருமூச்சு வந்தது.

அஜந்தா நேராக படுக்கைக்குச் சென்றாள். அவனுக்கு முதுகு காட்டி படுத்துக் கொண்டாள். மற்றொரு சிகரெட் பிடித்து முடித்த கேஷவ் படுக்கையில் இடைவெளிவிட்டு இந்தப் பக்கம் படுத்துக் கொண்டான்.

ச்சே! எதற்கு இந்த ஹனிமூன் தூட்? எதற்கு இந்த அலங்கரிக்கப்பட்ட கட்டில்? இப்படி ஒருவருக்கொருவர் முதுகு காட்டி உறங்கவா? என்ன பெண் இவள்? இத்தனை பிடிவாதக்காரியா இவள்? நாளைக்கு காலையில் மறுபடி பூதம் கிளம்புமா, நான்தான் அவசரப்பட்டுப் பேசி விட்டேன் என்று சொல்வாளா? பார்க்கலாம்.

“அஜந்தா?”

“ம்?”

“இந்த நாளைக்கு எவ்வளவு ஏக்கமா காத்திருந்தோம்? ஏன் இப்படி விரோதி மாதிரி அமைதியா படுத்திருக்கணும்? நான் உன் கணவன் இல்லையா? நீ என் மனைவியில்லையா? ஒரு விஷயத்தில கருத்து வேறுபாடு. ஒக்கே. இதை கலந்து பேசி, நல்லா டிஸ்கஸ் பண்ணி சரி செய்ய முடியாதா என்ன? திடீர்னு என்னை எதிரி மாதிரி நீ ட்ரீட் செய்யணுமா?”

அவள் அமைதியாக இருந்தாள்.

“ஒவ்வொரு தடவை போன்ல பேசி வைக்கிறப்பவும், மறுபடி எப்படா பேசுவோம்னு எதிர்பார்ப்போடானே வெச்சோம்? இப்ப பேச நமக்குள்ள எதுவுமே இல்லையா? ஏர்போர்ட்ல யாரைப் பத்தியும் கவலைப்படாம கட்டிப்பிடிச்சி முத்தம் கொடுத்தமே அதெல்லாம் நம்ம காதலோட வெளிப்பாடு இல்லையா? இப்ப அந்தக் காதலை கோபத்தைப் போட்ட மூடி வைக்கிறத சரியா?”

அவள் எதுவும் பேசவில்லை.

“ஐ லவ் யூடான்னு ஆயிரம் தடவை சொல்லிருக்கே. அதை ரெக்கார்ட் செஞ்சி நான் பத்தாயிரம் தடவை போட்டிருக்கேன். கல்யாணத்துக்கப்பறம் ஒரு தடவைகூட நீயும் சொல்லலை. நானும் சொல்லலை. இது விசித்திரமா இல்லையா? கோபம் பாட்டுக்கு கோபம் ஒரு பக்கம் இருக்கட்டுமே, காதல் இல்லைன்னு ஆயிடாதில்லையா? ஹனி, அஜா, ஒரு தடவை ஐ லவ் யூன்னு மட்டுமாவது சொல்லிட்டு அப்பறம் தூங்கற மாதிரி நடையேன்.”

“நான் எமோஷனல் டைப். ரொம்ப சென்சிடிவ் டைப். என்னால நீ கொடுத்த அதிர்ச்சியைத் தாங்க முடியலை. இப்ப உங்கிட்ட எதுவும் பேசப் பிடிக்கலை. நீ பேசறதைக் கேக்கவும் பிடிக்கலை. இப்படியே பேசி பேசி என்னை சரி செஞ்சி இன்னிக்கு முதல் ராத்திரி நடத்திடலாம்னு நினைக்காதே. நீ பேசறதே பிடிக்கலைன்றப்ப... உன்னைத் தொடவிட மாட்டேன். என்னை அமைதியா தூங்க விடு. குட் நைட்!”

முகத்தில் அறைந்தது போலிருந்தது கேஷவுக்கு. இதுதான் எல்லை. நானும் எத்தனை இதமாக, பதமாக பேசுகிறேன். என்னிடம் பேச பிடிக்கவில்லையாம். நான் பேசுவதும் பிடிக்கவில்லையாம். என்னைத் தொடவிட மாட்டாளாம். நான் என்ன அந்த எண்ணத்திலா பேசினேன்? இவள் என்ன மகாராணியா? நான் என்ன இவள் அடிமையா? கேஷவுக்கு கோபம் ஜிவ்வென்று மண்டைக்கு ஏறியது. சட்டென்று எழுந்தான்.

“ஏய், எந்திரிடி! எந்திரின்னு சொல்றேன்ல!” அவனுடைய அதட்டலான குரல் அவனுக்கேப் புதிதாக இருந்தது.

படுக்கையை விட்டு எழுந்து அவனைப் பார்த்தாள்.

“என்ன?”

“போ! போறேன்னு சொன்னியில்ல? போ! போடி! இப்பவே போ! இதுக்கு மேல ஒரு மனுஷன் பொறுமையா இருக்க முடியாது. நான் என்னமோ கொலைக் குத்தம் செஞ்ச மாதிரி ட்ரீட் பண்ணியே, என்ன? நீ ஒரு அடங்காப்பிடாரின்னு தெரிஞ்சிருந்தா நான் உன்னை கல்யாணமே பண்ணிருக்க மாட்டேன். எனக்கு உன்னைப் பத்தி இப்ப நல்லா புரிஞ்சி போச்சி. உன்னோட குடித்தனம் பண்ண முடியுமானு எனக்கு சந்தேகமா இருக்கு. என்ன ஆனாலும் பரவால்ல. யார் என்ன நினைச்சாலும் பரவால்ல. போ வெளில! நீ டாக்சி பிடிச்சி போவியோ, இல்ல நடந்து போவியே... போ! போன்னு சொல்றேன்ல!” உச்சக் குரலில் கத்தினான் கேஷவ்.

தன் கலைந்த தலை முடியை அவசரக் கொண்டையாக செருகியபடி அதே ஆத்திரத்துடன் அவள் சொன்னாள். “ஹலோ! இங்கேர்ந்து போறதும், போகாததும் நான் எடுக்க வேண்டிய முடிவு. முதல்ல நான் போறதாதான் இருந்தேன். எல்லாரும் தப்பா நினைப்பாங்கன்னு சொன்னே. அதனால... காலையில் பாத்துக்கலாம்பு படுத்தேன். இப்ப என்னை விரட்டறதுக்கு உனக்கு எந்த அதிகாரமும் இல்லை. இந்த ரூமை எங்கப்பா புக் பண்ணிருக்காரு. தெரியுமில்ல. உனக்கு எங்கூட இருக்க இஷ்டமில்லைன்னா... நீ வேணும்னா புறப்பட்டுப் போ! என்னை அதிகாரம் செய்யாதே!”

அவள் பேசி முடித்ததும் அவளை அறைந்தான் கேஷவ்.

“என்னடி, ரொம்பத்தான் ஆடறே? நீ மட்டும்தான் சென்சிடிவா? தூண்டிவிட்டா எல்லாருமே சென்சிடிவ்தான். நீ என்னை அநியாயத்துக்கு தூண்டி விட்டுட்டே. உனக்கு எந்த வேல்யுவும் தெரியலை. கல்யாணம், புருஷன் எதைப் பத்தியும் மரியாதை இல்லை. உன்னை செலக்ட் செஞ்சது என் தப்பு. உன் அப்பா புக் பண்ண ரூமல நீயே தாராளமா தூங்கு.”

கேஷவ் தன் உடைகளை, பொருள்களை சூட்கேசில் திணித்துக் கொண்டு வேகமாக புறப்பட்ட போதும், அவள் எதுவும் சொல்லாமல்

கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு அமைதியாக நின்றாள். கதவை அறைந்து சாத்திவிட்டு வெளியே வந்து லிஃப்டில் இறங்கி வாசலை நோக்கி நடக்க... ஹோட்டல் ரிசப்ஷனில் இருப்பவர்கள் ஆச்சிரியமாகப் பார்ப்பதை முதுகில் உணர்ந்தான் கேஷவ்.

சிகரெட் புகைந்து கொண்டிருக்க, அமைதியாக தன் நண்பர்களைப் பார்த்தான் கேஷவ். அவர்கள் இருவரும் அதிர்ச்சியுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“நம்பவே முடியலையேடா. இவ்வளவு ஆர்க்யுமெண்ட்ஸ் நடந்திருக்கா?”

“யெஸ். இந்த நேரத்துல நான் எப்படி வீட்டுக்குப் போக முடியும்? அதனாலதான் உங்க ரூமுக்கு வந்தேன். எனக்கு என்ன பன்றதுன்னு தெரியலை. எதிரி மாதிரி நினைச்சிப் பேசறாடா! அப்படின்னா அவ என்னைக் கொஞ்சம்கூட நேசிக்கலையா? என் மூலமா கிடைக்கற அமெரிக்கா வாழ்க்கை மட்டும்தான் அவ நோக்கமா? அதுக்காகத்தான் ஒத்துக் கிட்டாளா? நான் ஒரு பொருட்டே இல்லையா? போன்ல எப்படில்லாம் பேசிருக்கோம்? அதெல்லாம் அவ மாதிரியே தெரியலைடா. கொஞ்சம்கூட மரியாதை இல்லையா. எடுத்தெறிஞ்சி பேசிட்டா. இவ்வளவுக்கப்பறம் நான் எப்படி பேசாம இருக்க முடியும்? ரொம்ப அவமானமா போயிடுச்சி. ஏண்டா? ஏன் என் கல்யாண வாழ்க்கை இப்படி ஆரம்பிச்ச அன்னைக்கே சிதைஞ்சி போச்சி? நான் என்னடா தப்பு செஞ்சேன்? அவளை கன்சல்ட் செய்யாம எடுத்த ஒரு முடிவுக்காக இவ்வளவு பெரிய தண்டனையா? இந்நேரம் நாங்க சந்தோஷமா எங்க வாழ்க்கையை ஆரம்பிச்சிருப்போம்னு எல்லாரும் நினைச்சிட்டிருப்பாங்களேடா. ஏண்டா? ஏன் இப்படி?”

வாய்விட்ட அழத் துவங்கிய கேஷவை எப்படி சமாதானப்படுத்துவதென்று தெரியாமல் நண்பர்கள் விக்किத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

12

இனியபாரதி கண்கள் சிவக்க, தாடை நரம்புகள் துடிக்க அமர்ந்திருந்தார். அருகில் கேஷவின் அம்மா பத்மா அதிர்ச்சியுடன் நிற்க... எதிரில் அஜந்தாவின் அப்பா ஆதிகேசவனும், அம்மா லலிதாவும் தலை குனிந்து அமர்ந்திருந்தார்கள்.

அந்த அறையில் அவர்கள் நால்வரைத் தவிர வேறு யாருமில்லை. ஆனால் அறைக்கு வெளியில் இன்னும் ஊருக்குத் திரும்பாத கேஷவின் சில உறவினர்கள் எதுவும் புரியாமல் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

“நிறைய பேசிட்டோம். என்ன செய்யலாம். சொல்லுங்க...” என்றார் இனியபாரதி.

“எங்க பொண்ணு மேலதான் தப்பு. அவளை ரொம்ப செல்லம் குடுத்து வளர்த்துட்டோம். படிச்சிட்டு, வேலைக்குப் போய் கை நிறைய சம்பாதிக்க ஆரம்பிச்சப்பறம் அப்பா, அம்மா எதுக்குமே தேவைப்படாம போயிடறாங்க. அவளுக்கு எடுத்துச் சொல்லி புரிய வைக்கிறோம். அவசரப்பட்டு நீங்க எந்த முடிவுக்கும் வந்துடாதிங்க சம்பந்தி. அவ எதிர்காலமே போயிடும்.” என்ற ஆதிகேசவன் கர்சீப் உபயோகித்தார்.

“அப்ப உங்க பொண்ணு நேர்ல வந்து என் பையன்கிட்டயும் எங்ககிட்டயும் மன்னிப்பு கேக்க மாட்டா. சேர்ந்து வாழ அவ எப்ப வருவான்னு என் பையன் கையைக் கட்டிக்கிட்ட காத்துக்கிட்டிருக்கணும். இல்லையா?”

“அதுக்குத்தான் அவகாசம் கேக்கறோம்...”

“என் புள்ளை மறுபடி அமெரிக்கால ஒரு வேலை தேடிக்கிட்டாதான் சேர்ந்து வாழ்வேன்னு அவ சொல்லிருக்காளே. முதல் ராத்திரியில் இப்படி பிடிவாதமா நிபந்தனை போடற பொண்ணோட எப்படிப்பா நான் சேர்ந்து வாழ முடியும்னு கேக்கறானே என் பையன்? அவன் மனசை அவ்வளவு நோகடிச்சிருக்கா. இது என் அப்பா புக் செஞ்ச ருமு, நீ வேணா வெளில போன்னு விரட்டிருக்காளே, அந்த ராட்சசியோட இனிமே எப்படிங்க என் பையன் இனிமையா பேசி வாழ முடியும்? கடுமையான கசப்பு வந்துரிச்சிங்க. சரியா வராது. கூப்புட்டு பேசி ரத்து பண்ணி விட்டுங்கன்னு அவன் தெளிவா சொல்லிட்டான்.”

“அய்யோ! அந்த வார்த்தைதான் வேணாம்புனு சொல்றேன். மாப்பிள்ளையைக் கூப்புடுங்க. அவர்கிட்ட நான் பேசறேன். இந்தக் கோபம் ரொம்ப நியாயம்தான். அதுக்காக அதிரடியான முடிவுகள் வேணாம். நேத்து கல்யாணம். இன்னிக்கு விவாகரத்து பத்திப் பேசறோம். கடவுளே! எந்த ஜென்மத்துல நான் என்ன பாவம்செஞ்சேன்?” ஆதிகேசவன் வாயவிட்டு அழத் துவங்கினார்.

இனியபாரதி எழுந்து அவர் தோள் மேல் கை வைத்து, “உங்க நிலைமை எனக்குப் புரியுது. நீங்க புறப்படுங்க. நாலு நாள் விட்டுங்க. அப்பறம் மறுபடி பேசலாம். இந்த நாலு நாள்ல அவங்க ரெண்டு பேரும் ஒரு முடிவுக்கு வரட்டும். என்னதான் நீங்களும். நாங்களும் பேசினாலும், வாழறதா வேணாமான்னு முடிவு செய்ய வேண்டியது அவங்க ரெண்டு பேரும்்தான். வளர்ந்தவங்க, படிச்சவங்க. சேர்ந்து வாழ முடியுமா, முடியாதான்னு நாலு நாள் கழிச்சி அவங்க ரெண்டு பேரும் தீர்மானிக்கட்டும். புறப்படுங்க...”

“நாங்க மாப்பிள்ளையைப் பார்த்து மன்னிப்பு கேட்டுட்டு...”

“அவன் இங்க இல்லை. இங்க சொந்தக்காரங்களுக்கு என்ன சொல்றதுன்ன அவன் பிரண்ட்சோட ஹோட்டலுக்குப் போயிட்டான். வீட்ல இருக்கறவங்க என்ன என்னன்னு கேட்டுத் தொணப்பிக்கிட்டே இருக்காங்க. எதுவும் சொல்லலை. ஆனா என்னமோ பிரச்சனைன்னு அவங்களுக்குப் புரிஞ்சிப்போச்சி...” என்றார் பத்மா.

கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு எழுந்தார் ஆதிகேசவன்.

தன் அறையில் அலங்காரம் செய்து கொண்டிருந்த அஜந்தாவின் முன்னால் அவள் அப்பா, அம்மா இருவரும் நின்றிருந்தார்கள்.

“இவ்வளவு நடந்திருக்கு. நீ பாட்டுக்கு ரெடியாகி புறப்பட்டுக்கிட்டிருக்கியே, எங்கடி போறே?” என்றார் கோபமாக அம்மா.

“என்னால விடில் அடைஞ்சி கிடக்க முடியாது. அழ வேண்டியதெல்லாம் ராத்திரி முழுக்க அழுது முடிச்சாச்சி. நான் ஆபீசுக்குப் போறேன்.” என்றாள் அஜந்தா.

“நாங்க உன் வாழ்க்கையை எப்படி சரி பண்ணதுன்னு போராடிக்கிட்டிருக்கோம். நீ பாட்டுக்கு கூலா ஆபிஸ் போறேன்றியே, என்னதான் நினைச்சிட்டிருக்கே? அங்க சம்பந்திங்க காலல விழாத குறையா கெஞ்சிட்டு வந்திருக்கோம் தெரியுமா?” என்றார் அப்பா.

“உங்களை யாரு கெஞ்சச் சொன்னது? நான் ஒண்ணும் உங்களைப் போகச் சொல்லலையே?” என்றாள் கூந்தலை வாரியபடி அஜந்தா.

“இப்படி ஒரு அடங்காப் பிடாரியைப் பெத்துத் தொலைச்சுட்டோமே... வேற என்ன பண்ணது? முதல் ராத்திரில இப்படி சண்டை போட்டு பிரிஞ்சி நிக்கிறீங்களே, எங்கயாவது கேள்விப்பட்டிருக்கமா இந்த மாதிரி?”

“நல்ல வேளை... முதல் ராத்திரி நடக்கறதுக்கு முன்னாடியே அந்தாளோட குணம் தெரிஞ்சதேன்னு நான் சந்தோஷப் படறேன்ப்பா. என்ன ஒரு திருட்டுத்தனம்! யாரைக் கேட்டு இவரா முடிவு எடுக்கலாம்? எங்கிட்ட சொல்ல வேண்டாமா? இங்கேயே இவரோட வாழ் எனக்கு சம்மதமானது என்னைக் கேக்க வேணாமா? சும்மா கொஞ்சறதுக்கும், பேசறதுக்கும் மட்டும்தான் பொண்டாட்டியா? இதைக் கேட்டா கை நீட்டி அடிக்கிறாரு. இது வரைக்கும் நீங்களோ இல்லை அம்மாவோ ஒரு தடவையாவது என்மேல கைய சும்மா ஒங்கியாவது இருக்கிங்களா? யாரு இந்த ஆளு? நேத்து வந்துட்டு எப்படி என்னை அடிக்கலாம்? கழுத்துல தாலி கட்டிட்டா எல்லா உரிமையும் வந்துடுதா? எனக்குப் பிடிக்கலை. எதுவும் பிடிக்கலை.”

அருகில் ஆவேசமாக வந்த ஆதிகேசவன் அவள் கன்னத்தில் அறைந்தார்.

“என்னடி பாக்கறே? இந்த மாதிரி ஏற்கெனவே உன்னை கண்டிச்சி வளர்க்காமப் போயிட்டமேன்னு இப்ப வேதனைப் படறேன். நேத்து ஊரையே கூட்டி கோலாகலமா லட்சக் கணக்குல செலவு செஞ்சி ஒரு அப்பன் கல்யாணம் பண்ணி வைப்பான். அதை ஒரே ராத்திரில முறிச்சிட்டு, அதைப் பத்தி எந்தக் கவலையும் இல்லாம இப்படி எடுத்தெறிஞ்சி பேசிட்டிருக்கியே, என்னதாண்டி நினைப்பு உனக்கு? அவங்க என்ன சொல்றாங்கன்னு தெரியுமா? மாப்பிள்ளை

விவகாரத்துக்கு ஏற்பாடு பண்ணிடுங்கன்னு சொல்லிட்டாராம். அவசரப்பட்டு எந்த முடிவுக்கும் வந்துடாதிங்க, எங்க பொண்ணை நாங்க சமாதானப் படத்தறோம்னு மன்னிப்பு கேட்டுட்டு இங்க வந்தா, நீ என்ன வேதாளம் மாதிரி கீழேயே இறங்க வர மாட்டேங்கறே? என்ன கொழுப்புடி உனக்கு?”

“பேசி முடிச்சிட்டிங்களா? கேஷ்வ எடுத்த முடிவு சரிதான். ரத்த பண்ணி விட்டுருங்க. ரொம்ப நல்லதாப் போச்சி. நீங்க மன்னிப்பு கேட்டதெல்லாம் அதிகம். நம்ம என்ன தப்பு செஞ்சோம் மன்னிப்பு கேக்கறதுக்கு?”

மீண்டும் அவளை அறையப் போன அப்பாவின் கையைத் தடுத்தப் பிடித்து நிறுத்தினாள் அஜந்தா.

“இதென்ன ஆம்பளைக்கே உள்ள புத்தியா? ஏன் அடிக்கிறிங்க? நீங்க ஒண்ணு சொல்றிங்க. நான் ஒண்ணு சொல்றேன். நீங்க அடிச்சா, என் எண்ணம் மாறிடுமா? உங்களுக்குப் பிடிக்கலைன்னா சொல்லிடுங்க, நான் இப்பவே ஒரு ஹாஸ்டல்ல போய்த் தங்கிக்கறேன். என் எதிர்காலத்தைப் பத்தி நீங்க கவலைப் பட வேண்டாம்!”

உச்சமான அதிர்ச்சியுடன் வாயடைத்துப் போன ஆதிகேசவன் தன் மனைவியைப் பார்த்தார்.

“தவமிருந்து பெத்த பொண்ணு பேசறதை காது குளிர கேட்டில்ல? என் தலையெழுத்து! இப்ப ஹார்ட் அட்டாக் வந்து நான் செத்துப் போயிட்டா நல்லாருக்கும்...” என்று சொன்னவர் பேசாமல் இறங்கிச் சென்றார்.

அம்மா லலிதா கண்களில் கண்ணீர் பெருக தன் மகளை கோபத்துடன், இயலாமையுடன் பார்த்தாள்.

“என்னடி ஆச்சி உனக்கு? ஏன் இப்படில்லாம் நடந்துக்கறே? ஏன் இப்படி எங்களை வார்த்தையாலயே சாகடிக்கிறே? இதான் பெத்தவங்களுக்கு காட்ற மரியாதையா? எங்க கடமையில் நாங்க என்னடி தப்பு செஞ்சோம்? இல்ல என்ன குறைதான் வெச்சோம்? நேத்து கல்யாணம் முடிச்சிட்டு, இன்னிக்கு விவாகரத்துக்கு ஏற்பாடு செய்யின்னு கூசாம கேக்கறதுக்கு உனக்கு எப்படித்தான் மனசு வருது? இத பாரு... உன் எதிர்காலமே பாழாப் போயிடும். ரெண்டு நாளைக்கு எதுவும் பேசவேணாம். உன் ஆத்திரம் குறையட்டும். அப்பறம் இதைப்பத்திப் பேசலாம். நீ பாட்டுக்கு வீட்டைவிட்டுப் போயித் தொலைஞ்சிடாதே! நீ செய்வே! உனக்கு யாரும் தேவையில்லை. படிப்பு குடுத்தாச்சி. வேலைல சேர்த்தாச்சி. மாசமானா சம்பளம் வருது. அந்தத் திமிர்லதானே யாருமே வேணாமினு அலட்சியமாப் பேசறே? நீ பேசுன ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் பொறுமையா யோசிச்சுப் பாரு. எவ்வளவு தப்புன்னு புரியும். இல்ல, பேசாம எங்க ரெண்டு பேருக்கும் விஷத்தை வாங்கிக் கொடுத்துட்டு நீ எங்க வேணாலும் போ! என்ன வேணாலும் செய்யி. அப்பறம் எங்களுக்கு எதுவும் தெரியாம நிம்மதியா இருப்போமில்ல?” வெடித்து அழுத அம்மாவிடம் அஜந்தா வந்தாள்.

“அம்மா, அழாதே. உன் காலம் வேற. என் காலம் வேற. ஒண்ணு பிடிச்சாலும் சரி, பிடிக்கலைன்னாலும் சரி, மத்தவங்களுக்காக செஞ்சிப் பழகிட்டே. என்னால முடியலை. என் மனசுக்கு உண்மையா அந்த அந்த நிமிஷம் நான் ரியாக்ட் பண்ணேன். அது உனக்குத் தப்பாத் தெரியுது. உங்க ரெண்டு பேரையும் அலட்சியப் படுத்திப் பேசணும்னு எனக்கு ஆசை இல்லை. என் மனசுல அந்தளவுக்கு வெறுப்பு இருக்கு. நானும்தானே ஒரு சந்தோஷமான வாழ்க்கையைப் பத்தி கனவு கண்டேன்? இத்தனை நாள் இந்தக் கல்யாணத்தை நினைச்சி உற்சாகமாதானே இருந்தேன்? என் நம்பிக்கை, கனவு எல்லாம் சிதறிடுச்சிம்மா. என் கோணத்திலேர்ந்து இதைப் புரிஞ்சிக்க யாருமே இல்லை. நான் ஆபீசுக்குப் போய்ட்டு வர்றேன். அப்பாகிட்ட அதிகமாதான் பேசிட்டேன். என்னை மன்னிச்சிடச் சொல்லு.”

துப்பட்டாவை விசிறிக் கொண்டு, கைப்பை எடுத்துக்கொண்டு அஜந்தா புறப்பட்டாள். அடுத்த நிமிடம் ஸ்கூட்டியில் அவள் சாலையில் கலந்தாள்.

வசந்தரா அஜந்தாவின் முகத்தை நம்ப முடியாமல் பார்த்தாள்.

“என்னடி அப்படி பாக்கறே?”

“இது உன் ஆபீஸ் காண்டின். எல்லாரும் பார்ப்பாங்க. இல்லைன்னா உன்னை அறைஞ்சிருப்பேன் அஜந்தா. என்ன இதெல்லாம்? சினிமா மாதிரி இருக்கு. என்னால எதையும் நம்பவே முடியலை. பிரச்சனை வரும். இந்த அளவுக்கா?”

“என்னாலயே நம்ப முடியலை வசு. அதெப்படி ஒரே நாள்ல ரொம்ப விரும்பின ஒருத்தரை டோட்டலா வெறுக்க, முடியும்?” என்றாள் அஜந்தா.

“இது நான் கேக்க வேண்டிய கேள்வி. உன்னால முடியும் அஜந்தா. உனக்கு எதுவுமே முக்கியமில்லை. யாரையும் மன்னிக்க மாட்டே. உன் மனசுக்கு அப்பப்ப சரின்னு படறதை செஞ்சிட்டிருப்பே. இதனால எத்தனை பேரு சாகறதுக்கே துணியறாங்கன்னோ உனக்கு எந்தக் கவலையுமில்லை!” என்றாள் ஆத்திரமாக.

“இப்ப யாரு செத்துட்டாங்க?”

“ம்? ரிஷி! சாவோட விளிம்புக்குப் போயி திரும்பிருக்கான். செத்திருப்பான். நல்லவேளை நான் காப்பத்திட்டேன். எல்லாம் உன்னால!” என்ற வசந்தராவை ஆச்சிரியமாகப் பார்த்தாள் அஜந்தா.

13

நம்ப முடியாமல் வசந்தராவை ஆச்சிரியமாகப் பார்த்தாள் அஜந்தா. அவள் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு கேட்டாள் பதட்டமாக.

“என்னடி சொல்றே? ரிஷியா? தற்கொலைக்கு முயற்சி செஞ்சானா? எப்போ?”

“இதை நான் உங்கிட்ட இந்தச் சூழ்நிலையில் சொல்லியிருக்கக் கூடாது. விடு. உன் பிரச்சனை பத்திப் பேசலாம். உன் அப்பாவும், அம்மாவும் எவ்வளவு தூரம் அப்செட்டாயிருப்பாங்க தெரியுமா?”

“அதெல்லாம் பேசலாம். முதல்ல நீ எதையும் மறைக்காம எல்லாத்தையும் சொல்லு. ரிஷிக்கு என்னாச்சி?”

“முந்தா நாள் ராத்திரி திடீர்னு எனக்கு போன் செஞ்சான். போய்ப் பார்த்தா, சரியான குடி. முழு போதைல இருந்தான். உன் கல்யாணத்தை நிறுத்தணும்னு ஆவேசமாப் பேசினான். அப்பறம் அழுதான். நான் நேசிச்ச ஒருத்தி நல்லா இருக்கட்டும், நான் கல்யாணத்தை நிறுத்த மாட்டேன்னு சொன்னான். உச்சமான குழப்பத்துல இருந்த அவன் திடீர்னு கத்தியை எடுத்து கையை அறுத்துக்கிட்டு விழுந்துட்டான். ஒரே ரத்தம். எனக்கு மயக்கமே வந்துடுச்சி. சமாளிச்சிக்கிட்டு ஆம்புலன்சுக்கு சொல்லி அவனை ஹாஸ்பிடல்ல சேர்த்து பக்கத்துலயே இருந்தேன். டாக்டர்ஸ் காப்பாத்திட்டாங். அதனாலதான் உன் கல்யாணத்துக்கு வர முடியலை.”

வாயடைத்துப் போய் அமர்ந்திருந்தாள் அஜந்தா.

கடவுளே! ரிஷிக்கு என் மேல் அத்தனைக் காதலா? தன் உயிரையேப் போக்கிக் கொள்ளும் அளவிற்கா? நான்தான் கோபத்தில் அவனை சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லையா? என்னைத் தேடி வந்து எத்தனை உருக்கமாக மன்னிப்புக் கேட்டான்? நான் முட்டாள் மாதிரி அலட்சியப் படுத்தியது தவறா? அவன் உயிர் போயிருந்தால்? அது என்னால்தான் என்று தெரியும்போது அந்தக் குற்ற உணர்ச்சி என்னை ஆயுள் முழுக்க தினமும் ஒரு முறை கொன்று விடாதா?

கண்கள் கலங்க, வார்த்தைகளின்றி அமர்ந்திருந்த அஜந்தாவின் தோளில் கை வைத்தாள் வசந்தரா.

“உன் கல்யாணம் நல்லபடியா நடக்கணும்னுதான் நான் எதையும் உங்கிட்ட சொல்லாம மறைச்சேன். நீ என்னடான்னா நடந்த கல்யாணத்தை ஒரே நாள்ல முறிச்சிட்டு வந்து நிக்கிறியேடி? என்னடி இதெல்லாம்? கேஷவ் மேல ரொம்ப பிரியமாதானே இருந்தே? பிரச்சனை எதுவா இருந்தாலும் அதைப் பொறுமையா பேசித் தீர்த்துக்க முடியாதா? முதல் ராத்திரில இப்படியா வாக்குவாதம் பண்ணி எதிரி மாதிரி பிஹேவ் பண்ணுவே? உனக்கு என்ன ஆச்சி? தப்பு! நீ செஞ்சது பெரிய தப்பு! யாராலயும் மன்னிக்க முடியாது. எனக்கே இப்ப உன்னைப் பார்க்கறப்ப ஆத்திரமா வருது. இத பாரு... முதல்ல ஆபீசுக்கு லீவு போட்டுட்டு என்னோட புறப்படு.”

“எங்க?”

“நான் உனக்காகப் பேசறேன். இனிமே இப்படி நீ நடந்துக்க மாட்டேன்னு சொல்றேன்.”

“யார்கிட்ட சொல்றேன்ற?”

“என்ன கேள்வி இது? உன் ஹஸ்பண்ட்கிட்டதான். இதை அப்படியே விட்டுவிட முடியுமா?”

“இல்லை வசு. வேணாம். விட்டுவிடலாம். சரியா வராது. விவாகரத்துக்கு ஏற்பாடு செஞ்சிடுங்கன்னு கேஷவ் சொல்லியாச்சி. எனக்கும் அதுதான் சரின்னு படுது. இனிமே எங்களுக்குள்ள எவ்வளவு சமாதானம் செஞ்சி வெச்சாலும் ஒட்டாது. முதல் கோணல் முற்றும் கோணல் மாதிரி ஆயிடுச்சி. நான் நடந்துக்கிட்டது கொஞ்சம் அதிகமாக இருக்கலாம். ஆனா என் கோபம் நியாயமானது. எனக்கு கேஷவவை விட, கேஷவ்வோட வாழப் போற அமெரிக்கா வாழ்க்கைதான் வசீகரமா இருந்தது. இதே கேஷவ் சென்னைல வேலை பாக்கறேன்னு சொல்லிக்கிட்டு என்னைப் பொண்ணு பாக்க வந்திருந்தா நான் நோன்னுதான் சொல்லிருப்பேன்.”

“பைத்தியக்காரத்தனமா இருக்கு நீ பேசறது. அவர் கோணத்தல அமெரிக்கா வேலையை விட்டுட்டு சென்னையில ஜாய்ன் பன்ற விஷயம் உன்னை சந்தோஷப்படுத்தும்னு நினைச்சிருக்காரு. அதனால உங்கிட்ட சொல்லைன்றது எனக்கென்னவோ கரெக்ட்டாதான் தெரியுது. கல்யாணத்துக்கு அப்பறம்தானே எல்லாத்துக்கும் உன்னையும் ஒரு வார்த்தை கேட்டுக்கணும்னு தோணும்? அதுக்கு முன்னாடி எப்படி தோணும்?”

“சும்மா என்னை சமாதானப் படுத்த முயற்சிக்காதே. நான் ஆபீசுக்கு லீவு போட்டுட்டு உன்னோட வேணும்னா வர்றேன்.”

“அது போதும். நீ எதுவுமே பேச வேணாம். எல்லாம் நான்பேசறேன்...”

“நான் வர்றேன்னு சொன்னது கேஷவைப் பார்க்க இல்லை. ஹாஸ்பிடல்ல இருக்கற ரிஷியைப் பார்க்க...”

“ஏய்! என்ன விளையாடறியா?”

“சீரியசாதான் சொல்றேன். இந்த நிமிஷம் ரிஷி மேல எனக்கு இருந்த வெறுப்பு எல்லாம் காணாமப் போயிடுச்சி. பாவம் இல்லையா அவன்? அவனைப் பார்த்து ஆறுதல் சொல்றதுதானே நியாயம்?”

“நோ! வேணாம் அஜந்தா. நீ மேல மேல சிக்கல் பண்ணிக்காதே! அவனைப் பொறுத்தவரை உனக்கு நல்லபடியா கல்யாணமாகிடுச்சின்னு நினைச்சிட்டிருக்கான். உன்னோட பிரச்சனையை எல்லாம் இப்ப அவன்ட்ட சொல்றதோ, நீ வந்து அவனைப் பார்க்கறதோ அவனை ரொம்ப டிஸ்டர்ப் பண்ணும். அவன் பிரச்சனையை நான் பார்த்துக்கறேன். மறுபடி அவன் தற்கொலை

பண்ணிக்க முயற்சி செய்யக் கூடாதுன்னு ப்ராமிஸ் வாங்கிருக்கேன். அவனை எங்க வீட்ல மாடி போர்ஷன்ல வந்து தங்கச் சொல்லிருக்கேன். சம்மதிச்சிருக்கான். முதல்ல நீ சரி செய்ய வேண்டியது உன் பிரச்சனையைத்தான்.”

“என்ன சரி செய்யச் சொல்றே?”

“கேஷவோட சேர்ந்து வாழப் போறியா இல்லையா?”

“அது நடக்கறதுக்கு சாத்தியம் இல்லை வசு.”

“ஏன் இல்லை? சப்போஸ் அவரு மறுபடி அமெரிக்கால ஒரு வேலை தேடிக்க சம்மதிச்சா, அவரோட அமெரிக்கா போறதுல உனக்கு என்ன பிரச்சனை? அதான் அஜந்தா எல்லாருக்கும் நல்லது.”

“அது நடக்காது வசு. எனக்கு இருக்கற மாதிரி அவருக்கும் அந்த பிடிவாதம் இருக்கு. இவ என்ன சொல்றது. நான் என்ன கேக்கறதுன்னு ஒரு ஈகோ வந்துடுச்சி. இல்லைன்னா அடிப்பாரா? அநியாயமில்லையா அது?”

“முதல் ராத்திரி அன்னைக்கு பாதில நான் வீட்டுக்குப் போறேன்னு ரிசப்ஷனுக்கு போன் செஞ்சி டாக்சி சொன்னது உனக்கு அநியாயமா படலையா? இது எங்கப்பா புக் செஞ்ச ரூமுன்னு சொல்லி அவமானப் படுத்தி அவரை வெளியே போகச் சொன்னது அநியாயமா படலையா? அவர் அறைஞ்சது மட்டும்தான் அநியாயமாப் படுதா?”

அஜந்தா அமைதியாக நகம் கடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“ஹியர் கம்ஸ் த எண்ட் அஜந்தா. தொடர்ந்து பேச உங்கிட்ட பாய்ண்ட்ஸ் இல்லை. இதுவரைக்கும் பேசினது வாதம். இதுக்கு மேல நீ எது பேசினாலும் அது விதண்டா வாதம். நீ சொன்னாலும் சரி, சொல்லலைன்னாலும் சரி... கேஷவை நான் சந்திச்சிப் பேசப் போறேன். உங்கிட்ட இப்ப ஆத்திரம் மட்டும்தான் இருக்கு. உன் வாழ்க்கை மேல உனக்கே அக்கறை இல்லை. ஆனா அந்த அக்கறை எனக்கு இருக்கு. கேஷவைப் பார்த்துப் பேசிட்டு அப்பறம் உன்னை மீட் பண்ணேன்!” நாற்காலியிலிருந்து எழுந்து கொண்டாள் வசுந்தரா.

“வேணாம் வசு. நான் சொல்றதைக் கேளு...” என்று அஜந்தா சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே வசுந்தரா காண்டினைவிட்டு வேகமாக வெளியேறினாள்.

அந்த ஹோட்டலின் ரிசப்ஷனில் அறை எண் விசாரித்துக் கொண்டே வசுந்தரா லிஃப்டில் பயணித்து, காரிடாரில் நடந்து அந்த அறையின் அழைப்பு மணியை அழுத்தினாள். காத்திருந்தாள்.

கதவைத் திறந்த கேஷவின் நண்பன் பத்ரி கையில் புகையும் சிகரெட் இருந்தது.

“யெஸ், என்ன வேணும்?” கேள்வியுடன் மதுவின் நெடியும் இணைந்து வந்தது.

“நீங்க மிஸ்டர் கேஷுவோட ஃபிரண்டா? நான் அவரைப் பார்க்கணும். நான் வசந்தரா. என்னை அவருக்குத் தெரியாது. நான் அஜந்தாவோட குளோஸ் ஃபிரெண்டு. நடந்த எல்லா விஷயமும் எனக்குத் தெரியும். அவர்கிட்ட பத்து நிமிஷம் பேசணும். ப்ளீஸ்...”

அவன் சற்றே தயங்கிவிட்டு, காத்திருக்கச் சொல்லிவிட்டு, உள்ளேச் சென்று திரும்பி, “நீங்க ரிசப்ஷன்ல வெய்ட் பண்ணுங்க. பத்து நிமிஷத்துல கேஷவ் அங்க வந்து பேசுவான்.” என்றான்.

நன்றி சொல்லி ஹோட்டலின் ரிசப்ஷனுக்கு வந்து ஆடம்பரமான ஸோபாவில் அமர்ந்து ஆங்கிலப் பத்திரிகை எடுத்து கவனமில்லாமல் புரட்டினாள்.

பத்து நிமிடங்களில், “எக்ஸ்க்யூஸ் மி, ஐ ம் கேஷவ்” என்றபடி வந்து எதிர் ஸோபாவில் அமர்ந்த கேஷவின் கண்கள் சிவந்திருந்தது. அவசர முகம் கழுவலும், அவசர ஒப்பனையும் அப்பட்டமாகத் தெரிந்தது.

“ஸாரி சார். உங்களைத் தொந்தரவு பண்ணிட்டேன். நேத்து ஒரு முக்கியமான சொந்தக் காரணத்துனால என்னால மேரேஜுக்கு வர முடியலை. நேத்து நடந்த எல்லா விஷயங்களையும் அஜந்தா சொன்னா. நான் அவ தோழிதான். ஆனா அவளுக்கு சப்போர்ட் பண்ணிப் பேசறதுக்காக இங்க வரலை. உங்களுக்கு நடந்தது எல்லாமே நியாயமில்லாததுன்னு நான் மனசார ஃபீல் பண்ணேன். அவளும் இப்ப ஃபீல் பண்ணா. ஏன் நான் அப்படி வெறி பிடிச்ச மாதிரி நடந்துக்கிட்டேன்னு எனக்கேத் தெரியலைன்னு சொல்றா. அவளுக்கு அமெரிக்கா வாழ்க்கை மேல அப்படி ஒரு மோகம் சார். அது கிடைக்கப் போகுதுன்னு தெரிஞ்சதுலேர்ந்து தினம் அதைப்பத்திதான் பேசிக்கிட்டிருந்தா. அவ இல்லைன்னு தெரிஞ்சதும் அந்த ஏமாற்றத்தைத் தாங்கிக் முடியாம ரொம்ப ரொம்ப மோசமா ரியாக்ட் பண்ணிட்டா.”

“அதுக்காக என்ன வேணாலும் பேசலாம். எப்படி வேணாலும் நடந்துக்கலாமா?”

“நான் பேசி முடிச்சிடறேன் சார். நான்தான் அவ நடந்துக்கிட்டதுக்காக வருத்தப்படறேன்னு சொல்றனே. அவ செஞ்ச எல்லாமே தப்புதான்னு பகிரங்கமா ஒத்துக்கறேனே... இப்ப ஃபர்தரா என்ன செய்யலாம் சார்? கல்யாணம் கெட்டுடக் கூடாது. நீங்க ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து வாழணும். அதுக்கு அவ என்ன செய்யணும் சொல்லுங்க. செய்யத் தயாரா இருக்கா. இப்பவேகூட அவளைக் கையோட கூட்டிட்டு வந்திருப்பேன். உங்க மனநிலை என்னன்னு தெரியாம அதைச் செய்யக் கூடாதுன்னுதான் நான் மட்டும் வந்தேன். அதுவும் வர்றதுக்கு முன்னாடி அஜந்தாவோட அப்பா, அம்மாவையும் பார்த்து பேசிட்டுதான் வர்றேன். அவங்க உங்க வீட்டுக்கு வந்து உங்க அப்பா, அம்மா கிட்ட

மன்னிப்பு கேட்டுட்டு வந்ததெல்லாம் உங்களுக்குத் தெரிஞ்சிருக்கும். அஜந்தா, அவ குடும்பம் எல்லாரும் உங்க எல்லார்கிட்டயும் மன்னிப்பு கேக்கத் தயாரா இருக்காங்க. எங்க வரணும்? எப்ப வரணும்? சொல்லுங்க!”

“பேசி முடிச்சிட்டிங்களா, இப்ப நான் பேசலாமா?” என்றான் கேஷவ்.

14

கேஷவ் என்ன பதில் சொல்லப் போகிறானோ என்கிற பதைப்புடன் அவன் முகத்தையைப் பார்த்தாள் வசுந்தரா.

கேஷவ் தன் குரலைத் தணித்துக் கொண்டு அமைதியாகப் பேசினான்.

“நாலு சுவத்துக்குள்ள நடந்திருந்தா... அவமானத்தை மறைச்சிருக்கலாம். ரூமைவிட்டு வெளில போன்னு சொன்னது உச்சமான அவமானங்க. அதை எப்படி என் பிரண்ட்ஸ்கிட்டயும், பேரண்ட்ஸ்கிட்டயும் மறைக்க முடியும்? ஏன் மறைக்கணும்? எல்லாரும் ஆத்திரப் படறாங்க. நல்லா தேடிப் பிடிச்சடா ஒரு ராட்சசியைன்னு கேலி பண்ணாங்க.”

“எனக்கு உங்க நிலைமை. மன உளைச்சல் எல்லாம் பர்பெக்ட்டாப் புரியுது சார்!”

“மத்தவங்களை விடுங்க. நான் மனசுல ரொம்ப ஆழமா காயப்பட்டுட்டேன். கஷ்டம். இனிமே அவளோட சகஜமா வாழறது கஷ்டம். அதனாலதான் டிவோர்சுக்கு ஏற்பாடு பண்ணிடுங்கன்னு அப்பா, அம்மாகிட்ட சொல்லிட்டேன். அதான் பிராக்டிக்கலா சரியா வரும். யாராச்சும் அவளுக்கு கூஜா தூக்கற ஒரு மாப்பிள்ளையாப் பார்த்து கட்டிக்கச் சொல்லுங்க. எனக்கு சரிப்படாது.”

“உங்க கோபத்துல தப்பே சொல்ல முடியாது. ஆனா எந்த தப்புக்கும் மன்னிப்புன்னு ஒண்ணு இருக்குன்னு மட்டும் மறந்துடக் கூடாது மிஸ்டர் கேஷவ். இந்த நாட்கள கொலைகாரனுக்குக் கூட கருணை மனு போட வாய்ப்பிருக்கு. அவ தன் தப்பை உணர்ந்துட்டாங்கற சூழ்நிலையில், அவ பகிரங்கமா மன்னிப்பு கேக்கத் தயாரா இருக்கற சூழ்நிலையில்... நீங்க அவளுக்கு இன்னொரு சந்தர்ப்பம் குடுத்துப் பார்க்கறதுதான் நியாயமனு எனக்குப் படுது.”

“இத பாருங்க மேடம். அவளை மன்னிக்கறது வேற. அவளோட வாழறது வேற. ஒரு பத்துநாள் போச்சுன்னா என் கொதிப்பு அடங்கி, கோபம் வடிஞ்சி அவளை மன்னிச்சிட முடியலாம். ஆனா அவகூட இயல்பா வாழ முடியாதுன்னு மனசுல விழுந்துடிச்சிங்க. என் பாய்ண்ட் உங்களுக்குப் புரியுதா?”

“புரியுது சார். சரி, இப்படிப் பாருங்களேன்... எடுத்ததுமே உங்களை இப்படி ஹர்ட் பண்ணிட்ட மேங்கற ஒரு குற்ற உணர்ச்சியோட உங்களோட வாழ ஆரம்பிச்சா, இனிமே கனவுலகூட காயப் படுத்திடக்

கூடாதுன்னு மனசுல ஒரு வைராக்கியம் வந்துடுமில்லையா? ஒரு கசப்புல ஆரம்பிச்ச ஒரு முதல் சந்திப்பு அப்பறம் காதல்ல முடிஞ்ச எத்தனை உண்மைக் கதைகள் நமக்குத் தெரியும்? அதே மாதிரி... மிகப் பெரிய பிரச்சனையில் துவங்கின உங்க வாழ்க்கை இனிமே ஆனந்தமயமா அமைய வாய்ப்பே இல்லைன்னு ஏன் நெகடிவா யோசிக்கணும்?”

“நீங்க பேச்சாளரா? நல்லா பேசறிங்க வசந்தரா. பாராட்டலாம்னு தோணுது. ஆனா என்னால சம்மதம் சொல்ல முடியும்னு தோணலை.”

உரையாடலில் ஒரு வெட்ட விழுந்து அடுத்து யார் எந்த திசையில் பேசுவதென்று தோன்றாமல் சில நிமிடங்கள் சங்கடமான அமைதியுடன் கரைந்து போயின.

இவ்வளவு நேரம் பேசியதில் கேஷவ் எப்படிப்பட்ட ஜென்டில்மேன் என்பது வசந்தராவுக்குத் தெளிவாகப் புரிந்தது. பக்குவத்துடன் யோசிப்பவன் என்பதும் அவன் மனதில் முதிர்ச்சியும் புரிந்தது. இப்படிப்பட்ட ஒரு நல்ல மனிதனுடன் வாழ அவளுக்குக் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும் என்றுதான் தோன்றியது. தன் திமிர்பிடித்த செய்கைகளால், வார்த்தைகளால் அஜந்தா அவனைக் காயப்படுத்தியது பெரிய குற்றம் என்பது உறைத்தது.

அவளுக்காகப் பரிந்து பேசுவதே கூட தப்பாக உள்ளாளுக்குள் உணர்ந்தாள் வசந்தரா. ஆனால், அவளை விட்டுக் கொடுக்கவும் மனமில்லை. சரி, எப்படியோ போங்கள் என்று உதறிவிட முடியாமல் ஏதோ ஒரு நியாயம் தடுத்தது.

“சரி சார். இப்படி வெச்சிக்கலாம். ஒரு வாரம்... அவளோட ஹனிமூன் டூர் போய்ட்டு வாங்க. நீங்க, அவ, புது இடம்... இந்தச் சூழ்நிலையில் மனசுவிட்டுப் பேச நிறைய நேரம் கிடைக்கும். அந்த ஒரு வாரம் டூர் போய்ட்டு வந்து அதுக்கப்பறம் அவளோட சேர்ந்து வாழமுடியுமா, முடியாதான்னு இறுதியா தீர்மானிக்கலாமே...”

“ஒரே ஒரு நாளே அவளை என்னால டாலரேட் பண்ண முடியலையே, ஒருவாரம் எப்படிங்க? வேணாங்க இதெல்லாம். பிரியறதுன்னு மனசுல எண்ணம் வந்தப்பறம் எதுக்காக அநாவசியமா டூர் போயிக்கிட்டு?”

“சார்... நான் வெளிப்படையா பேசட்டுமா? இந்த டூர்ல நீங்க கணவன், மனைவியா நடந்துக்கக் கூட வேணாம். ஜஸ்ட் ஃபிரண்ட்ஸா ஒரு ஜாலி டூர் போற மாதிரி போயிட்டு வாங்க. அதுக்கும் பிடிக்கலையா? நீங்க, உங்க ஃபிரண்ட்ஸ், அவ, நான் இப்படி ஒரு குரூப்பா போய்ட்டு வருவமா? எதுக்கு இவ்வளவு தூரம் சொல்றேன்னா, அவ அடிப்படையில் நல்ல பொண்ணு சார். அவளோட அப்பா, அம்மா துடிச்சிப் போயிருக்காங்க. எப்படியாச்சும் மாப்பிள்ளை மனசை மாத்திட்டு வாம்மான்னு அழாத குறையா கெஞ்சினாங்க. எவ்வளவு தட்புடலா நடந்திச்சி இந்த கல்யாணம்! ஜஸ்ட் லைக் தட்.. அதை முறிச்சிக்கறது ரெண்டு பக்கத்துலயும் அசிங்கம்தானே?

அவமானம்தானே? சாதாரணமா கணவன், மனைவிக்குள்ள பிரச்சனை வற்றதில்லையா? அது உங்க லைஃப்ல முதல் ராத்திரியே வந்துச்சின்றதுதான் விரும்பத் தகாத விஷயம். மியூச்சவல் கண்சண்ட்லரெண்டு பேரும் எழுதிக் குடுத்து டிவோர்ஸ் வாங்கறது ஒண்ணும் கஷ்டமான விஷயமில்லை. ஈசியா செஞ்சிடலாம். அதுக்கு முன்னாடி ஒரு கடைசி முயற்சியா ஒரு கல்யாணத்தை வாழ வைக்கிறதுக்கு நடவடிக்கை எடுத்துப் பார்க்கறது விவேகமில்லையா?”

“எக்ஸ்க்யூஸ் மி, மே ஐ ஸ்மோக் ப்ளீஸ்?” என்று அனுமதி கேட்டு கேஷவ் ஒரு சிகரெட் பற்ற வைத்துக் கொண்டான்.

அடுத்த ஐந்து நிமிடங்கள் வாழ்வின் மிக முக்கியமான காரியம் அதுதான் என்பதுபோல சிரத்தையாக சிகரெட் பிடித்துக் கொண்டிருந்தான் கேஷவ். அவன் முகத்தின் மாற்றங்களும், அமைதியற்ற உடல் மொழியும் அவனுக்குள் நிகழும் உணர்வுகளின் போராட்டங்களை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன.

“வசந்தரா, ஒரு கல்யாணத்தை வாழ வைக்கிறதுக்காக, ரெண்டு குடும்பத்தோட கெடீரவத்தைக் காப்பாத்தறதுக்காக, என் சந்தோஷத்தை எல்லாம் கொலை செஞ்சி புதைச்சிட்டு போலித்தனமா ஒரு வாழ்க்கையை வாழ முடியுமானனு எனக்குப் புரியலை. நீங்க வற்றதுக்கு முதல் நிமிஷம் வரைக்கும் நான் என் முடிவுல தெளிவா இருந்தேன். இப்ப ஒரு குழப்பம் வந்திருக்கு. சில கேள்விகளும் வந்திருக்கு. எனக்கு கொஞ்சம் அவகாசம் தேவைப்படுது.”

அவனுடைய இந்த பதிலில் இருந்த ஒரு நம்பிக்கை வசந்தரா முகத்தில் ஒரு மலர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. நிம்மதியாக பெருமூச்சுவிட்டான்.

“போதும் இப்போதைக்கு எனக்கு இந்த பதில் போதும். மறுபடி யோசிக்க நீங்க தயாரா இருக்கறது. உங்க நல்ல, மேன்மையான குணத்தைக் காட்டுது. தாராளமா டைம் எடுத்துக்கங்க. இது என் போன் நம்பர். நீங்க எங்கிட்டயே பேசலாம். அப்பறம் அவளோட நேர்ல பேசலாம்.”

“அவசரப் படாதீங்க. நான் அப்படியெல்லாம் எந்த வாக்குறிதியும் தரலை. ஆனா ஒண்ணு மட்டும் சொல்லுங்க. உங்க ஃபிரெண்டு நிஜமாவே தன்னோட தவறுகளுக்காக ஃபீல் பண்ணாங்களா, இல்லை அதெல்லாம் சமாதானத்துக்காக நீங்களா சொல்றீங்களா?”

அவனுடைய அந்த நேரடியான கேள்வி அவளை அறைந்தது. என்ன சொல்வது? உண்மை நிலை என்று பார்த்தால்... அவள் தன் செய்ததில் எந்தத் தப்புமே இல்லை என்பது போலத்தானே பேசிக்கொண்டிருக்கிறாள்? அவளின் அப்பா, அம்மா சமாதானத்திற்காகப் போனதும், நான் வந்ததும் அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்பதுதானே உண்மை? விவாகரத்து நடந்தால் நடந்த விட்டுப் போகட்டும், கவலையில்லை என்கிற அலட்சியமான மனோபாவத்தில்தானே அவள் இருக்கிறாள்?

இந்த உண்மை நிலையை எப்படி நான் சொல்வேன்? அவளைச் சரிப்படுத்தி விடலாம் என்கிற நம்பிக்கையில்தானே அவள் தன் தப்பை உணர்ந்துவிட்டதாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன்?

சில சமயம் அப்பட்டமாக உண்மையைச் சொல்வது ஆபத்தாகிவிடுமே... இந்த சமாதான முயற்சியே தோற்றுப் போய்விடுமே. நல்லது நடப்பதற்காக... பொய் சொல்லித்தானே ஆக வேண்டியிருக்கிறது.

“என்னங்க, பதிலையே காணோம்?”

“நான்தான் முதல்லயே சொன்னேன். அவளும் என்னோட வரத் தயாரா இருந்தா! ஆனா உங்க மனநிலை தெரியாம சங்கடப்படுத்திடக் கூடாதேன்னுதான் வரலைன்னு சொன்னேன்... இப்ப சொல்லுங்க சார். அவளை உங்க வீட்டுக்கு கூட்டிட்டு வரட்டுமா? உங்க அப்பா, அம்மா, உங்க எல்லாரோட காலையும் விழுந்து மன்னிப்பு கேக்கச் சொல்லட்டுமா?”

“நோ! நோ! லெட் மி திங்க். இப்ப எங்கப்பா, அம்மாவோட மனநிலையும் மோசமா இருக்கு. நான் அவங்ககிட்டயும் பேசணும். நான் உங்களை அப்பறமா கூப்புடறேனே... நெருக்காதிங்க தயவுசெஞ்சி.”

“ஓகே சார். டேக் யுவர் ஓன் டைம். பொறுமையா யோசிச்சு முடிவெடுங்க. அறிமுகமே இல்லாத எங்கிட்ட நிதானமா டிஸ்கஸ் பண்ணுதுக்கு தேங்க்ஸ். நான் வர்றேன் சார்.” எழுந்து கொண்டு கை கூப்பினாள் வசந்தரா.

ஆதிகேசவன் சோபாவிலிருந்து எழுந்த வந்து வசந்தராவின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு, கண் கலங்க, குரலடைக்கச் சொன்னார்.

“நீ பண்ணிருக்கறது எவ்வளவு பெரிய காரியம் தெரியுமாம்மா? டைவர்ஸ்னு முடிவே எடுத்துட்டவரை யோசிக்கிறேன்னு அமைதியா சொல்ல வெச்சிருக்கியே, உனக்கு எப்படி நன்றி சொல்றதுன்னே தெரியலை. எனக்கு நம்பிக்கை வந்துடிச்சிம்மா. அவரு மனசு இளகும். அவரோட அப்பா, அம்மாவும் எடுத்துச் சொல்வாங்க. கண்டிப்பா உனக்கு போன் செஞ்சிப் பேசுவாரு. நீ சொன்ன மாதிரி அவங்க குடும்பத்துல இவ மன்னிப்பு கேட்டுட்டு ஒருவாரம் அவரோட டூர் போயிட்டு வந்துட்டான்னா எல்லாப் பிரச்சனையும் சரியாயிடும்.”

நெற்றியில் கைகளைப் பிடித்தபடி அமர்ந்திருந்த அஜந்தா அவரை எரிச்சலோடு பார்த்தாள். அவள் அருகில் அமர்ந்திருந்த அவளின் அம்மா லலிதா, “என்னடி அப்படி முழுங்கற மாதிரி பார்க்கறே? உன் மேல எவ்வளவு அக்கறை இருந்தா உன் பிரண்டு உனக்காக இந்த அளவுக்கு பொறுப்பா பேசுட்டு வந்திருப்பா. உன் கழுத்துல அவர் கட்டுன தாலிக்கு ஒரு சக்தி இருக்குன்னு புரிஞ்சுக்கோ.”

“வேப்பலை எடுத்துட்டு வந்து குடு. டான்ஸ் ஆடறேன். இல்ல எதாச்சும் ஒரு அம்மனுக்கு அங்கப் பிரதட்சணம் பண்ணச் சொல்றியா? தாலிக்கு

சக்தி இருக்காம். இப்படி அர்த்தமில்லாத செண்டிமெண்ட் பேசிப்பேசி எத்தனை ஜெனரேஷனைக் கெடுத்து வெச்சிருக்கிங்க தெரியுமா? வசந்தராவைப் போக வேணாம்னு நான் சொன்னேன். நான் சொல்லச் சொல்ல கேக்காமப் போய் அதிகப் பிரசங்கித்தனமா பேசிட்டு வந்திருக்கா. நீங்க ரெண்டு பேரும் கெடந்து இப்படிக் குதிக்கிறிங்களே... என் அபிப்பிராயத்தை பத்தி யாரும் கவலைப்பட்டதாவே தெரியலையே...?”

அப்பா ஆவேசமாக அவள் அருகில் வந்தார்.

“என்ன? என்னடி உன் அபிப்பிராயம்? வெட்டிக்கிட்டு வந்து எதைப் பத்தியும் கவலைப்படாம ஊர் சுத்துவே. அது உன்னால முடியும். உனக்குத்தான் மரியாதையா சொல்றேன். அவர்கிட்டேர்ந்து தகவல் வந்ததும் ஒழுங்காப் போய் மன்னிப்பு கேட்டுட்டு சந்தோஷமா வாழ்க்கை நடத்தறதுக்கு வழியைப் பாரு. சொல்லிட்டேன்.”

“அப்படின்னா எனக்கு ஒரு நிபந்தனை இருக்கு” என்றாள் அஜந்தா.

15

சு மாதானமாகப் போவதென்றால் தனக்கு ஒரு நிபந்தனை இருப்பதாகச் சொன்ன அஜந்தாவை எரிச்சலுடன் பார்த்தாள் அம்மா.

“நிபந்தனையா? என்னடி உனக்கு புத்தி கெட்டுப் போச்சா? கண்டிஷன் போடற நிலைமையிலா நாம இருக்கோம்? இப்ப அவங்க என்ன நிபந்தனை கேட்டாலும் சரின்னு சொல்ற நிலைமையிலதானே இருக்கோம்?” என்றார்.

“இரு. அவ என்னதான் சொல்றான்னு கேப்போம். சொல்லுங்க மகாராணி. தாலி கட்டின புருஷனோட சேர்ந்து வாழறதுக்கு என்னதான் உங்க நிபந்தனை?” என்றார் அப்பா.

கைகளைக் கட்டியபடி நின்றிருந்த அஜந்தா உறுதியாகச் சொன்னாள்.

“நான் அதிகமா பேசினதுக்கும், அலட்சியமா நடந்துகிட்டதுக்கும் நியாயமான காரணம் இருக்கு. ஆனாலும் உங்க கெபிரவத்துக்காக நான் விட்டுக் கொடுத்து அவங்கிட் மன்னிப்பு கேக்கத் தயாரா இருக்கேன். ஆனா அதே சமயம் அவரு என்னைக் கை நீட்டி அடிச்சது ரொம்ப பெரிய தப்பு. பர்சனலா அதுல நான் அதிகமாவே ஹர்ட் ஆகியிருக்கேன். அதுக்காக அவரும் என்கிட்ட மன்னிப்பு கேக்கணும்.”

“அப்பறம்?” என்றார் கடுகடுப்பாக அப்பா.

“அப்பறம்... அவரு மறுபடியும் அமெரிக்காலயே ஒரு வேலை தேடிக்கணும். அப்பதான் அவரோட நான் வாழ்வேன். இந்த சென்னை எனக்குப் பிடிக்கலை. நான் அமெரிக்க வாழ்க்கையை கற்பனை செஞ்சிட்டேன். அதை திடீர்னு கலைச்சிக்க என்னால முடியாது. இந்த

ரெண்டுக்கும் அவங்க சைடுல ஓக்கேன்னா இப்பவே நான் எங்க கூப்புட்டாலும் வர்றேன். யார்கிட்ட வேணாலும் மன்னிப்பு கேக்கறேன்...”

ஆதிகேசவன் ஆத்திரத்தில் எழுந்து, “அடி செருப்பால நாயே! என்ன பேச்சு பேசறே! உனக்கு செல்லம் கொடுத்து, செல்லம் கொடுத்து குட்டிச் சுவரா ஆக்கி வெச்சிருக்கோம். எல்லாம் எங்க தப்புடி! உன்னை...” என்று அவளை அறையும் நோக்கில் பாய, அவரைத் தடுத்துப் பிடித்தாள் வசந்தரா.

“சார்... ப்ளீஸ்... கொஞ்சம் அமைதியா இருங்க.”

அப்பாவை முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு, “ஏம்பா இப்படி முரட்டுத்தனமா நடந்துக்கறிங்க? எதுக்கு இந்த கை ஓங்கற பழக்கம்? உங்க ரியாக்ஷன் ஒரு அப்பாவோட ரியாக்ஷன் இல்ல... இதுதான் ஆதிக்க வர்க்கத்து ஆம்பளையோட ரியாக்ஷன்! நீங்க அடிக்கறதால, உதைக்கிறதால... என் தன்மானத்தைக் குழி தோண்டிப் புதைச்சிட முடியாது” என்று கத்திவிட்டு வேகமான தன் அறைக்கு நடந்து போனாள் அஜந்தா.

“பார்த்தியாடி... உன் மக எப்படிப் பேசறா பார்த்தியா? இந்த அடாவடி கழுதைக்காக நாம மெனக்கெடறது தப்பு. இனிமே எந்த சமாதானமும் நடக்காது. இவ எதுக்கும் கட்டுப்பட மாட்டா. அடங்கவும் மாட்டா. போகச் சொல்லு! இப்பவே வீட்டைவிட்டு வெளில போகச் சொல்லு. எங்கயோ என்னவோ பண்ணிக்கட்டும். அவ வாழ்க்கை எப்படியோ போகட்டும். அப்பான்னு ஒரு மரியாதை இல்லை. அம்மான்னு ஒரு மதிப்பு இல்லை. என் கண்ணு முன்னாடி வரக் கூடாது. அவ! போகச் சொல்லுடி!”. அவர் தொண்டை நரம்புகள் புடைக்க காட்டுக் கத்தலாகக் கத்தியதில் வேலைக்காரர்கள் பதறி ஓடிவந்து நின்று தர்மசங்கடத்துடன் பார்த்தார்கள்.

வசந்தரா அவரை வற்புறுத்தி அமர வைத்தாள். அவருக்கு படபடப்பில் கைகள் நடுங்கின. ஆவசரமாக மூச்சு வாங்கினார். நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டார். அம்மா டம்ளரில் தண்ணீர் கொண்டு வந்தாள்.

“உங்களுக்கு பி.பி. ஏறிடுச்சி. இந்த மாத்திரையைப் போட்டுக்கிட்டு அமைதியா படுங்க. இப்ப எதுவும் பேச வேணாம். அவ ரொம்பதான் பண்ணா. எனக்கு நீங்க தாங்க முக்கியம்...” என்று கண்கலங்னார் அம்மா.

அவரை மாத்திரை குடிக்க வைத்துப் படுக்க வைத்துவிட்டு அஜந்தாவின் அறைக்குள் அமைதியாக வந்த வசந்தரா அவள் துணிமணிகளை பேகில் எடுத்து வைப்பதைப் பார்த்துப் பதறினாள்.

“ஏய்... என்ன பண்ணிக்கிட்டிருக்கே?”

“இனிமே இந்த நரகத்துல என்னால இருக்க முடியாது வசு. எல்லாரும் செண்டிமெண்ட் பேசிக் கொல்றாங்க. ஐ ம் நாட் எ ஸ் லேவ் டு மை ஹஸ்பண்ட். நான் கல்யாணத்தை மதிக்கறேன். அதற்கு விலையா என் தன்மானம், கனவுகள், ஆசைகள் எல்லாத்தையும் கொடுக்க முடியாது.”

“சரி, இப்ப எதுவும் இதைப்பத்தி பேச வேணாம். இப்ப நீ எங்க புறப்பட்டுட்டே? அதைச் சொல்லு.”

“உன் வீட்டுக்குத்தான். வரலாமில்லையா? ஒரு வொர்க்கிங் வுமன்ஸ் ஹாஸ்டல் நான் சேர்ற வரைக்கும்! உனக்கு இஷ்டமில்லன்னா சொல்லிடு. ஐ கேன் ஃபைண்ட் எ ஹாஸ்டல் இமீடியட்லி.”

“பைத்தியமாடி உனக்கு? அரண்மனை மாதிரி வீடு. ஒரே பொண்ணு. உன் எதிர்காலம் நல்லா அமையணுமேன்னுதானே அவங்க ஆதங்கப் படறாங்க? அவங்க கோபம், ஆத்தரம் எல்லாமே நீ நல்லா இருக்கணும்னுதானே? அதைப் புரிஞ்சிக்காம இப்படி குதிக்கறியே? பேரண்டஸ்கிட்ட இப்படிதான் நடந்துக்கறதா? ஒரு பேசிக்கர்ட்சி கூட இல்லையா உனக்கு? உங்கப்பா நெஞ்சு வலின்னு படுத்துட்டார் தெரியுமா? என்ன பொண்ணுடி நீ! இவ்வளவு பிடிவாதம் அநியாயம் அஜந்தா.”

“ஆமாம். எல்லாம் என் தப்புதான். நான் ராட்சசி! அடங்காப் பிடாரி! திமிர் பிடிச்சவ! இரக்கமில்லாதவ! பாசமே இல்லாத கல்லு! இன்னும் என்ன வேணாலும் சொல்லு! ச்சே! ஏன் நான் பொறந்து தொலைச்சேன்?” ஆத்திரமாகப் பேசிய அஜந்தா திடீரென்று மடேர் மடேரென்று தன் நெற்றியில் இரண்டு கைகளாலும் அறைந்துகொண்டு வெடித்து அழத் துவங்க...

அவளை தன் தோளோடு சாய்த்து ஆறுதலாக அவள் தலையைத் தடவினாள் வசந்தரா. விக்கிவிக்கி குரலெடுத்து அழுத அஜந்தாவை குறுக்கே எதுவும் பேசாமல் அழவிட்டாள்.

ரிஷி அட்டைப் பெட்டியை கயிறு நீக்கிப் பிரித்து உள்ளிருந்த புத்தகங்களை எடுத்த மர அலமாரியில் அடுக்கத் துவங்கினான்.

“நான் ஹெல்ப் பண்ணட்டுமா ரிஷி?” கேட்டபடி வந்தாள் வசந்தரா.

“எல்லாம் முடிச்சிட்டேன் வசு. இந்த ஒரு பெட்டிதான் பாக்கி. தேங்க்ஸ். உங்க வீடு இருக்கற இந்த ஏரியா எனக்கு ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு. ஜன்னலைத் திறந்து வெச்சா காத்து பிச்சிக்கிட்டு அடிக்குது. மெயின் ரோடு தூரத்துல இருக்கறதால டிராஃபிக் சத்தமே இல்லாம அமைதியா இருக்கு. எப்பவாது ஒரு ஆட்டோ சத்தம் மட்டும்தான் கேக்குது. முக்கியமா இந்த வீட்டைச் சுத்தி இருக்கற மரங்கள் ரொம்ப அழகா இருக்கு. உன் வீட்ல பேயிங் கெஸ்ட்டா தங்கச் சொன்னப்ப எனக்கு தயக்கமாக இருந்துச்சி. இப்ப நீயே போகச் சொன்னாக்கூட மாட்டேன்.”

இருவரும் பேசியபடி பால்கனிக்கு வந்து நின்றார்கள்.

“ரிஷி, உன் முகத்துல இப்பதான் பழைய களை வந்திருக்கு. நாளையிலேருந்து ஒழுங்கா ஆபிஸ் போயிட்டு வா. தண்ணியடிக்கிறதைக் கொஞ்ச நாளைக்காச்சும் விட்டுரு. என்ன?”

“நீ என்ன சொன்னாலும் தலையாட்டித்தான் ஆகணும். என் உயிரைக் காப்பாத்தின தெய்வமாச்சே நீ!”

“ச்சீ! இப்படி டிவி சீரியல் டயலாக் எல்லாம் பேசினே, உதைபடுவே ராஸ்கல்! அன்னிக்கு நான் எவ்வளவு பயந்துட்டேன் தெரியுமா?”

“உன்னை ரொம்பதான் கஷ்டப்படுத்திட்டேன். ச்சே! என்ன ஒரு வெறி! திடீர்னு கல்யாணத்தை நிறுத்தணும்னு வெறி. திடீர்னு செத்துடணும்னு வெறி. அப்ப நான் நானாகவே இல்லை வசு. இப்ப யோசிச்சுப் பார்த்தா வெக்கமா இருக்கு. அஜந்தா எனக்குக் கிடைக்கலைங்கறதை நினைச்சா வலிக்கத்தான் செய்யுது. ஆனா இப்ப அந்த வலியை ஓரமாக தள்ளி வெச்சிப் பாக்க முடியுது. இந்தப் பக்குவத்துக்கு மரணத்தோட விளிம்பு வரைக்கும் போய்ட்டு வர வேண்டிருக்கு பாரு.”

“நான் உன்னை ஒரு நல்ல யோகா கிளாஸ்ல சேர்த்துவிடப் போறேன்.”

“அப்பறம் ஒரு விஷயம் வசு. இதுல நீ என்னை வற்புறுத்தக் கூடாது. உங்கம்மா என்னை தினம் காலையிலயும், நைட்டும் உங்க வீட்டையே சாப்புடச் சொல்றாங்க. அது மட்டும் வேணாம். காலையில் ஆபிஸ் போய்ட்டா அங்க காண்டின் இருக்கு. நைட்டு என்னால தினம் ஒரே நேரத்துக்கு வரமுடியாது. அவங்ககிட்ட சொல்லிடு...”

“சொல்றேன். ஆனா இதை ஒரு ஸ்ட்ரிக்ட்டான ரூல்சா வெச்சிக்காதே. நினைச்சா எப்ப வேணாலும் சொல்லிட்டு வந்து உரிமையோட சாப்புடலாம். சொல்லாமயும் வரலாம். என்ன, உடனே கிடைக்காது. கொஞ்சம் லேட்டாகும்!” என்று சிரித்தாள் வசுந்தரா.

கடற்கரை மணலில் அலைகளைப் பார்த்தபடி அஜந்தாவும், வசுந்தராவும் அமர்ந்திருந்தார்கள். கண்ணாடிக் குடுவைக்குள் அடைத்த சோனப்பப்படி வண்டி மணியடித்துக் கொண்டு கடக்க, “வாங்கட்டுமா?” என்றாள் வசுந்தரா.

“வேணாம்!” என்றாள் அஜந்தா.

“உனக்குப் பிடிக்குமே...”

“இப்ப எனக்கு எதுவுமே பிடிக்கலை.”

“அஜந்தா, வாழ்க்கையில் நினைச்சது எல்லாம் நடந்துடணும்னு வெறித்தனமான பிடிவாதத்தோட இருக்கறது சரியில்லை. ஆசைகளும், நிராசைகளும், கனவுகளும், ஏமாற்றங்களும் தானே வாழ்க்கை? இதை ஏன் புரிஞ்சிக்காம எல்லாரையும் காயப்படுத்தறே? இப்படி நினைச்சோம்... இப்படி நடந்துடுச்சி... இப்ப என்ன செய்யலாம்னு யோசிச்சாத்தானே நல்லது? அன்னிக்கு நீ உன் வீட்ல நடந்துகிட்ட விதம் எனக்கேப் பிடிக்கலை. பெத்தவங்களுக்கு எப்படி வலிச்சிருக்கும்? இந்த வயசுல அவங்களுக்கு இந்த அவமானம் தேவையா?”

பெருமூச்சு விட்டாள் அஜந்தா.

“ரெண்டு நாளா நான் என் ருமைவிட்டுக்கூட வெளில வரலை தெரியுமா? இன்னிக்கு காலைல அப்பா, அம்மாகிட்ட பூஜை ரும்ல வெச்சி மனப்பூர்வமா மன்னிப்பு கேட்டு அழுதுட்டேன் வசு. அவங்க பாவம் வசு. யார் முன்னாடியும் அவங்க அவமானப்படக் கூடாது. என்னால இந்த கல்யாணம் உடைஞ்சா சொந்தக்காரங்க எல்லாம் அவங்களை ஏளனமா பார்ப்பாங்க. சில பேரு நேரடியா கேலி செஞ்சி கமெண்ட் அடிப்பாங்க. அதனால மட்டும் இல்ல... நான் ஆசைப்படறதை அமைதியா பேசியும் சாதிக்க முடியும். அதிகப்படியாப் பேசி சிக்கல் பண்ணிட்டேன். என் பிரச்சனையை கேஷுவோட மனசுவிட்டுப் பேசி சரிசெஞ்சிக்க முடியும்னு தோணுது. நீ என்ன சொல்றே?”

“ஏய்! அஜந்தா, நீதானா பேசறது?” என்று ஆச்சரியமாக அவளைப் பார்த்தாள் வசுந்தரா.

16

கே ஷவுடன் மனம் விட்டுப் பேசி தன் பிரச்சனைகளை சரிசெய்து கொள்ள முடியுமென்று தான் நம்புவதாக அஜந்தா சொன்னதும் மிகவும் உற்சாகமடைந்தாள் வசுந்தரா.

“என்ன திடீர்னு ஞானோதயம்? உங்க வீட்ல போதி மரம்கூட இல்லையே?” என்றாள் வசுந்தரா சிரித்தபடி.

“ரெண்டு நாள் தனிமையும், அம்மாவோட அழுகையும்தான் இந்தத் தெளிவுக்குக் காரணம் வசு. என்னோட அதிகப்படியான ரியாக்ஷனுக்கு உண்மையான காரணம் என்னென்னு இப்ப அமைதியா யோசிச்சப் பார்த்தா ஒரு பதில் இருக்கு வசு. அது ரொம்ப அந்தரங்கமான, ஆனா உண்மையான பதில். உன்னை மாதிரி உண்மையான தோழிகிட்ட மட்டும்தான் அதைச் சொல்ல முடியும்.”

“சொல்லு அஜந்தா. எதுவா இருந்தாலும் மனசு விட்டுப் பேசிட்டாலே பாதி பாரம் போயிடும். சொல்லு. ஏன் அப்படில்லாம் நடந்துக்கிட்டே?”

“திட்டம் போட்டு அப்படி நடந்துக்கலை. ஆனா அடி மனசுல இருந்த ஒரு குழப்பமும், கொந்தளிப்பும்தான் காரணமனு இப்ப புரியுது. வசு, உனக்கு நல்லா தெரியும்... நான் ரிஷியை எவ்வளவு ஆழமா லவ் செஞ்சேன்? அதே அளவு கோபமும் பட்டுப் பிரிஞ்சேன். ஆனா கோபம் தாண்டி அழிக்க முடியாம அந்தக் காதல் அடி மனசுல தங்கிருக்குன்னு நினைக்கிறேன். கோபம் அது மேல ஒரு போர்வை மாதிரி தான் கிடக்குது. ஒரு ஒட்டடை மாதிரிதான் தொங்குது. அதனாலதான் கேஷவ் மேல ஈர்ப்பு ஏற்பட்டாலும் அது முழுமையா இல்லை.”

வசுந்தரா அஜந்தாவை இமை கொட்டாமல் பார்த்தாள்.

“தாலி கட்டுறதுக்கு முதல் நிமிஷம் வரைக்கும் என் காதல் மேட்டரை கேஷவ்கிட்ட சொல்லிடணுமோன்னு ஒரு கேள்வி மனசுல

அலையடிச்சிக்கிட்டே இருந்துச்சி. அதனாலதான் உனக்கு போன் செஞ்சி என்ன செய்யட்டும்னு கேட்டேன். அதனால முதல் இரவுல நான் முழுமையான நிறைவான மனசோட இல்லை. அந்தச் சூழ்நிலையில் அவர் நாம அமெரிக்கா போகப் போறதில்லைன்னு சொன்னதும் எனக்கு அளவுக்கு அதிகமான கோபம் வந்துடுச்சி. என்ன பேசறோம், யார்கிட்ட பேசறோம்னு எதுவும் உறைக்கலை. அது ஒரு எக்ஸ்ப்ளோஷன்! என் குழப்பம், ஏமாற்றம் இதெல்லாத்தோட தொகுப்புதான் என் ரியாக்ஷன்!”

கடற்கரை மணலை விரல்களால் அளைந்தபடி நிதானமாகப் பேசிய அஜந்தாவை பரிதாபத்துடன் பார்த்தாள் வசுந்தரா. காற்றில் அவள் கூந்தலின் உதிரிகள் முகத்தில் வளைகோடுகள் வரைந்தன. தத்தித் தத்தி வந்து மேலே பட்டு விலகிப் போன ஒரு பாலிதீன் கவரின் மேல் அவள் பார்வை இருந்தது.

“உனக்கு எல்லாத்துலயும் அவசரம் அஜந்தா. உன்னைத் தேடிவந்து மன்னிப்பு கேட்ட ரிஷியை நீ மன்னிச்சிருக்கலாம். அவனை அலட்சியப்படுத்தி, அவமானப்படுத்திட்டே. தற்கொலை முயற்சில அவன் செத்திருந்தா ஆயுளுக்கும் உன்னால தூங்க முடியாது. அதே மாதிரி அவன் ஏதாவது செஞ்சி கல்யாண வீடில கலாட்டா நடந்து கல்யாணம் நின்னு போயிருந்தா எல்லாருக்கும் அது தீராத அவமானம். நல்லவேளை அப்படில்லாம் எதுவும் நடக்கலை.” என்ற வசுந்தரா அஜந்தாவின் விழிகளில் கண்ணீர் வழிவதைப் பார்த்து, “நான் உன்னைக் குத்திக் காட்டறதுக்காகச் சொல்லலை அஜந்தா. சரி விடு. எல்லாம் முடிஞ்சி போயிடுச்சி. இனிமே என்னன்னு மட்டும் பார்க்கறதுதான் புத்திசாலித்தனம்.” என்றாள்.

“நான் அமெரிக்கா போகணும்னு துடிக்கிறதோட உள் நோக்கம் இப்ப உனக்குப் புரியுதா வசு? இதே சென்னையில் இருந்தா... ரிஷியைப் பாக்கணும்னு தோணற எண்ணத்தை எப்படி கட்டுப்படுத்தறதுன்னு தெரியாம தினம் தினம் தவிச்சிப் போயிடுவேன் வசு. அவன் தற்கொலை செஞ்சிக்கிட்டு பொழைச்சிருக்கான்னு நீ சொன்னியே. அப்பவே அவனைப் போய்ப் பார்க்கணும்னு மனசு துடிக்குது. நீ சொல்றது உண்மைதான். அவனை மன்னிச்சிருக்கலாம். முடியலை. ஈகோதான் காரணம். அதே ஈகோ தான் கேஷவகிட்ட முரட்டுத்தனமா நடந்துக் வெச்சது. எப்படியாச்சும் கேஷவை கன்வின்ஸ் பண்ணி அமெரிக்கா இல்லைன்னா அட்லீஸ்ட் மும்பாய்க்காவது போயிட்டா தான் என்னால நிம்மதியா வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்க முடியும். அது சாத்தியம் இல்லைன்னா... எனக்காக நீ ஒரு உதவி செய்யணும் வசு!”

“என்ன?”

“ரிஷியை எங்கயாவது தொலைதூரத்துக்குப் போயிடச் சொல்லு. அவன் எங்க இருக்கின்ற தகவலே எனக்குத் தெரியக் கூடாது. அப்பதான் நான் சந்தோஷமா வாழ முயற்சி செய்ய முடியும். என் மனநிலை உனக்குப் புரியுதா வசு?”

ஆமோதித்துத் தலையாட்டிய வசந்தரா சில நிமிடங்கள் யோசித்துவிட்டு, “அஜந்தா, இப்படி செஞ்சா என்ன? கேஷவை ஒரே தடவைதான் நான் பார்த்துப் பேசினேன். அந்த ஒரு சந்திப்பிலயே அவரைப்பத்தி என்னால நல்லா கணிக்க முடியுது. ஹி ஈஸ் எ நைஸ் ஜென்டில்மேன். வெல் மெச்சூர்ட் இப்ப எங்கிட்ட சொன்னமாதிரி அவர்கிட்ட ஏன் எல்லா விஷயத்தையும் மனசுவிட்டுப் பேசக் கூடாது?”

“என்ன சொல்றே?”

“எல்லாத்தையும் கொட்டணும்னு அவசியமில்லை அஜந்தா. எனக்கு ஒரு காதல் இருந்திச்சி. அவன் எனக்கு துரோகம் செஞ்சதால பிரிஞ்சிட்டேன். மறுபடி சந்திச்சி மன்னிப்பு கேட்டான். என்னால மன்னிக்க முடியலை. அதே சமயம் மறக்கவும் முடியலை. அதனாலதான் அவனை விட்டு தூரமா போயிடணும்னு அமெரிக்கா வாழ்க்கைக்கு ஆசைப்பட்டேன். அது நடக்கப் போறதில்லைன்னு தெரிய வந்துப்போநான் உடைஞ்சு போயிட்டேன்னு அப்படியே உண்மையைச் சொன்ன என்ன? ஹி வில் அண்டர்ஸ்டான்ட்.”

“நல்ல கதை! அவர் ஏற்கெனவே நான் ராங்கிப் பிடிச்சவன்னு கோபத்துல இருக்கார். இதுல எனக்கு ஒரு லவ் இருந்துச்சின்னு சொன்னா... கண்டிப்பா டைவர்ஸ் எண்ணத்தை மாத்திக்க மாட்டார். இந்தக் கல்யாணம் முறிஞ்சி போறது என் அப்பா, அம்மாவுக்கு அவமானம், கேவலம்! அதனாலதான் எல்லாத்தையும் தூக்கிப் போட்டுட்டு அவரோட வாழ்ந்துடலாம்னு முடிவு எடுத்தேன். அது கெட்டுடும் வச!”

“சரி. இப்ப வேணாம். ரெண்டு பேரும் ஒருத்தரை ஒருத்தர் நல்லா புரிஞ்சிக்கிட்டதுக்கப்பறம்... சந்தோஷா வாழ ஆரம்பிச்சப்பறம் என்னிக்காச்சும் ஒரு நாள் சொல்ற வாய்ப்பு வந்தா சொல்லு. ஸோ... மேடம் இப்ப மனப் பூர்வமான சமாதானத்துக்கு ரெடி! விடு. மிச்சத்தை நான் பார்த்துக்கறேன்...” என்றாள் வசந்தரா.

ஜெட் ஏர்வேஸ் விமானம் மீனம்பாக்கம் விமான நிலையத்திலிருந்து புறப்பட்டு விண்ணில் பறக்கத் துவங்கியதும், வெள்ளை வெளேரென்று சலவை செய்யப்பட்ட பணிப் பெண்கள் ஸ்நாக்கம், ஜூஸ் வரிசையாக வழங்கத் துவங்கினார்கள்.

தன் முறை வந்த போது, பிளாஸ்டிக் தட்டை வாங்கிக் கொண்ட கேஷவ், முட்டைக் கண்ணாடி ஜன்னலோரத்தில் அமர்ந்து, வெளியே விமானத்தின் இறக்கையைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்த மேகங்களைப் பார்த்தபடி இருந்த அஜந்தாவுக்கு முன்னால் அவளின் தட்டை வைத்தான்.

திரும்பிப் பார்த்த அவள், “எனக்கு எதுவும் வேணாம்!” என்றாள். எதுவும் பேசாமல் அந்தத் தட்டை எடுத்த பணிப் பெண்ணிடம் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டு, தன்னுடையதில் கவர் பிரித்து பிரெட் சாண்ட்விச்சை சாஸ் தொட்டுக் கொண்டு சாப்பிடத் துவங்கினான் கேஷவ்.

“எனக்குப் பசிக்கலை. அதனாலதான் வேணாம்னேன்.” என்றாள்.

நான் உன்னை எதுவும் சொல்லவில்லையே என்பதைப் போல அவளைப் பார்த்துவிட்டு அமைதியாக சாப்பிட்டான் கேஷவ்.

“இன்னும் உங்களுக்கு என் மேல கோபம் இருக்கும். எனக்குத் தெரியும். எத்தனை தடவை எத்தனை விதமா மன்னிப்பு கேட்டாலும் ஆறாது. உங்க அப்பா, அம்மா மன்னிச்சி ஆசிர்வாதம் செஞ்சிட்டாங்க. அதுவே எனக்கு சந்தோஷமாக இருக்கு. நீங்களும் ஓரளவு மன்னிச்சிட்டிங்கன்னு எனக்குத் தெரியும். இல்லைன்னா இந்த ஹைதராபாத் ட்ரிப்புக்கு ஒத்துக்கிட்டிருக்க மாட்டிங்களே...”

பதில் சொல்லாமல் சாப்பிடுவதிலேயே குறியாக இருந்தான்.

“நான் பேசறதே பிடிக்கலையா? வேண்டா வெறுப்பா தான் இந்த ட்ரிப்புக்கு சம்மதிச்சிங்களா? அப்படின்னா எங்கப்பா டிக்கெட்டை நீடனப்பவே வேண்டாம்னு சொல்லிருக்கலாமில்ல? இந்த ட்ரிப் பூராவும் இப்படிதான் எங்கூட பேசாம இருக்க போறிங்களா? நாம மனசுவிட்டு பேசிக்கணும்னுதானே இந்தப் பயணம்? சரி, உங்களுக்கு நல்லா நாலு வார்த்தை திட்டணும்னு இருந்தா... திட்டிடுங்களேன். இப்படிப் பேசாம வறறுதுதான் ரொம்பக் கொடுமையாக இருக்கு. உங்க மனசுல என்ன இருக்குன்னு புரிஞ்சிக்க முடியலை. ப்ளீஸ்... இப்படி மெயின்த்தால என்னை வதைக்காதிங்க. எனக்கு அழுகை வருது!”

டிஸ்யூ காதிதம் எடுத்து கைகளைத் துடைத்துக் கொண்டான் கேஷவ். எதிரில் செருகியிருந்த ஆங்கில இதழை விரித்துக் கொண்டான். அஜந்தா உதடுகளைக் கடித்து அழுகையைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள்.

ஹைதராபாத் விமான நிலையம் வந்ததும், அவள் ஒரு சக பயணி போலதான் அவனுடன் நடந்தாள். லக்கேஜ்களை டெர்மினல் பெல்ட்டில் பொறுக்கி ட்ராலியில் வைத்து அவன் தள்ளி நடந்தபோது, ஏசுவின் ஆட்டுக்குட்டி போல அவன் பின்னால் தொடர்ந்தாள். ஏற்பாடு செய்திருந்த டாக்சிக்காரன் கேஷவின் பெயர் தாங்கிய அட்டையைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்க, அவன் டாக்சியில் இருவரும் ஏறிக்கொண்டபோதும், ஹோட்டலுக்கு வந்து சேர்ந்த போதும், லிஃப்ட்டில் பயணித்த போதும் அவன் எதுவும் பேசவில்லை. அவர்களுக்கான அறைக்குள் வந்ததும், கதவை சாத்தியதும் அவள் பக்கம் திரும்பினான் கேஷவ்.

“என்ன? என்ன பேசச் சொல்றே? உங்கிட்ட எனக்கு உரிமை இருக்கா, இல்லையான்னே புரியலை. மன்னிப்பு கேட்டுட்டா எல்லாம் மறந்து போயிடாது. பிசாசு மாதிரி நடந்துக்கிட்டே ஐ வாஸ் அபவுட் டு டைவர்ஸ் யூ! அப்படி ஒரு ஃப்ரெண்டு உனக்கு கிடைச்சதுக்கு நீ புண்ணியம் பண்ணிருக்கே. அருமையா எடுத்துச் சொன்னாங்க வசந்தரா. ரெண்டு சைடுலயும் சொந்தக்காரங்க காறித் துப்பிடக் கூடாதேன்னு ஒரு ட்ரையல் மாதிரி இந்த ட்ரிப்! அசிங்கமா இருக்கு

அஜந்தா. எத்தனைக் கனவுகளோட வந்தேன். கல்யாணமான முதல் ராத்திரிலேயே எத்தனை அவமானமான சம்பவங்கள்! வார்த்தைகள்! இப்ப நீ சிரிச்சிப் பேசறது கூட இயல்பா இல்ல நடிப்பான்னு புரியலை. என் இஷ்டத்துக்கு முடிவு எடுக்கறதா இருந்தா நாம பிரிஞ்சிடறதுதான் முடிவா நினைச்சேன். எல்லாரும் சேர்ந்து புத்தி சொன்னாங்க. விட்டுக் கொடு, விட்டுக் கொடுன்னு எல்லாரும் அட்வைஸ் மழை பொழிஞ்சித் தள்ளிட்டாங்க. விட்டுக் கொடுக்கறதோட எல்லை என்னவோ அதை முதலிரவன்னைக்கே பார்த்தாச்சி. என் மனசு நிறைய கற்பனைகளோடவோ, ஆசைகளோடவோ இந்த ட்ரிப்புக்கு நான் சம்மதிக்கலை. என் பேரண்ட்ஸ், உன் பேரண்ட்ஸ் சொன்னதுக்காக ஒத்துக்கிட்டேன். தாலி கட்டினப்போ உன்னை நீதான் என் உலகம்னு நினைச்சேன். இப்ப நீ யாரோ அறிமுகம் இல்லாத பொண்ணு மாதிரி தெரியறே. உன் கழுத்துலநான் கட்டின தாலி தொங்கிட்டு இருக்கு. ஆனா நீ மூணாவது மனுஷி மாதிரி உணர்றேன். பேசு, பேசுன்னா எப்படி பேசறது? மனசு பூரா ஒரே கொந்தளிப்பா இருக்கறப்போ எப்படி இயல்பா பேசறது?”

படபடவென்று பொறிந்து தள்ளிய அவனையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அஜந்தா.

அவள் அருகில் வந்து அமைதியாகக் கேட்டான், “ஒரே ஒரு கேள்விக்கு உண்மையா பதில் சொல்றியா அஜந்தா? உன் மனசுல வேற யாராவது இருக்கானா?” என்று அவன் கேட்டதும் அதிர்ந்து போனாள் அவள்.

17

உன் மனதில் வேறு எவனாவது இருக்கிறானா என்று சார்த்திய அறைக்குள் முகத்துக்கு நேராக பட்டவர்த்தனமாக கேஷவ் கேள்வி கேட்டு விட்டு அஜந்தாவின் பதிலுக்காகக் காத்திருக்க... வியர்த்துப் போனாள் அவள்.

சொல்லி விடலாமா? இதுதான் சமயமா? இல்லை இப்போது கூடாதா? எதைச் சொல்வது? எவ்வளவு சொல்வது? எப்படி எடுத்துக் கொள்வார்? மனதில் நடந்த மெய்னப் போராட்டத்தின் வெளிப்பாடாக அவள் கண்களில் கண்ணீர் எட்டிப் பார்த்தது. விலகிச் சென்று கட்டிலில் அமர்ந்து மெலிதாக விம்மத் துவங்கினாள்.

கேஷவ் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. இதுவரை அவன் முன்னால் அவள் தொண்டை அடைக்கப் கூடப் பேசியதில்லை. அவளின் கோபமான முகமே பிரதானமாக பதிவாகியிருக்க... அவள் அழுவது புதிதாக இருந்தது. அந்த அழுகை அவன் வேகத்தைத் தணித்தது. சின்ன சங்கடத்தை ஏற்படுத்தியது.

“அஜந்தா, உன்னை ஹர்ட் பண்ணதுக்காக அப்படிச் கேக்கலை. யோசிச்சி யோசிச்சிப் பார்த்தப்போ அப்படி ஒரு காரணம் இருக்கலாமோன்னு தோணிச்சி. அதான் கேட்டுட்டேன். அஜந்தா, ப்ளீஸ்... அழாதே. ஐ :பீல்

கில்ட்டி உன்னை அழ வைக்கிறது என் நோக்கம் இல்லை. ஐ வாண்ட்டு அண்டர் ஸ்டாண்ட் யூ. இது நம்ம வாழ்க்கைப் பிரச்சனை. ஒரு பெரிய பயணம் இருக்கு நம்ம தாம்பத்தியத்துக்கு. என்ன உன் பிரச்சனைன்னு நான் சரியாப் புரிஞ்சிக்க விரும்பறேன். அதனாலதான் அப்படி கேட்டேன். கேட்டது தப்புன்னா... ஸாரி!”

பெட்டி திறந்து லுங்கிக்கு மாறிய அவன் ஒரு டவல் எடுத்துக் கொண்டு குளியலறைக்குச் சென்றான். அவன் குளித்துவிட்டு வந்தபோது அவள் ஜன்னல் வழியாக சாலையை வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“கீழே ரெஸ்டாரெண்ட்டுக்குப் போய் சாப்பிடலாமா, இல்லை இங்கேயே கொண்டு வரச் சொல்லட்டுமா? நீ ஃப்ரெஷ் அப் செஞ்சிக்கோ. ட்ரெஸ் மாத்தறதுன்னா மாத்திக்கோ. லெட் அஸ் கோ அவுட். சொல்லு... ஃபுட் எப்படி இங்கயா... இல்ல...”

“உங்க இஷ்டம்!” என்றவள் மாற்றுடையுடன் குளியலறை சென்றாள். அவள் வந்து அலங்காரம் செய்து கொள்ளத் துவங்க, “கீழே போயிடலாம்.” என்றான்.

அந்த ரெஸ்டாரெண்ட்டில் அதிகமான இருட்டு இருந்தது. ஒவ்வொரு மேஜைக்கும் தனியாக சின்ன விளக்கு போட்டிருந்தார்கள். ரகசியமாக மேற்கத்திய இசை வழிந்து கொண்டிருந்தது. மெனு கார்ட் என்பது கல்யாண ஆலபம் மாதிரி அமர்க்களமாக இருந்தது.

“அஜந்தா, இந்த நிமிஷத்திலேர்ந்து ஒரு சின்ன உறுதி எடுத்துக்கலாமா?” என்ன என்பது போலப் பார்த்தாள்.

“நடந்ததைப் பத்தியே பேசிக்கிட்டிருந்தா மறுபடி வலிச்சிக்கிட்டே இருக்கும். இல்லைன்னா மறுபடி ஆர்க்கியுமெண்ட்ஸ் வரலாம். அந்த கசப்பான நம்ம முதல் ராத்திரி அனுபவத்தை நம்ம மனசுலேர்ந்து டெலிட் பண்ணிடலாம். அது டெஸ்க் டாப்லேர்ந்து டஸ்ட் பின்னுக்குப் போகும். அங்கேர்ந்தும் டெலிட் பண்ணிடலாம். அதுக்கு கொஞ்ச நாள் ஆகும். இனிமே அதைப் பத்தின பேச்சோ விமர்சனமோ வேணாம். ரைட்?”

ஆமோதித்துத் தலையசைத்தாள்.

“நீ மன்னிப்பு கேட்டுட்டே. நான் ஏத்துக்கிட்டேன். நடந்த கல்யாணத்தை மதிக்கறதாலதான் நீயும் எங்கிட்டே திரும்பி வந்திருக்கே. நானும் இந்த டுருக்கு சம்மதிச்சி கூட்டிட்டு வந்திருக்கேன். இங்க வந்து மாத்தி மாத்தி முகத்தை தூக்கி வெச்சிக்கிட்டு இருந்தா வந்த நோக்கம் நடக்காது. பேசலாம். மனசு விட்டுப் பேசலாம். உன் ஃபிரண்டு வசந்தராகிட்ட எப்படி ஃப்ரீயா பேசுவியோ, அப்படி பேசு. ஒக்கே?”

சரி என்பதற்கு தலையாட்டினாள்.

“நமக்கு கல்யாணம் செட்டிலானப்பறம் போன்ல எத்தனை தடவை

பேசினோம்னு கணக்கே இல்லை. என்ன பேசினோம்னு நினைவு இருக்காது. ஆனா உன் குரல் மட்டும் காதுகிட்ட ஒலிச்சிக்கிட்டிருக்கும். திடீர்னு எனக்குள்ள ஒரு புது மனுஷனை உணர்ந்தேன். ரியலி ஐ ஃபெல்ட் த ஃப்ராக்ரென்ஸ் ஆஃப் லவ். அது வேணும் மறுபடி. உங்கிட்டேர்ந்து கிடைக்குமா?”

மெதுவாகப் புன்னகைத்தாள்.

வெய்ட்டர் வர, ஆர்டர் செய்துவிட்டு, “ஃபிளைட்டுல நான் எதுவுவே பேசாம வந்ததுக்கு எப்படி கத்தினே? இப்ப நீ மட்டும் எதுவும் பேசாம என்னை வதைக்கிறியே, அது சரியா?” என்றான்.

“அதான் அணுகுண்டு போட்ட மாதிரி ஒருகேள்வி கேட்டு என் வாயை அடைச்சிட்டிங்களே, அதுக்கப்பறம் என்ன பேசறது?”

“நான்தான் சொன்னனே, ஐ டிண்ட் மீன் இட். ஸாரியும் கேட்டாச்சே. சரி. அதை மறந்துடு. சாப்புட்டுட்டு எங்க போலாம்?”

“உங்க இஷ்டம்!”

“இல்லை. உன் இஷ்டம்தான்...”

“ராமோஜிராவ் ஃபிலிம் சிடி ரொம்ப நல்லா இருக்கும்னு சொன்னாங்க. நான் போனதில்லை. நீங்க?”

“நானும் போனதில்லை. அங்கேயே போலாம். ஆனா ஒன் கண்டிஷன்!”

“என்ன?”

“திடீர்னு இப்படி வாங்க போங்கன்னு சொல்லி தூரத்துல தள்ளி நிறுத்தாம முந்தி மாதிரியே வா, போன்னு உரிமையோட கூப்புடு.”

மலர்ச்சியுடன் அவனைப் பார்த்தாள் அஜந்தா. அவள் கண்கள் கலங்கின.

“ஏய், என்னாச்சி?”

“என்னை முழுமையா மன்னிச்சிட்டிங்களா கேஷவ்?”

“மன்னிக்கறதுல கால்வாசி மன்னிக்கிறது, அரைவாசி மன்னிக்கிறதெல்லாம் கிடையாது அஜந்தா. மன்னிக்கிறதுன்னா முழுசா மன்னிக்கிறதுதான். நானும்தானே அந்த சமயத்துல மிருகத்தனமா நடந்துகிட்டேன். உன்னை கை நீட்டி அடிச்சது காட்டுமிராண்டித்தனம்னு அப்பறம் ஃபீல் பண்ணேன் அஜந்தா. நான் கோபப்படற டைப்பே இல்லை.”

“இப்பதானே அதைப்பத்தி எதுவும் பேச வேணாம்னு சொன்னிங்க?”

“சொன்னிங்கவா?”

“சரி, சொன்னே?” என்று அவள் சிரிக்க... மேஜை மீதிருந்த அவள் கையை மெதுவாகப் பொத்தினான். அந்தத் தொடலில் அவனுடைய விசாலமான, பக்குவமான மனமும் கலந்திருந்ததை உணர்ந்தாள்.

வசந்தரா தனது அலுவலக கான்ஃபெரன்ஸ் ஹாலில் எம்.டி.யின் மீட்டிங்கில் இருந்தாள். அவர் புள்ளி விபரங்கள் பேசும்போது கொட்டாவியை அடக்கியபடி உன்னிப்பாக கவனிப்பதைப் போல பாவனை பண்ணிக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தாள். வைப்ரேட்டரில் போட்டிருந்த செல்போன் அதிர... ரகசியமாகப் பார்த்தாள். ‘அஜந்தா! மீட்டிங்கில் இருக்கிறேன். நானே அழைக்கிறேன்’ என்று குறுஞ்செய்தி அனுப்பிவிட்டு காகிதத் தட்டில் வைக்கப்பட்ட பிஸ்கெட்டை எடுத்துக் கடித்தாள்.

அரை மணி நேரம் கழித்து அலுவலகத்தின் பார்க்கிங் பகுதியில் தனது டீ விலேரில்சாய்ந்து நின்றபடி அஜந்தாவை அழைத்தாள்.

“ஹாய்டா... ஹைதராபாத் எலா உந்தி? சால பாகுந்தியா?”

“வசு. போனை உன் கன்னத்துல வெச்சிக்கோ. ச்ச்ச்ச்ச்ச்ச!”

“ஏய்... என்னடி இது?”

“வசு, யு ஆர் கிரேட்! சத்தியமா சொல்றேன். உன்னைப் மாதிரி எனக்கு ஒரு ஃப்ரெண்டு இல்லாமப் போயிருந்தா... இன்னேரம் நாங்க ரெண்டு பேரும் வக்கீல் விடலயோ, கோர்ட்லயோதான் நின்னுட்டிருப்போம். எப்படி உனக்கு தேங்க்ஸ் சொல்றது?”

“கட் த செண்ட்டிமெண்ட்ஸ். மேட்டரைச் சொல்லு. ரெண்ட பேரும் பழம் விட்டுக்கிட்டாச்சா?”

“யெஸ்!”

“மனசுவிட்டுப் பேசியாச்சா?”

“யெஸ்! வசு, கேஷவ் அநியாயத்துக்கு ஜென்டில்மேன். இவ்வளவு நடந்தப்பறமும், அதையெல்லாம் அப்படியே தூக்கி ஓரமா வெச்சிட்டு. முந்தி மாதிரியே பிரியமா பேசறார். பழகறார். நான் லூசுத் தனமா அவரை மிஸ் பண்ண இருந்தேன். அதுக்குத்தான் உனக்கு இச்சு குடுத்தேன்!”

“எனக்கு குடுக்கறதா முக்கியம்? அசடு, அவருக்கு குடுத்துட்டியா? அன்னைக்கு மிஸ்ஸான ஃபர்ஸ்ட் ரைட் நேத்து நடந்துடுச்சா? இல்லை முதல் பகலா?”

“ச்சீ!”

“அடப்பாவி! உனக்கு வெக்கம் கூட வருமா? சரி, பதில் சொல்லலையே?”

“அது மட்டும் வேணாம்து அவங்கம்மா சொல்லி அனுப்பினாங்களாம். மறுபடி ஒரு நல்லநாள் பாத்து, அவங்க வீடில் முறைப்படி நடக்கணுமாம்...”

“நல்லா இருக்கே கதை! சேர்த்து டீருக்கு அனுப்பி வெச்சிட்டு, இப்படி ஒரு கண்டிஷன் போட்டா எப்படி? சந்தோஷமா, சம்பிரதாயமா? என்ன பண்ணப் போறிங்க?”

“இவரு சம்பிரதாயத்துக்கு மதிப்பு குடுக்கற ஆசாமி.”

“சின்ன சின்ன சில்மிஷம்கூட இல்லையா? நீ ரொம்பப் பாவம்!”

“இந்த அற்புதமான மனுஷனை தொலைக்க இருந்தேனேன்னு ஒவ்வொரு நிமிஷமும் நொந்துக்கறேன் வச. ஊருக்கு வந்ததும் உனக்கு ஸ்பெஷல் பார்ட்டி இருக்கு.”

“வெல்கம். கேஷவைக் கேட்டதா சொல்லு.” என்று விட்டு வைத்ததும் ரிங் டோன் ஒலிக்க, “ஹாய் ரிஷி. என்ன?” என்றாள்.

“ஒண்ணுமில்லை. ஆஃபீஸ் வேலையா நாலுநாள் வெளியூர் டீர் போறேன். ஏர்போர்ட் போயிட்டிருக்கேன். உனக்கு தகவல் சொல்லதான் கூப்புட்டேன்...”

“ஓகே. ஹோப்பி ஜர்னி. ஆமாம். எந்த ஊருக்குப் போறே?” என்றாள் வசந்தரா.

“ஹைதராபாத்!” என்றான் ரிஷி.

18

ரிஷியின் விமானம் ஹைதராபாத் வந்து இறங்கியதும் ட்ராலி எடுத்துக் கொண்டு லக்கேஜ் பெல்ட்டில் அவனது தூட்கேசிற்காகக் காத்திருந்தான். அருகில் சத்தமாக சிரித்து ஓடி விளையாடி எல்லோரின் சட்டையையும் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டிருந்த ஒரு வாண்டை அதன் தாய் உஷ் என்று செல்லமாக அதட்டினாள்.

ஒலித்த செல்போனில் பெயர் பார்த்து உற்சாகமான ரிஷி, “ஹாய் மதன்! எப்படி இருக்கே?” என்றான்.

“ஃபைன். லேண்ட் ஆயிட்டியா?”

“இப்பதான். வெய்ட்டிங் ஃபார் மை லக்கேஜ்.”

“உனக்கு பார்க் லேன் ஏரியால ஹோட்டல் மினார்ல ரூம் போட்டுக்கேன். பிக்கப்புக்கும் ஏற்பாடு பண்ணிட்டேன். ஹோட்டல் ட்ராவல்ஸ் வண்டி வரும். ரூமுக்குப் போனதும் போன் செய்றியா? இன்னிக்கு எத்தனை மணிக்கு உன் ஆபிஸ்வேலை முடியும்னு சொல்லு. ப்ளூ லேபிள் ஃபுல்லு வாங்கி வெச்சிருக்கேன். எடுத்துக்கிட்டு

வந்துடறேன்.”

“ஷ்யூர் மதன். உன்னோட நிறைய பேசணும். மரணத்தைத் தொட்டுட்டு வந்திருக்கேன் தெரியுமா?”

“என்னாச்சிடா? எனி ஆக்சிடெண்ட்?”

“சொல்றேன். என் லக்கேஜ் வந்துடுச்சி!”

ஏர்போர்ட் வெளியே அவன் பெயர் எழுதிய அட்டை பிடித்த டிரைவரை நோக்கி டிராலியைத் தள்ளிக் கொண்டு போனான் ரிஷி. லேசான மழை ஹைதராபாத்தை மேலும் குளிர் செய்து கொண்டிருந்தது.

தினம் மழை பெய்கிறாதா, சிரஞ்சீவிக்கு அரசியல் எதிர்காலம் எப்படி இருக்கிறது. சிடிக்குள் நக்சலைட் தொல்லைகள் உண்டா என்கிற எல்லா பொதுவான கேள்விகளுக்கும் அந்த டிரைவர் ஆமாம், இல்லை பாணியில் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததால் அவனோடு பேசும் சுவாரசியம் வடிந்து கட்டிடங்களை, வேடிக்கை பார்த்தான்.

சிக்னலுக்கு கார் நின்று காத்திருந்தபோது ஒரு கட் அவுட்டில் மகேஷ் பாபு திரிஷாவை முத்தமிட்டுக் கொண்டிருக்க... ரிஷிக்கு திடீரென்று அஜந்தாவின் முகமும் அவள் தந்த முதல் முத்தமும் நினைவுக்கு வந்தது.

சென்னையில் இதே போன்று ஒரு மழைநாள். அஜந்தாவுடன் காதல் கசிந்துருகிக் கொண்டிருந்த சாக்லேட் தினம் அது. ‘ஐ லவ் யூ’ என்று அஃபிஷியலாக இருவரும் டிக்களேர் செய்யாமலிருந்தாலும், இருவரும் அதை பரஸ்பரம் உணர்ந்திருந்த காலம். தினம் ஒரு தரம் பார்த்தாக வேண்டும். தினம் பத்து தரம் பேசியாக வேண்டும். தினம் ஒவ்வொரு விநாடியும் ஒருவித ஜோரத்துடன் நினைத்தாக வேண்டும்.

கல்லூரிக்கு அருகில் வந்த ஐஸ்க்ரீம் பார்லரில் ஐஸ்க்ரீம் சாப்பிட்டதும், அந்தக் கட்டிடத்தின் நான்காவது மாடிக்கு படிகளேறி வந்தால், மொட்டை மாடிக்கான கதவு சும்மா ஒரு இரும்புக் கம்பியின் தயவால் மூடப்பட்டிருக்கும். அதை நீக்கி மொட்டை மாடிக்கு வந்து பார்த்தால்... அய்யய்யோ! நகரெங்கும் பூரா திசைகளிலும் மின் விளக்குகள் சிதறிக் கிடக்க... காற்று மார்பில் மோதி தலையைக் கலைக்க... வானத்தில் கோடி நட்சத்திரங்கள் இமை மூடித் திறக்க... நான், அவள் மற்றும் எங்கள் நீளமான நிழல்கள் மட்டும்.

அப்படியே தரையில் அமர்ந்து இரண்டு கைகளையும் பின்புறம் பரப்பி ஆகாயம் பார்த்து, “அஜா!” என்றேன்.

“என்ன?” என்றாள்.

“இன்னொரு பூமி இருக்குதாம் ஆனா வேற பேரோட!”

“அதுக்கென்ன?”

“இதே சமயம் இதே மாதிரி ஒரு மொட்டை மாடியில் முக்கா இருட்டுல ரெண்டுபேரு உக்காந்து அங்கேர்ந்து நம்மை பார்த்துப் பேசிட்டிருக்காலம். இல்ல?”

“சொல்ல முடியாது. அந்த பூமில் இன்னும் கற்காலமே முடியாம இருந்தா? விஞ்ஞானம் அவங்க வாழ்க்கையில் இன்னும் நுழையாம இருந்தா?”

“அப்படின்னா மொட்டை மாடிக்கு பதிலா ஆத்தங்கரைன்னு வெச்சிக்கோ. பேண்ட் சட்டை, சுடிதாருக்கு பதிலா இலைகள். அதானே வித்தியாசம்? காதல் எல்லா கால கட்டத்துக்கும் பொதுவானது தானே?”

சட்டென்று நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்தாள். குறும்பாகச் சிரித்தாள்.

“ரிஷி, நமக்குள்ள காதலா என்ன?”

“வேற என்ன?”

“தெரியாது... ஆனா காதலெல்லாம் கிடையாது!”

“தினம் எதுக்கு என்னோட ஐஸ்க்ரீம் சாப்பிட வர்றே?”

“அதான் சொன்னியே, ஐஸ்க்ரீம் சாப்பிடத்தான்.”

“ஓகோ. உன் கர்ள் ஃப்ரெண்ட்சோட போக வேண்டியதுதானே?”

“உன்னோட வந்தா காதலாய்டுமா?”

“ஐஸ்க்ரீம் சாப்புட்டுட்டுப் போக வேண்டியதுதானே? எதுக்கு இந்த மொட்டை மாடிக்கு வர்றே?”

“இதென்னப்பா வம்பாப் போச்சி? இங்க ஜிலுஜிலுன்னு காத்து வருது. அமைதியா இருக்கு. ரம்யமா இருக்கு!”

“ஸோ? நீ என்னை லவ் பண்ணலை?”

“சேச்சே!” என்றாள் சிரிப்பை விழுங்கிக் கொண்டு.

“இப்ப நான் உன்னைக் கட்டிப் பிடிச்சி ஒரு கிஸ் குடுத்தேன்னு வெச்சிக்கோ... நீ ஓங்கி என் கன்னத்துல அறைவே. இல்ல?”

“போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போய் ஈவ் டீஸ் பண்ணான்னு கம்பளைண்ட்டும் குடுப்பேன்...”

“அப்படியா?”

“ஆமாம்!”

“ஷ்யூர்?”

“டபுள் ஷ்யூர்!”

நான் உடனே அவளைக் கட்டியணைத்துக் உதட்டில் முத்தமிட்டேன். கிறங்கிப் போய், கண்களை மூடி மெய் சிலிர்த்து அமர்ந்திருந்தாள்.

“ஹலோ! என் கன்னம் ரெடி. அறையலை? பக்கத்துலதான் போலீஸ் ஸ்டேஷன். போகலை?”

“இல்ல. இங்கயே... இப்பவே உனக்கு தண்டனை!” என்றவள் பதிலுக்கு என்மேல் சரிந்து என் உதடுகளில் முத்தமிட்டு... நீண்ட நேரம் பிரியாமலிருந்தோம்.

கார் ஹோட்டலின் போர்ட்டிகோவில் நின்று, டிரைவர் கதவைத் திறந்து பிடித்து ரிஷி இறங்கக் காத்திருப்பது உறைத்ததும், முதல் முத்த நினைவிலிருந்து விலகி இறங்கினான்.

லிஃப்டில் நான்காவது மாடிக்கு வந்து அவனது அறைக்கு வந்ததும் குட்டி ஃப்ரிஜ் திறந்து தண்ணீர் குடித்தான். கட்டிலில் ‘அக்கடா’ என்று கைகளையும், கால்களையும் பரப்பிக் கொண்டு விழுந்தான். நீண்ட பெருமூச்சு விட்டான்.

அழைத்த போனில் அவன் செல்ல வேண்டிய அலுவலகத்திலிருந்து பேசினார்கள். அவன் சந்திக்க வேண்டிய அதிகாரி தன் மனைவிக்கு உடல்நிலை சரியில்லை என்று ஹாஸ்பிடல் சென்றதால் சந்திப்பு மாலை ஐந்து மணிக்கு என்றதும், நான்கு மணி முப்பது நிமிடத்திற்கு அவன் தயாராய் இருந்தால் கம்பெனிகார் வந்து பிக்கப் செய்து கொள்ளும் என்றும் தகவல் சொல்லப்பட்டது.

நேரம் பார்த்தான். இப்போதுதான் ஒன்றை நோக்கி நொண்டிக் கொண்டிருந்தது. இன்னும் மூன்றரை மணி நேரத்தை எப்படி கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளுவது?

உறங்கலாமா? வராதே. விமானத்திலேயே கோழித் தூக்கம் போட்டாயிற்று. கடைத் தெருவில் விண்டோ ஷாப்பிங்? தனியாகவா? ஈவினிங்தான் நன்றாக இருக்கும். மழை வேறு லேசாக தூறிக் கொண்டிருக்கிறதே...

ரிமோட் கண்ட்ரோல் எடுத்த டிவியில் ஒவ்வொரு சேனலிலும் நாலு விநாடிகள் பார்த்து அணைத்தான். எழுந்து சோம்பல் முறித்தான். கொண்டு வந்த ஆங்கில நாவலை சோபாவில் வசதியாக அமர்ந்துகொண்டு படிக்கத் துவங்கினான்.

அறைக் கதவில் சாவி பொருத்தித் திறந்து கேஷவ் உள்ளே வர, அவனைத் தொடர்ந்து உள்ளே வந்த அஜந்தா கைப்பையை கட்டிலில் போட்டுவிட்டு, “கேஷவ், எனக்கு லேசா தலைவலிக்குது. கொஞ்ச நேரம் தூங்கறேன். மூணு மணிக்கு மேல லன்ச்சுக்குப் போலாம். ஓகே?” என்றாள்.

“அதெல்லாம் ஒகேதான். என் மொபைல் எங்க?” என்றான் கேஷவ்.

“என்னைக் கேட்டா? நல்லாப் பாரு!”

“ஏய்... இல்லப்பா. மிஸ்ஸிங். வெயிட். அந்த ஷாப்ல சாக்லெட் வாங்கிட்டு பர்ஸ் எடுக்கறப்ப, கேஷ் கவுண்ட்டர்ல மொபைலை வெச்சிட்டு எடுத்தேன். மை காட்! அங்கதான் மறந்துட்டேன்னு நினைக்கிறேன்.”

“என்ன கேஷவ் இது? புதுசு! இந்தா... என் போன்லேர்ந்து ட்ரை பண்ணு!” முயற்சி செய்ததில் ஸ்விட்ச் ஆஃப் என்றது.

“அஜந்தா, நீ ரெஸ்ட் எடு. நான் அந்தக் கடைக்குப் போய்ப் பார்க்கறேன். இல்லைன்னா நியரஸ்ட் போலீஸ் ஸ்டேஷன்ல கம்பளைண்ட் குடுத்துட்டு வந்துடறேன். மொபைல் ட்ராக்சர் வசதி அந்த போன்ல இருக்கு. கிடைக்க சான்ஸ் இருக்கு.”

“திருப்பி செகண்டராபாத் வரைக்கும் போய்டு வர்றதுன்னா... ரொம்ப நேரமாகும்ப்பா.”

“நான் டாக்சி பிடிச்சிட்டுப் போயிட்டு வந்துடறேன்” என்று சொல்லி கேஷவ் போனதும் அஜந்தாவுக்கு ரெஸ்ட் எடுக்கத் தோன்றவில்லை. கையில் கிடைத்த சினிமா வார இதழை எடுத்துக் கொண்டு அறையின் சிட் அவுட்டில் இருந்த மூங்கில் கூடையில் அமர்ந்தாள்.

பத்து பக்கங்கள் படித்ததும் ரிஷிக்கு போரடிக்க, நாவலை முடி வைத்துவிட்டு சிட் அவுட்டுக்கு வந்து ஒரு சிகரெட் பற்ற வைத்து கீழே நீச்சல் குளம் பார்த்தான். திடுக்கிட்டான்.

நேர் கீழ் மாடியில் சற்றுத் தள்ளியிருந்த ஒரு அறையின் சிட் அவுட்டில் மூங்கில் கூடையில் அமர்ந்திருப்பது அஜந்தாதானா?

19

ரிஷியால் முதல் பார்வையில் நம்பவே முடியவில்லை. அஜந்தாதான் என்று நிச்சயமாக உறுதியானதும் முதல் காரியமாக சிட் அவுட்டிலிருந்து அறைக்குள் வந்து விட்டான். அவசரமாக சிகரெட் தேவைப்பட்டது. தண்ணீர் தேவைப்பட்டது.

சற்று முன் யாரின் முதல் முத்தத்தைப் பற்றி ஆதங்கத்துடன் மனம் நினைத்துப் பார்த்ததோ... அந்தப் பெண் இதோ சற்றுத் தள்ளி இதே ஹோட்டலில்.

என் முன்னாள் காதலி. எத்தனை உரிமையுடன் பழகிய காதலி. எத்தனை முறை ‘லவ்யூடா’ என சொல்லியிருக்கிறாள். எத்தனை முறை தோளில் சாய்ந்திருக்கிறாள். எத்தனை முறை பைக்கில் இறுக்கி அணைத்து என்னோடு கொஞ்சல் வார்த்தைகள்... எத்தனை எதிர்கால

கனவுத் திட்டங்கள். எத்தனை முத்தங்கள்...

இதோ இப்போது இன்னொருவன் மனைவியாக. எனக்கு ஒரு ஹலோ சொல்லக் கூடத் தகுதி இல்லாமல் மனதளவில் தொலைதூரம் தள்ளி நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறேன். என்ன கொடுமை!

இவளோடு வாழ ஏங்கினேன். கனவு கண்டேன். கற்பனைகளில் மிதந்தேன். அதற்காக எத்தனை எத்தனையோ விஷயங்களில் மாற்றிக் கொண்டேன். ஒரே ஒரு தவறு என்னை அவள் மனதிலிருந்து குப்பை மாதிரி தூக்கி எறியக் காரணமாகிவிட்டது.

அதற்காக எத்தனை நாட்கள் வருந்தினேன். எத்தனைக் கடிதங்கள் போட்டேன். எத்தனை முறை அவளிடம் மன்னிப்பு கேட்டுப் போராடினேன். காலில் விழாத குறையாகக் கெஞ்சினேன். பிடிவாதமாக மன்னிக்க மறுத்தாள். கடைசி வரை!

ரகசியமாக அழுதேன். ஆத்திரப் பட்டேன். கல்யாணத்தை நிறுத்தும் உத்வேகத்துடன் சினிமா வில்லன் மாதிரி திட்டங்கள் வகுத்தேன். அத்தனைத் திட்டமும் அவளின் மேல்நான் கொண்டிருந்த உண்மையான காதலை நினைத்துப் பார்த்த ஒரே கணத்தில் நொறுங்கிப் போய்... அதே விநாடியின் பின்ன நேரத்தில் வாழ்க்கையே வெறுத்து தற்கொலைக்குத் தயாராகி...

அப்புறம் பார்த்தால் ஆஸ்பத்திரியில் சாகசங்கள் செய்து காப்பாற்றித் தொலைத்துவிட்டார்கள். சரி, வேலையில் கவனத்தைத் தொலைக்க முயலலாம் என்று இங்கே வந்தால்... இதோ அவள் என் அருகில் வந்து நிற்கிறாள்.

இப்போது நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? இயல்பாக ஒரு நண்பன் ஸ்தானத்தில் ஹலோ சொல்லி, அவள் கணவனைக் கை குலுக்கி வாழ்த்து சொல்லி ஒரு பரிசைக் கையில் திணித்துவிட்டு பொய்யாய் புன்னகைகள் சிந்தி விலகி வந்துவிட வேண்டுமா?

அல்லது... நான் இவளைச் சந்திக்கவே இல்லை என்று நினைத்துக் கொண்டு உடனடியாக வேறு ஹோட்டலுக்கு மாறிவிட வேண்டுமா?

அப்படிச் செய்தால் அவளிடம் ஒரு வார்த்தையாவது பேசியிருக்கலாம் என்று பின்னாளில் என் மனம் வருத்தப் படுமா? இல்லை இயல்பாக சந்தித்து வாழ்த்துவதால் ஏதாவது பிரளயமே வந்துவிடப் போகிறதா என்ன?

ஆனால் அவள் மனதில் இதேப் போல பழைய நினைவுகள் கிளறப்படும். அத்தனைச் சந்திப்புகளையும், தனிமையில் நினைத்துப் பார்ப்பாள். கண்டிப்பாக ஒரு குற்ற உணர்ச்சி தோன்றும். தோன்றட்டுமே. கொஞ்சம் குற்ற உணர்ச்சிதான் அவளுக்கு ஏற்பட்டட்டுமே. என்னை மன்னிக்காததற்கான சின்ன ரகசிய தண்டனையாக இருக்கட்டுமே.

நான் என்ன அவள் கணவனிடம் காதல் விஷயம் எல்லாம் போட்டு உடைத்து அவள் வாழ்க்கைக்கே உலை வைக்கப் போகிறேனா என்ன? அதெல்லாம் எதுவும் இல்லையே...

ஆக... சந்தித்தால் மனதிற்கு சற்றுத் தெம்பாக இருக்கும் என்றேத் தோன்றியது. ஓடி ஒளிவதோ... ஒதுங்கிக் கொள்வதோ பைத்தியக்காரத்தனம் என்றும் தோன்றியது. ஒரு நண்பனாக அவள் வாழ்க்கைக்குள் ஒரு மூலையில் ஒரு பதிவு இருக்கட்டுமே என்று பட்டது.

இந்தத் தீர்மானத்திற்கு அவன் வந்ததும்... மீண்டும் சிட் அவுட்டிற்கு வந்தான். அவள் அமர்ந்திருந்த சிட் அவுட்டைப் பார்த்தான். அங்கே நாற்காலி காலியாக இருந்தது. அறைக்குள் சென்று விட்டாள் போலிருக்கிறது.

ரிஷியின் அறையின் அழைப்பு மணி ஒலித்து, அவன் அனுமதித்ததும் ஆர்டர் செய்திருந்த மினரல் வாட்டரை எடுத்து வந்தவனை அழைத்துக் காட்டி அந்த சிட் அவுட்டிற்கு உரிய அறை எண் என்ன என்று கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டான்.

கண்ணாடி பார்த்து ஒப்பனையை சரிபார்த்துக் கொண்டு, ஹோட்டலின் அடித்தளத்தில் இருந்த கடைக்கு வந்து பரிசுப் பொருள் தேடினான். அஜந்தாவுக்குப் பிடித்த பிங்க் நிறத்தில் அழகான ஃபர் நாய்க்குட்டியை அழகான பார்சலாக்கிக் கொண்டான்.

லிப்ஃட்டில் பயணித்து, அஜந்தாவின் அறை வாசலுக்கு நடக்கும் போது, வார்த்தைகளை ஒத்திகை பார்த்துக் கொண்டான். அழைப்பு மணியை அழுத்தினான். சின்ன பதட்டத்துடன் காத்திருந்தான்.

கதவைத் திறந்த அஜந்தா அவனைப் பார்த்ததும் அதிர்ந்து, வியந்து ஆச்சரியம் மேலிட, புன்னகை உறைய... அப்படியே நின்றாள்.

“ஹாய் அஜந்தா!” என்றான் மென்மையாக.

“ஹாய்!” என்றாள் அவளுக்கேக் கேட்காமல்.

“கங்கிராஜ் லேஷன்ஸ் அஜந்தா.”

“தேங்க்யூ!”

“உன் கல்யாணத்துக்கு வர முடியலை...”

“பரவால்ல...”

“இங்க ஆஃபீஸ் வேலையா வந்தேன். சிட் அவுட்ல உன்னைப் பார்த்தேன். அதான் உன்னையும், உன் ஹஸ்பண்ட்டையும் பார்த்து வாழ்த்த சொல்லிட்டுப் போலாம்னு வந்தேன். நான் உள்ள வரறதுல உனக்கு எதாச்சும் சங்கடம் இருந்தா, இந்தப் பரிசை மட்டும்

வாங்கிக்கிட்டாப் போதும். நான் போயிடறேன்...”

“உள்ளே வா ரிஷி!” என்றாள்.

உள்ளே வந்தான். கதவு தானாக மூடிக் கொண்டது. முந்தானை முனையை அவள் விரல்கள் லேசான நடுக்கத்துடன் கசக்கின.

“எங்க அவரு? குளிக்கிறாரா?” என்றான்.

“ஷாப்பிங் போயிருந்தோம். செல்போனை மிஸ் பண்ணிட்டாரு. அதைத் தேடி செகண்டராபாத் போயிருக்கார்.”

“ஏன் நின்னுக்கிட்டு? உக்காரலாமே?” என்றான்.

ஏதிரெதிராக அமர்ந்தார்கள். பரிசுப் பார்சலை நீட்டினான். வாங்கி வைத்தாள்.

நேருக்கு நேராக பார்வைகள் மோதும்போது, சங்கடம் இருவருக்கும் இருந்தது. அடுத்து பேச்சை எப்படி என்னவென்று தொடர்வது என்பதில் இருவருக்கும் யோசனை, தயக்கம், தடுமாற்றம் எல்லாம் பின்னிப் பிணைந்தன.

“ஹனிமூனா?” என்று அமைதித் திரையைக் கிழிக்க முயன்றான்.

“ஆமாம்!” என்றாள். விரல் நகங்களில் பாலீஷ் பார்த்தாள்.

“இப்ப வந்துடுவாரா?”

“தெரியலை...”

“நான் வேணும்னா அப்பறமா வரட்டுமா?”

“எதாச்சும் சாப்பிடலாமே... காபி?”

“சரி...”

அறைச் சேவையை அழைத்துச் சொன்னாள். இப்போது காபி வரும்வரை அங்கே இருந்தேயாக வேண்டிய கட்டாயத்தில் அசிங்கமான மெனம் மிகவும் உறுத்தியது.

“இயல்பா இரு அஜந்தா. உன்மேல வண்டி வண்டியா கோபம் இருந்தது. இப்ப இல்லை. எனக்குக் கொடுத்து வைக்கலை. இதை முழுசா ஏத்துக்கறதுக்கு டைம் ஆகும். ஆனா ஏத்துக்கிட்டுதானே ஆகணும்?”

“தற்கொலைக்கெல்லாம் முயற்சி செஞ்சியாமே... ஷாக்கா இருந்திச்சி. ஹாஸ்பிடலுக்கு வந்துப் பாக்கணும்னு நினைச்சேன். ஆனா...”

“பரவால்ல. வந்திருருந்தாதான் ரொம்ப சங்கடப் பட்டிருப்பேன். யோசிச்சிப் பார்த்தா எனக்கே வெக்கமா இருக்கு. என் ஃபிரெண்ட்ஸ் எத்தனை பேரு அவங்க பிரச்சனைகளை எங்கிட்டதான் கொட்டுவாங்க.

நான் என்னவோ சைக்காலஜிஸ்ட் மாதிரி சொல்யூஷன்ஸ் குடுப்பேன். நமக்கே நமக்குன்னு வற்றப்ப கிடைக்கிற அனுபவமும், வலியும் வேறன்னு இப்பதான் உணர்ந்தேன்...”

மீண்டும் பிடிவாதமாக கொசு மாதிரி அமைதி அங்கே ஆக்கிரமித்தது.

“கேஷவ் எப்படி இருக்காரு?”

“ம்...”

“பிரியமா இருக்காரா?”

“ம்...”

“எப்ப அமெரிக்காவுக்குப் புறப்படறிங்க?”

“அவருக்கு சென்னையிலயே வேலை கிடைச்சிருக்கு. அதனால் அமெரிக்காவுக்குப் போறது இப்போதைக்கு இருக்காதுன்னு நினைக்கிறேன்...”

“ஓ! உனக்கு அமெரிக்கா செட்டிலாகணும்னு கனவு. இல்லையா? எங்கிட்ட பலதடவை சொல்லியிருக்கியே... என்னை அமெரிக்கா வேலைக்கு முயற்சி செய்யச் சொல்வேயில்ல?”

பதிலுக்கு தயங்கினாள். மேலுதட்டில் பொடிப் பொடியாய் வியர்த்திருந்தது.

“ரிஷி, உன்னை ஒரு நல்ல ஃபிரெண்டா நான் நினைச்சிக்கலாமா?”

“சந்தோஷப்படுவேன் அஜந்தா!”

“இந்த ஹனிமூன் அரை மனசோட நடந்துக் கிட்டிருக்குன்னு சொன்னா உனக்கு அதிர்ச்சியா இருக்கும். ஆனா அதான் உண்மை. என்னமோ உங்கிட்ட சொல்லணும்னு தோணுது. எதையும் மறைக்க விரும்பலை!” என்றாள் நிலம் பார்த்துக் கொண்டு.

“என்ன சொல்றே?” என்று உச்சமாக அதிர்ந்தான், ஏன்? உனக்கு கேஷவைப் பிடிக்கலையா? இந்தக் கல்யாணத்துல இஷ்டமில்லையா?”

“மனசுலேர்ந்து உண்மையைச் சொல்லட்டுமா ரிஷி? தாலி கட்டிக்கிட்ட அந்த நிமிஷம்கூட என் மனசுல ஒரு கன்ஃப்யூஷன் இருந்திச்சி. நான் பன்றது சரியா, தப்பான்ற ஒரு விவாதம் நடந்துக்கிட்டே இருந்திச்சி. அப்பறம் பார்த்தா ஃபர்ஸ்ட்நைட்டிலே எங்க ரெண்டு பேருக்கும் பயங்கர சண்டை. கல்யாணமான அடுத்த நாளை டைவர்சைப் பத்தி யோசிச்ச முதல் தம்பதி நாங்களாகத்தான் இருக்க முடியும்...” என்றவள் அறையின் அழைப்பு மணி ஒலிக்க... அவசரமாகச் சொன்னாள், “இது அவரா இருந்தா நாம அப்பறமா சந்திச்சிப் பேசலாம் ரிஷி. அவசியம் சந்திக்கணும். நிறைய பேசணும்!” என்று எழுந்தாள்.

க தவைத் திறந்த அஜந்தா கேஷவைப் பார்த்து, “என்ன, கிடைச்சதா?” என்றாள்.

அவன் உதடுகளைப் பிதுக்கிய படி, “போலீஸ்ல புகார் எழுதிக் குடுத்துட்டு வந்திருக்கேன்...” என்றவன் உள்ளே நிற்கும் ரிஷியைப் பார்த்தான்.

“ஹாய்.” என்றான் ரிஷி.

அவளே அறிமுகப் படுத்தட்டும் என்றுக் காத்திருந்தான்.

“கேஷவ், இது ரிஷி. என் ஃபிரண்ட் ஆஃபீஸ் வேலையா வந்திருக்காரு. பால்கனில என்னைப் பார்த்துட்டு வாழ்த்த வந்தாரு. நீங்க இப்ப வந்துடுவிங்கன்னு சொன்னேன். வெய்ட் பண்ணாரு!”

“கல்யாணத்துக்கு வர முடியலை. வாழ்த்துக்கள்!” என்று கை நீட்ட, கேஷவ் கைகுலுக்கினான்.

“சாப்புட ஏதாச்சும்...”

“காபி ஆர்டர் பண்ணிருக்கேன்...”

“எனக்கும் சொல்லிடேன். ஐ பேட்லி நீட் எகுட் காபி!”

அமர்ந்த கேஷவ் செல்போனைத் தொலைத்த விதம், தற்போது தேடி அலைந்தது எல்லாம் சொல்லி, அவன் அலுவலகம் பற்றி விசாரித்தான். உப்புச் சப்பில்லாமல் தகவல் பரிமாற்றங்கள் நிகழ... மூவருக்கும் காபி வந்தது.

“எத்தனை நாள் தங்கறிங்க?” என்றான் ரிஷி.

“இன்னும் ரெண்டு நாள். நீங்க?” என்றாள் அஜந்தா.

“நாளைக்கு நைட் ஃபிளைட் எனக்கு...” என்று எழுந்த ரிஷி இருவருக்கும் வாழ்த்து சொல்லி, வணக்கம் சொல்லி விடைபெற்று தன் அறைக்கு வந்தான். அவள் அவசரமாகச் சொன்ன தகவல்கள் காரணமாக தற்சமயம் தன் மனம் உற்சாகமடைவது சரியா, தப்பா என்று குழம்பினான்.

ஏன்? தாலி கட்டும் கடைசி விநாடிவரை குழப்பத்தில் இருந்ததாகச் சொன்னாளே? ஏன்? முதல் ராத்திரியிலேயே சண்டை வந்து டைவர்ஸ் வரை சிந்தித்ததாகச் சொன்னாளே? ஏன்? என்ன நடந்திருக்கும்? அரைகுறையாகத் தான் இந்த ஹனிமூன் என்றாளே? ஏன்? என்ன பிரச்சனை? என்னிடம் நிறைய பேச வேண்டும் என்றாளே, என்ன பேசப் போகிறாள்? எப்போது?

ரிஷி தனக்குள் ஜூரம் போல உணர்ந்தான். கேஷவ் சரியாக அப்போதுதான் வந்து சேர வேண்டுமா? சற்று நேரம் கழித்து வந்திருந்தால்... அவள் சொல்ல நினைத்ததைச் சொல்லியிருப்பாள். இப்படி நான் கடைசிப் பக்கம் கிழிக்கப்பட்ட மர்ம நாவல் படித்தவன் போல தவிக்க வேண்டியிருந்தது.

அப்படியென்றால்... என்மேல் காட்டிய வெறுப்பெல்லாமே முழுமையானதில்லை. எல்லாமே அணியப்பட்ட கோபம்! அடி மனதில் என் மேலான அந்தக் காதல் அப்படியேதான் இருந்திருக்கிறது. அதனால்தான் தாலி கட்டும் விநாடியில்கூட தடுமாற்றம்.

என்னை மன்னித்திருக்கலாமோ என்று யோசித்திருக்கிறாள் பாவி. ஒரு போன் செய்துத் தொலைத்திருக்கலாமே... ஓடிச் சென்று திருமணத்தை நிறுத்தியிருப்பேனே... அதற்குச் சாத்தியமில்லை என்றால், வா என்னுடன் என்று என்னோடு அழைத்து வந்திருப்பேனே...

என்ன பெண் இவள்! மனதிற்குள் மறக்க முடியாத என் காதலை முழுமையாகச் சுமந்துகொண்டு, ஈகோ காரணமாக என்னை மறந்தவளாக காட்டிக் கொண்டு, தன்மனத்தோட ஒரு விளையாட்டு நடத்தி... இப்போது தவித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

என்னைச் சந்திக்கப் போகிறாள். எப்படி?

ஏதோ சொல்லப் போகிறாள். என்ன அது?

‘என்னை மன்னித்து விடு’ என்று என் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு அழப் போகிறாளா? அல்லது...

அந்த அல்லதுக்கு அப்பறம் அவன் மனதில் ஓடிய கற்பனை தன்னையே, “ச்சீ! அப்படியெல்லாம் யோசிக்காதே!” என்று கண்டிக்கத் தோன்றியது.

***

ரிஷியைப் பார்த்த நிமிடம் முதல் அஜந்தாவுக்கு நிறைய கலவையான மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தன.

அட! நான் பார்த்த, பழகிய, நேசித்த அந்த ரிஷிதானா? எத்தனை இளைத்து விட்டான்? வழக்கமாக அந்தக் கண்களில் எத்தனைக் குறும்புகள் மின்னும்? இப்போது சோகத்தில் தோய்த்தெடுக்கப்பட்ட பட்டு ஒளியே இல்லாமல். யாரோ மூன்றாவது... இல்லை... நான்காவது, ஐந்தாவது மனிதன் மாதிரி அல்லவா எச்சரிக்கையாக ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் தாத்தா ஊசியில் நூல் கோர்ப்பது போல தட்டுத் தடுமாறி பேசினான்? எப்போதும் வெள்ளமாக, உற்சாகமாக வார்த்தைகள் ஒன்றின் மேல் ஒன்று தோளில் ஏறி சவாரி செய்தபடி தெறித்து விழும். நடுநடுவில் அந்த கிறங்கடிக்கும் புன்னகைகள்... அதெல்லாம் எங்கே?

என்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ள முடியவில்லை என்கிற சோகத்தில் தற்கொலைக்கு முயன்ற இவன் எத்தனை கண்ணியமாகப் பேசினான்? காதலில் உயிரையே தருவேன் என்பது உச்சமான உத்தரவாத வார்த்தை! அதைச் செயலில் காட்டத் துணிந்தவன் அல்லவா?

அந்தத் தற்கொலை முயற்சிக்குக் காரணம்... என் புறக்கணிப்பு! என் அலட்சியம்! என் கோபம்! என் ஆத்திரம்! என்... எல்லாம்!

நான் என்ன செய்தேன்? எனக்கு துரோகம் இழைத்து விட்டதாக அவனைக் குதறி எடுத்தேன். வாட்டி எடுத்தேன். மனதிலிருந்து எட்டித் தள்ளினேன்.

ஆனால் இப்போது அதையேதான் நான் கேஷவிற்கு செய்து கொண்டிருக்கிறேன். நான் அத்தனை நேர்மையானவளாக, புனிதமானவளாக இருந்தால் என்ன செய்திருக்க வேண்டும்?

கேஷவும், நானும் திருமண முடிவை எடுக்கும் முன் அரை மணி நேரத்திற்கும் மேலாக தனிமையில் சந்தித்து மனம் விட்டுப் பேசினோமே... அப்போது உன் ரசனை, என் ரசனை, என்று எதேதோ பேசினோமே, முக்கியமான இதைப் பற்றி பேசினேனா?

‘கேஷவ், எனக்கு ஒரு காதல் அனுபவம் உண்டு. உருகி உருகி காதலித்தேன். ஆனால்... ஒரு பிரச்சினை காரணமாக நாங்கள் பிரிந்து விட்டோம். இனி அவன் என் வாழ்வில் இல்லை என்ற முடிவை எடுத்த பின்னர்தான் நான் திருமணத்திற்குச் சம்மதித்தேன். இது உனக்குத் தெரிய வேண்டும். காதலர்களாக நாங்கள் பல இடங்களுக்கு சேர்ந்து சுற்றியிருக்கிறோம். முத்தங்கள் பரிமாறி யிருக்கிறோம். இன்னும் உண்மையாகச் சொல்வதென்றால்... ஒருமுறை... ஒரே ஒருமுறை நாங்கள் எங்களைக் கட்டுப்படுத்த இயலாமல்...’

சொன்னேனா? இல்லைதானே? ஏன்? கேஷவ் ‘ச்சீ, தூ!’ என்று துப்பிவிட்டுப் போய்விட்டால்? அவன் மூலம் பெற்றோருக்குத் தெரிந்துவிட்டால்? அப்படியே கேஷவுக்கு மிகவும் விசாலமான மனசு இருந்தாலும், வாழ்நாளில் எப்போதாவது அவனுக்கு வலிக்கும் என்றெல்லாம் யோசித்துதானே மறைத்தேன்? இது நாடகமில்லையா? இது போலித்தனமில்லையா? இது துரோகமில்லையா?

அன்றைக்கு ஹோட்டலில் முதல் இரவின்போது எங்களுக்குள் எந்தப் பிரச்சினையும் வராமல் இருந்திருந்தால்? மனைவியாக, கணவனாக நாங்கள் சங்கமித்திருப்போமே... அப்போது... அது என் முன்னாள் காதலுக்கு செய்யும் துரோகமாகத்தானே ஆகியிருக்கும்? இதோ... பிணக்குகளை பெற்றோரின் அழுகை, மற்றும் சமாதானம் காரணமாக ஒதக்கி வைத்து இணைந்து வாழும் நோக்கில்தானே இந்தப் பயணத்திற்குச் சம்மதித்து வந்திருக்கிறேன்? சில தினங்களில் நல்ல நாள் பார்த்து மீண்டும் எங்களுக்கு முதல் இரவு ஏற்பாடு செய்யப் போகிறார்கள்.

அப்போது நான் கேஷவுடன் உடல் ரீதியாக இணையத்தானேப் போகிறேன்? அப்போது... நான் வாழ்நாள் முழுதும் இரண்டு பேருக்கு துரோகம் செய்தவள்தானே?

அப்படியிருக்க, ரிஷி ஒருநாள் ஒரே ஒருமுறை அந்த மோசமான சூழ்நிலையில் காமம் உந்த அவளுக்கு முத்தம் தந்ததும்... உடனே அதைத் தவறு என்று உணர்ந்து விலகியதும்... மிக மிக மன்னிக்க வேண்டிய விஷயமில்லையா? நான் ஏன் பத்ரகாளி மாதிரி நடந்து கொண்டேன்? எத்தனை முறை அவன் மன்னிப்பு கேட்டான்? ஏன் மன்னிக்கலை?

இப்போது ஒழுங்காக, சரி, தப்பை அலசுகிற என் மனசுக்கு அப்போது என்ன பேய் பிடித்திருந்தது? எது நியாயம், எது அநியாயம் என்று எப்போதுமே எல்லோருக்குமே சம்பவங்களுக்குப் பிறகு மிகவும் தாமதமாகத்தான் புரிய வருமா?

உயர்த்தப்பட்ட லாரியிலிருந்து சரசரவென்று சரியும் மணல் போல அவள் மனதில் எண்ணங்கள் சரிந்து கொண்டிருக்க... குளியலறையின் கதவைத் தட்டியபடி கேஷவின் குரல் கேட்டது, “அஜந்தா? என்னாச்சு? எவ்வளவு நேரமா குளிக்கறே? ரெஸ்ட்டாரெண்ட் க்ளோஸ் பண்ணிடப் போறான்!”

குளியலறைக்குள் நுழைந்து சுவரில் சாய்ந்து நின்றபடி, உடையைக் கூட அவிழ்க்காமல் சிந்தனைக் குளியலில் இருந்திருக்கிறோம் என்பதை அப்போதுதான் உணர்ந்த அஜந்தா அவசரமாக முகம் மட்டும் கழுவிக்கொண்டு வெளியே வந்தாள்.

அவள் கண்ணாடி முன்னின்று அவசரமாக ஒப்பனையில் ஈடுபட்டபோது, “அஜந்தா, டேபிள் ரிசர்வ் பண்ணிட்டேன். அப்பறம்... இதே ஹோட்டல்ல தங்கிருக்கறதாலே உன் ஃபிரண்ட் ரிஷியையும் நம்மோட டின்னருக்கு ஜாய்ன் பண்ணச் சொல்லேன். முதல்ல நீ பேசு. அப்பறம் நானும் இன்னைட் பண்ணேன்!” என்றான் கேஷவ்.

அவன் அப்படிச் சொன்னதும், அவள் மனம் உடனே சந்தோஷப்பட்டபோது கூடவே ஒரு குற்ற உணர்ச்சியும், எட்டிப் பார்த்தது.

“அவர் எந்த ரூம்ல தங்கியிருக்காருன்னு...”

“ஃபிரண்டுன்னு சொன்னே... உங்கிட்ட அவர் போன் நம்பர் இல்லையா?”

“இருக்கு!”

“அப்பறம் என்ன?”

தன் மொபைல் எடுத்து அழைத்தாள், “ரிஷி, நான் அஜந்தா!”

“சொல்லு அஜந்தா. உன் போனுக்காக நான் வெய்ட்

பண்ணிட்டிருந்தேன்...”

“ரிஷி, பத்து நிமிஷத்துல நாங்க ரெஸ்ட்டாரெண்ட்டுக்கு டின்னருக்குப் போறோம். கேஷவ் உங்களையும் ஜாய்ன் பண்ண முடியுமானு கேட்டு இன்னைவட் பண்ணச் சொன்னாரு? வில் யூ?”

அடுத்து கேஷவும் அழைத்ததும் சம்மதித்த ரிஷி ரெஸ்ட்டாரெண்ட்டில் அவர்களைச் சந்தித்தபோது, உடை மாற்றியிருப்பதை அவள் கவனித்தாள்.

மூவரும் மெனு கார்ட் பார்த்து அயிட்டங்களைச் சொன்ன பிறகு கேஷவ் புன்னகைத்தபடி, “அப்பறம்? சொல்லுங்க ரிஷி, நீங்களும், அஜந்தாவும் எத்தனை நாள் லவ் பண்ணிங்க?” என்றான்.

21

அ திர்ச்சியால் அறையப்பட்டிருந்த ரிஷி நாக்கு ஒட்டிக் கொள்ள, மூளையில் இதுவரை பதிவாகியிருந்த அத்தனை வார்த்தைகளும் தொலைந்து போயிருக்க, சும்மா மீன் மாதிரி வாயை மட்டும் திறந்து மூடினான்.

“என்னாச்சு? நீங்களும் அஜந்தாவும் எத்தனை நாளா ஃப்ரண்ட்ஸ்னு தானே கேட்டேன்? இதுக்கு இவ்வளவு யோசிக்கிறிங்க?” என்றான் கேஷவ்.

ரிஷிக்கு உயிர் போய் உயிர் வந்தது. அப்படித்தான் கேட்டானா? எத்தனை நாளா லவ் பண்ணிங்க என்று அவன் கேட்டதாக எனக்குத் தோன்றியது என் பதட்டம் காரணமான கற்பனையா? ச்சே!

ரிஷி அவசரமாக சிரிக்க முயன்று, “அதான் சார் யோசிச்சிட்டிருந்தேன். அஜந்தா, என்ன நாலு வருஷம் இருக்குமா?” என்றான்.

“இருக்கும்” என்றாள் அஜந்தா.

இந்த டின்னருக்கு ஒப்புக் கொண்டிருக்கக் கூடாதென்று தோன்றியது ரிஷிக்கு.

“நோ, தேங்க்ஸ், ஜஸ்ட் இப்பதான் சாப்ட்டேன்” என்று சொல்லியிருக்கலாம்.

ஏன் உடனே ஒப்புக் கொண்டேன்? அஜந்தாவைப் பார்க்க இன்னும் ஒரு சந்தர்ப்பம் என்கிற காரணம்தானே? இப்போது... அவள் கணவனோடு இயல்பாகப் பேச முடியாமல் குற்ற உணர்ச்சி குறுகுறுக்கிறது. பதட்டத்தைக் காட்டிக் கொண்டாலும் பிரச்சனை. அவன் மனதில் சந்தேகம் எதுவும் வந்துவிடக் கூடாது.

“நல்லா நினைவிருக்கு சார். அஜந்தா காலேஜ்ல ரொம்ப ரிசர்வ்ட். யார்கிட்டயும் அதிகம் பேச மாட்டா. ஆனா பிரில்லியண்ட் ஸ்டூடண்ட்.

ஸ்டூண்ட்ஸ் கவன்சில் எலெக்டன் வந்தப்ப... அசிஸ்டெண்ட் செகரெட்ரியா அஜந்தாவைக் கேக்காம அவ பேரைப் போட்டு ஒரு டீம் பார்ட் பண்ணி நான் எழுதிக் குடுத்திட்டேன். அஜந்தாவுக்கு அதுல கோபம். அப்ப நான் காண்டின்ல இருந்தேன். அவ ப்ரெண்ட்ஸோட கோபமா என்னைப் பார்க்க வந்தா. என்னைக் கேக்காம என் பேரை எப்படி எழுதிக் குடுக்கலாம்னு ஒரே சண்டை. நான் ஸாரி சொல்ற வரைக்கும் விடலை. அந்த சண்டையிலதான் சார் எங்க ப்ரெண்ட்ஷிப் ஆரம்பிச்சிச்சி.”

“ஐசீ! என்று ரசித்துக் கேட்ட கேஷவ், “இன்ட்ரெஸ்ட்டிங். கிளைமாக்ஸ் சொல்லலையே. அஜந்தா எப்படி சமாதானமாகி ப்ரெண்டானா?

“அதுவும் எலெக்டன் மேட்டர்தான். அந்த எலெக்டன்ல நாங்க தோத்துட்டோம். ஜெயிச்ச குரூப்போட ஒரு தகராறு. என் பசங்களை நான் சமாதானப் படுத்திவிட்டு வீட்டுக்குப் போயிட்டேன். ஆனா பசங்க கேக்காம ஜெயிச்ச பசங்க ஹாஸ்டலுக்கு ஹாக்கி ஸ்டிக்கெல்லாம் எடுத்துக்கிட்டுப் போயி... ஒரே கலாட்டா. ரெண்டு பேருக்கு மண்டை உடைஞ்சது. அந்த சம்பவம் நடக்கறப்ப நான் அஜந்தா வீட்டுக்குவந்து ஒரு வாரமா நான் அட்டெண்ட் செய்யா கிளாஸ்ல குடுத்த நோட்செல்லாம் கலெக்ட் செஞ்சேன். ஆனா கலாட்டால நானும் இருந்ததா அந்தப் பசங்க போலீஸ்ல குடுத்த புகார்ல எழுதிக்க குடுத்துட்டாங்க. எங்க வீட்டுக்கு போலீஸ் வந்திச்சி. என்னைத் தூக்கிட்டுப் போயிடுச்சி. மறுநாள் மேட்டர் கேள்விப்பட்டு அஜந்தா அவங்கப்பாவைக் கூட்டிக்கிட்டு போலீஸ் ஸ்டேஷன் வந்தா. கலாட்டா நடந்தப்ப நான் அவ வீட்ல இருந்ததைச் சொல்லி என்னை அந்த கேஸ்லேர்ந்து விடுவிச்சா. இல்லைன்னா காலேஜ் டி.சி குடுத்து அனுப்பிச்ச அஞ்சி பேர்ல ஆறாவதா நானும் இருந்திருப்பேன். அப்பறம் அதுக்கு நான் நன்றி சொல்ல, அப்படியே ப்ரெண்ட்ஸ் ஆகிட்டோம்...”

“உங்க ப்ரெண்ட்ஷிப் பின்னாடி இவ்வளவு பெரிய ஸ்டோரி இருக்கா? நியாயமா இப்படி ஒரு சூழ்நிலை சினிமால நடந்தா... அடுத்த சீன்ல லவ் வந்திருக்கும். ரியல் லைப்ல பாருங்க அப்படில்லாம் நடக்கறதில்லை.” என்று அவன் சிரிக்க.

“ரியல் லைப்லையும் லவ்தான் வந்திச்சி. ஆனா அதை எப்படி உங்கிட்ட சொல்ல முடியும் கேஷவ்?” என்று நினைத்துக் கொண்டான் ரிஷி.

“எங்கக்குள்ள லவ் வராததுக்கு ஒரு காரணம் இருக்கு கேஷவ்!” என்றாள் அஜந்தா.

“என்ன அது?”

“கேஷவ்னு ஒருத்தரைத்தான் நீ கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறே, அதனால மத்த எல்லாரோடவும் ப்ரெண்ட்ஷிப் மட்டும் வெச்சிக்கோன்னு ஒரு தேவதை என் காதுக்குள்ள சொல்லிச்சி.”

வாய்விட்டுச் சிரித்தான் கேஷவ்.

அடிப்பாவி! எத்தனை பெரிய பொய்! அதை எத்தனை இனிமையாக சொல்கிறாள்? இதைத்தான் ஸ்வீட்டாக பொய் சொல்வெதென்று சொல்வதா?

“வெல், மிஸ்டர் கேஷவ், இந்தக் கொஞ்ச நாள்ல நீங்க என் ஃபிரெண்ட் அஜந்தாவைப் பத்தி என்ன நினைக்கறிங்க?” என்றான் ரிஷி.

“ரிஷி, நீங்க அஜந்தாவோட க்ளோஸ் ஃப்ரெண்டா இருக்கறதால... நான் வெளிப்படையா பேச விரும்பறேன். சம்பிரதாயமான முதல் சந்திப்புல நான் ரசிச்சது அஜந்தாவோட அழகை மட்டும்தான். யெஸ் சொல்றதுக்கு முன்னால நானும் அஜந்தாவும் தனியா அரை மணி நேரம் பேசினோம். அப்பக்கூட அவ பேசின வார்த்தைகளை அவளோட அழகு சாப்ட்ருச்சி. ஒருத்தரைப் பிடிச்சிப் போனா, அவங்க பேசற, அவங்க செய்ற எல்லாமே பிடிக்குமில்லையா, அப்படி எல்லாத்தையும் நான் ரசிச்சேன். அப்பறம் முழுக்க முழுக்க போன்லதான் பேசிக்கிட்டோம். நிச்சயமா அது காதல்தான். தொலைதூரத்துல இருந்ததால... எப்ப மறுபடி சந்திக்கப் போறோம்ங்கற ஏக்கத்துல காதல் தடவின பேச்சுக்கள் அதிகம். கல்யாணத்துக்கு அப்பறம்தான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அஜந்தாவோட மைண்ட் செட் என்ன, தீவிரமா என்ன பிடிக்கும், என்ன பிடிக்காது, ஆட்டிட்டியூட் என்ன, ரியாக்ஷன் லெவல் என்னன்னு ஒவ்வொண்ணா தெரிஞ்சிக்கிட்டு வர்றேன். சிலது வெளிப்படையா இருக்கு. சிலது புதிராக இருக்கு. அஜந்தா பத்தி கருத்து சொல்ல இன்னும் எனக்குக் கொஞ்சம் டைம் வேணும். ஆனா ஒண்ணு மட்டும் நிச்சயம் சொல்ல முடியும். இது அரேன்ஜட் மேரேஜனு சொல்றதைவிட, இதையும் நான் லவ் மேரேஜனுதான் சொல்வேன். ஐ லவ் ஹர்.”

சத்தம் வராமல் கை தட்டினான் ரிஷி.

அயிட்டங்கள் வர, அமைதியாக சாப்பிட்டார்கள்.

இத்தனை இனியவனாக, மென்மையானவனாக, பக்குவமானவனாக இருக்கும் இவனோடு இவளுக்கு என்ன பிரச்சினை ஏற்பட்டிருக்கும் என்கிற கேள்வி ரிஷியை அவர்களிடம் நன்றி சொல்லி, நல்ல இரவுக்கு வாழ்த்திவிட்டு தன் அறைக்கு வந்து படுத்த பின்பும் விடாமல் துரத்தியது.

கல்லூரியில் அஜந்தாவை லைப்ரரிக்குத் தேடிச் சென்று தன்னை போலீஸ் கேசிலிருந்து காப்பாற்றியதற்காக நன்றி சொன்னது அவன் நினைவில் வந்தது.

நன்றாக நினைவிருக்கிறது. அப்போது அவள் சிகப்பு நிறத்தில் சுரிதார் அணிந்திருந்தாள். அதில் கறுப்பு நிறத்தில் சின்ன சின்ன நட்சத்திரங்கள். கறுப்பு நிற துப்பட்டாவை இடுப்பில் முடிச்சிட்டிருந்தாள். நெற்றியில் குட்டியூண்டு கறுப்புநிற ஓட்டும் பொட்டு, கழுத்தில் கறுப்பு நிற

கிறிஸ்டல் பிட்மாலை.

லைப்ரரியில் அவளுக்கு அருகில் ஓசை வராமல் நாற்காலியை நகர்த்திப் போட்டு அமர்ந்தேன். அசைவினால் திரும்பி என்னைப் பார்த்தாள். ஒரு செ.மீ சிரித்தாள். மீண்டும் படித்துக் கொண்டிருந்த புத்தகத்தில் ஆழ்ந்தாள்.

“அஜந்தா, கொஞ்சம் பேசணும். அஞ்சி நிமிஷம் வெளில் போலாமா?” என்கிற கேள்வியை முதல் நாளிலிருந்து நூற்றி நாற்பதாவது முறை ஒத்திகை பார்த்ததை ஆனால், சும்மா அப்போதுதான் தோன்றியதைப் போல பிரசவித்தேன்.

சம்மதமாக தலையசைத்து தன் புத்தகங்களைச் சேகரித்துக் கொண்டு எழுந்தாள். வெளியே மரத்தடியில் இருந்த ஒரு சிமெண்ட் பெஞ்சுக்கு வந்து, சிந்தியிருந்த வேப்பங்கொட்டைகள், இலைகளைத் தட்டி ஊதினேன்.

“என்ன?” என்றாள் கை வளையல்களை நிமிண்டிக் கொண்டு.

அடுத்த ஒத்திகை வாக்கியம் சுத்தமாக மறந்து போய்விட, “சும்மாதான்...” என்று உளறிக் கொட்டினேன்.

“சும்மாவா? ஒண்ணுமில்லைன்னா எதுக்கு என்னை டிஸ்டர்ப் செஞ்சே?”

“இல்லை. அது... வந்து... உனக்கு எப்படி தேங்ஸ் சொல்றதுன்னே தெரியலை!”

“அன்னைக்கே சொல்லிட்டியே...”

“எத்தனை தடவை வேணாலம் சொல்லலாம். இந்நேரம் நான் காலேஜை விட்டு வெளில் இருந்திருப்பேன்.”

“என்ன பண்ணிட்டேன் பெருசா? உண்மையா நீ அப்ப என் வீட்ல இருந்தே. அதை நான் சொன்னேன். இப்ப புரியுதா, எப்படி ஒரு மோசமான ஃபிரண்ட்சோட நீ பழகிட்டு இருந்திருக்கேன்னு?”

“ஆமாம் அஜந்தா. அவனுங்க இவ்வளவு வெறித்தனமா நடந்துக்குவாங்கன்னு நான் நினைக்கவேயில்லை. ஆனா எப்பவும் நீ எங்கிட்ட கோபமாவேதானே பேசுவே? எப்படி உனக்கு என்மேல இரக்கம்?”

“நீ அந்தப் பொறுக்கிப் பசங்களோட இருந்ததுதான் எனக்குப் பிடிக்கலை. ஆனா நீ அடிப்படையில் நல்லப் பையன்னு எனக்குத் தெரியும்!”

“நானும்கூட உன்னை திமிர் பிடிச்ச பொண்ணுன்னு நினைச்சிட்டிருந்தேன். இப்பதான் நீ எவ்வளவு நல்லப் பொண்ணுன்னு தெரிஞ்சிக்கிட்டேன்...”

“அதெப்படி பழகிப் பார்க்காம என்னைப் பத்தி ஒரு முடிவுக்கு வந்தே?”

“இப்பகூட இன்னும் உன்னைப் பத்தி எனக்குப் சரியாப் புரியலை. ஆனா புரிஞ்சிக்கணும்னு ஆசையா இருக்கு. பழகிப் பார்க்கலாமா அஜந்தா?”

நீ வாய்விட்டுச் சிரித்தாய். எதுவும் சொல்லாமல் எழுந்து, கொஞ்சம் விலகிச் சென்று, “சரியான ஆளுப்பா நீ!” என்று சிரித்துவிட்டுச் சென்றாய்.

காதலின் முதல் விதை அந்த நிமிடம் நம் இருவர் மனங்களிலும் தூவப்பட்டது. அடுத்தடுத்த சந்திப்புகளில், அசட்டுத்தனமான ஜோக்குகளில், சம்பவப் பரிமாறல்களில் அந்த விதை செடியாகத் துளிர்க்கத் துவங்கி... ரொம்ப இயல்பாக நிகழ்ந்த காதல் அல்லவா அது?

செல்போன் ஒலிக்க... கண்களில் துளிர்ந்திருந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு எழுந்த ரிஷி மணி இரவு பனிரெண்டரை என்பதைப் பார்த்து குழப்பத்துடன் போனை எடுத்தான்.

“என்ன அஜந்தா இந்த நேரத்துல?”

“அவர் நல்லா தூங்கறாரு. நான் போனோட பால்கனிக்கு வந்துட்டேன். டிஸ்டர்ப் பண்ணேனா? கொஞ்ச நேரம் பேசலாமா ரிஷி? தூங்கிட்டியா?”

“இல்லை. அன்னைக்கு லைப்ரேரிலேர்ந்து உன்னைத் தனியாகக் கூட்டிட்டு வந்ததுலேர்ந்து ஒவ்வொண்ணா நினைச்சிப் பார்த்துக்கிட்டிருந்தேன் அஜந்தா!”

“நானும்தான் ரிஷி. தப்புப் பண்ணிட்டேன் ரிஷி” என்ற அஜந்தா விசம்பத் துவங்கினாள்.

22

அர்த்த ராத்திரியில் போனில் அஜந்தா அழ... ரிஷிக்கும் மனதைப் பிசைந்தது. விழிகள் ஈரமாகின. கேஷவ் திடீரென்று எழுந்து இவள் பால்கனியில் ரகசியமாக போனில் அழுவதைப் பார்த்துவிட்டால் என்னாகும் என்கிற கவலைதான் அவனை முதலில் ஆட்கொண்டது.

“அஜந்தா, என்ன இது? தப்பு! முதல்ல இது தப்பு. கேஷவ் எந்திரிச்சிடப் போறாரு. நல்லதில்ல. வேணாம். இப்ப இந்த நேரம் நீயும் நானும் இப்படி போன்ல பேசறதே தப்பு. நான்தான் தப்பு பண்ணிட்டேன். உன்னை நான் வந்துப் பார்த்திருக்கக் கூடாது. தேவையில்லாம உன் மனசுல மறந்து ஒதுக்கி வெச்ச ஞாபகங்களைக் கிளறி விட்டுட்டேன். பாரு... இப்ப ரெண்டு பேருக்கும் அவஸ்தை! நான் ஒரு மடையன்! அடி மனசுல அழுக்கு இருக்கு. நாகரீகமானவன்னு சொல்லிக்கிட்டு இருக்கறப்பவே காட்டு மிராண்டித்தனம் எட்டிப் பாக்குது. வேணாம் அஜந்தா. லெட் அஸ் நாட் டிஸ்கஸ் எனிதிங். தப்பு. நான் போனை வெச்சிடறேன். உன் நல்லதுக்குத்தான் சொல்றேன். புரிஞ்சுதா?”

“புரியுது. நான் போனை வெச்சிடறேன். ஆனா நான் உன்னைப் பாக்கணும் ரிஷி. காலையில் அவர் ஏடிஎம்ல பணம் எடுக்கணும். டிக்கெட் புக் பண்ணணும். அதுக்கு அவர் வெளில போறப்ப உனக்கு போன் பண்ணேன். இங்கேயே... இந்த ஹோட்டல் கார்டன்லயே சந்திக்கலாம். ஜஸ்ட் பத்து நிமிஷம் உங்கிட்ட நான் மனசுவிட்டுப் பேசணும். இல்லன்னா வாழ்நாள் பூரா வலிக்கும். உறுத்திக்கிட்டே இருக்கும். பளீஸ்... சரின்னு சொல்லு!”

அவளை சமாதானப் படுத்த இல்லை என்றாலும், முதல் காரியமாக இந்த நேரம் போனில் பேசுவதை முடித்துக் கொள்வதற்காகவாவது அவன் சரி சொல்ல வேண்டியிருந்தது. அதன் பிறகு புரண்டு கொண்டேயிருந்த ரிஷி ‘இன்னுமா உறக்கம் வரவில்லை?’ என்று கெடிகாரம் பார்த்தபோது மணி அதிகாலை நாலரையாக இருந்தது.

அஜந்தாவுக்கு தூக்கம் கலைந்தபோது இமைகளைத் திறப்பதில் சிரமம் இருந்தது. உடலில் லேசான ஜூரத்தை உணர்ந்தாள். தலையும் வலித்தது. ஆனால் குளித்துத் தயாராகி, டிவியில் சத்தத்தைக் கத்தரித்துவிட்டு கார்ட்டுன் பார்த்தபடி பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருந்தான் கேஷவ். ஆஃப்டர் ஷேவ்லோஷன் வாசனை அடித்தது.

“ஹாய், குட்மார்னிங் டார்லிங். அசந்து தூங்கினே. சரின்னு டிஸ்டர்ப் பண்ணலை. மனி என்னாச்சி தெரியுமா? ஒன்பதே கால். நோ பிராப்ளம். இன்னும் தூக்கம் வந்தாக்கூட தூங்கு. மெதுவா புறப்பட்டுப் போனாப் போகுது!”

“ஸாரி. ரொம்ப டயர்டா இருந்திச்சி. ராத்திரி சரியா தூக்கம் இல்லை. நான் பத்து நிமிஷத்துல குளிச்சிடறேன். ஒண்ணு பண்ணுங்களேன்...” என்றாள் போர்வையை மடித்துப் போட்டு, அவசரக் கொண்டையிட்டபடி.

“என்ன?”

“பணம் எடுக்கணும்னிங்க, டிக்கெட் புக் பண்ணணும்னிங்க, அதெல்லாம் பண்ணிட்ட வந்துடுங்களேன். எனக்கு பிரேக்ஃபாஸ்ட் ஹெவியா எதுவும் வேணாம். ஜஸ்ட் ப்ரெட் ஸாண்ட்விச் மாத்திரம் நான் இங்கேயே ஆர்டர் பண்ணிக்கறேன். நீங்க அப்படியே சாப்ட்டுட்டு வந்துடலாம்...”

“வெளில போறப்ப பணம் எடுத்துக்கலாம் அஜந்தா. ஒண்ணும் முக்கியம் இல்லை. டிக்கெட் நேத்து செல்போனைத் தேடிப் போனேல்ல, அப்பவே புக் பண்ணிட்டேன். டிஃபன் எனக்கும் இங்கயே ஆர்டர் பண்ணிட்டாப் போச்சி.” என்றவன் இண்டெர்காமில் அவளுக்கு ஸாண்ட்விச்சும், தனக்கு ஆனியன் ஊத்தப்பமும் சொல்ல, ஏமாற்றத்துடன் குளியல் அறைக்குச் சென்றாள். குளிக்கும் நேரம் முழுதும் அவனை அரை மணி நேரத்திற்கு என்ன சொல்லி வெளியே அனுப்புவது என்பதைப் பற்றியே யோசித்தது மனம்.

இங்கே எனக்கு ஒரு தோழி இருக்கிறாள். அவளைப் பார்த்துவிட்டு வந்து விடுகிறேன் என்று சொன்னால்? ஏன் தனியாகப் போக வேண்டும், நானும் வருகிறேன் என்பார். ஒரு புது ஊரில் என்னதான் காரணம் சொல்ல முடியும்? ஆர்டர் செய்த ஸாண்ட்விச்சை சாப்பிட்டபோதும், சர்க்கரைப் பாக்கெட்டைக் கிழித்து காபியில் கொட்டிக் கலக்கியபோதும் இதையேதான் யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“என்ன அஜந்தா, ஏதோ சிந்தனையிலேயே இருக்கே?”

“ஸ்டமக் அப்செட் கேஷவ். பெயினா இருக்கு. லேடீஸ் பிராப்ளம் வேற.”

“எதாச்சும் மெடிசின் வேணுமா? சொல்லு. வாங்கிட்டு வர்றேன்...”

ச்சே! இது எப்படி எனக்குத் தோன்றாமல் போனது?

“ஒரு மாத்திரை இருக்கு. அதைப் போட்டா சட்டுன்னு வலி நின்னுடும். ஆனா அந்த மாத்திரை இங்க கிடைக்குமானனு தெரியலை...”

“நீ எழுதிக் குடு அஜந்தா. நாலு கடையில் விசாரிச்சி வாங்கிட்டு வந்துடறேன். எல்லாம் கிடைக்கும்...”

எது கிடைப்பதற்கு சிரமமான மாத்திரை என்று யோசித்துப் பார்த்து எழுதிக் கொடுத்தாள். ஷ_ அணிந்து அவன் புறப்பட்டுப் போன அடுத்த நிமிடம் போனைக் கையில் எடுத்தாள்.

கரைந்த பச்சை நிறத்தில் சரிவான புல்வெளி. அதன் நடுவில் அழகான நீரூற்று. குறுக்கே நடக்கும் புறாக்கள். முன்னிரவுப் பனியின் சேகரிப்பை காற்று வீசும் போதெல்லாம் பன்னிர்த் தெளிப்பாய் சிந்திக் கொண்டிருந்த மரங்கள். பல வண்ணங்களில் நிழற் குடைகளுடன் நாற்காலிகள். ஏதிரெதிராக அமர்ந்திருந்தார்கள் ரீஷியும், அஜந்தாவும். சில நிமிடங்கள் மெய்நீங்கத்தைக் கூட்டணியாக அடைகாத்த பின்னர்...

“கேஷவ் ரொம்ப நல்லவரா இருக்கார் அஜந்தா. உன்மேல அவருக்கு இருக்கற காதல் அவர் கண்லயே தெரியுது. அவரோட முதலிரவுலயே பிரச்சனைன்னு நீ சொன்னதும், சொன்னதும் என்னால நம்பவே முடியலை. என்னவா இருக்கும்னு மனசு பிராண்டிக்கிட்டே இருக்கு.” என்று அமைதியாக ஆரம்பித்தான் ரிஷி.

“அவர் ரொம்ப நல்லவர்தான் ரிஷி. என்மேல அவருக்கு ரொம்பப் பிரியம். நான்தான் வாழ்க்கையை அநியாயத்துக்கு சிக்கல் பண்ணிட்டிருக்கேன்.” என்றவள் தனக்கும் கேஷவுக்கும் முதலிரவன்று ஏற்பட்ட சண்டை, அதன் பிறகு தோழி ஏற்பாடு செய்த சமாதானம், வீட்டில் பெற்றோர்களின் எழுச்சி, இறுதியில் வேறு வழியில்லாமல் வீம்பைத் தளர்த்திக் கொண்டு அரை மனதுடன் புறப்பட்டு வந்த ஹனிமூன் பயணம் என்று எல்லாவற்றையும் சுருக்கமாகச் சொல்லி

முடித்தாள் அஜந்தா.

“அமெரிக்காவா, இந்தியாவா அவர் உன்னைக் கேக்காம முடிவு செஞ்சதுக்கு உன் ரியாக்ஷன் ரொம்ப ஓவர் அஜந்தா. அது ஒண்ணும் மிகப் பெரிய துரோகம் கிடையாது. அதுக்காக அவரைப் பரவோக் பண்ணி அறைய வெச்சிருக்கே. ரூமைவிட்டு வெளில போகச் சொன்னது உச்சமான அவமானம். அதுக்கப்பறமும் உன்னை சரிப் படுத்தி, உன்னோட சேர்ந்து வாழ முடியும்னு நம்பிக்கையோட உன்னை மன்னிச்சிருக்காரன்னா, உண்மையிலேயே அவர் ஒரு ஜென்டில்மேன். குடுத்து வெச்சிருக்கணும் அவர் உனக்கு கிடைச்சதுக்கு.”

“உண்மைதான். ஆனா நான் அவர்கிட்ட சண்டை போட்டது அமெரிக்கால வாழ முடியாமப் போகுதேங்கற ஏமாற்றத்துக்காகவா ரிஷி?”

“பின்னே?”

“மேலோட்டமா யோசிச்சப்ப எனக்குமே அப்படித்தான் தோணிச்சி. ஆனா அது உண்மை இல்லை ரிஷி. என் மனசு தேடிட்டிருந்த ஒரு சரியான காரணம் அது. நான்தான் சொன்னேனே. தாலி கட்டற செக்ஷன்ட் வரைக்கும் என் மனசுல சந்தோஷம் இல்லை. முழுமையான சம்மதம் இல்லை. குழப்பம், பன்றது சரியான சந்தேகம் எல்லாம் என்னைப் போட்டு வதைச்சிக்கிட்டே இருந்திச்சி. என்ன காரணம்? ரொம்ப அப்பட்டமா யோசிச்சா... உன்னோட எனக்கிருந்த காதலை என்னால உள்ளத்திலேர்ந்து தூக்கி எறிய முடியலை ரிஷி. அதான் நூறு சதவிகித உண்மை. அதோட வெளிப்பாடுதான் என் ரோஷமும், கோபமும், அலட்சியமும்.”

“என்ன அஜந்தா இப்படிப் பண்ணிட்டே? எத்தனை தடவை நான் உன்னைத் தேடி வந்தேன்? உன் கல்யாண மேட்டர் தெரிஞ்சப்பறம்கூட உன் ஆஃபீஸ்ல வந்து உன்னைச் சந்திச்சேனே? ஒவ்வொரு தடவையும் நெருப்பு மாதிரி வார்த்தைகளை அள்ளிக் கொட்டி உன்னைத் தூரமாவே நிறுத்திட்டியே! என்னை முழுசுமா வெறுத்து... முழுசுமா நினைவுலேர்ந்து கழட்டிப் போட்டுட்டதால தான் நீ கல்யாணத்துக்கு சம்மதிச்சிருக்கேன்னு புரிஞ்சிக்கிட்டுதானே நானும் ஒரு அளவுக்குமேல எதுவும் செய்ய முடியாம விலகினேன். தனிமையில் நான் அழுத நாட்கள் எத்தனை தெரியுமா? நேத்து ராத்திரிகூட!”

ரிஷி கர்ச்சீப் எடுத்து கண்களை ஒற்றிக் கொண்டான்.

“நீ தற்கொலைக்கு முயற்சி செஞ்சி காப்பாத்தப் பட்டேன்னு கேள்விப்பட்ட நிமிஷத்திலேர்ந்து உன்மேல எனக்கிருந்த எல்லா வெறுப்பும், கோபமும் மாயமா மறைஞ்சிடுச்சி ரிஷி. உனக்கு துரோகம் பண்ணிட்டமேன்னு குற்ற உணர்ச்சி என்னை ஆட்டிப் படைக்குது. நம்ம காதலை கேஷவ் கிட்டேர்ந்து மறைக்கிறதால அவருக்கும் நான் துரோகம் பண்ணிட்டிருக்கேன். நினைச்சிப் பாரு... என் மனசு இப்ப

எவ்வளவு தூரம் குழப்பத்துலயும், தவிப்புலயும் இருக்குமுன்னு...”

“புரியுது அஜந்தா. இதே மாதிரி ஒரே ஒருநாள் ஒரு பத்து நிமிஷம் நாம தனிமையில சந்திச்சி மனசு விட்டுப் பேசியிருந்தா எல்லாக் கோபமும் கரைஞ்சிப் போயிருக்கும். முழுமையான காதல் இருந்தா... எதையும் மன்னிக்கலாம் அஜந்தா. நம்ம அப்பாவோ, நம்ம அம்மாவோ, நம்ம பிள்ளையோ எந்தத் தப்பு செஞ்சாலும், உடனடிக் கோபம் தாண்டி அப்பறம் நம்மால மன்னிச்சிட முடியும். அதேமாதிரி காதலிக்கற யாரையும் மன்னிக்க முடியும். அத்தனை தூரம் பழகிட்டு எனக்குத் துரோகம் செஞ்சிட்டு இன்னொருத்தனை கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறாளேன்னு எனக்குள்ள வந்த இயல்பான கோபம் உன் கல்யாணத்தையே நிறுத்த சதி யோசிக்க வெச்சது. ஆனா பொறுமையா யோசிச்சதும், உண்மையா நேசிச்ச ஒருத்தியை எப்படி ஒரு பெரிய சபையில் வெச்சி அவமானப் படுத்தறதுன்னு என் யோசனை எனக்கேத் தப்பாத் தோணிச்சி. அது மட்டுமல்ல, அப்படி யோசிச்சதுக்காகவே செத்துடலாம்னு தோணிச்சி. அடுத்த செகண்டே சாகத் துணிஞ்சேன். சரி, விடு... அதெல்லாம் இப்ப பேசறதால எந்தப் பிரயோஜனமும் இல்லை.”

இருவரும் சில நிமிடங்கள் அமைதியாக இருந்தார்கள். “ரிஷி, இப்ப இந்த நிமிஷம், என் மனநிலை உனக்குப் புரியுதா?”

“புரியுது அஜந்தா...”

“நீ என்னை மன்னிச்சிட்டியா?”

“இல்லைன்னா இப்படி உன்னோட உக்காந்து பேச முடியாது!”

“என்மேல அந்த பழைய காதல் உன் மனசுல இப்பவும் அப்படியே இருக்கா?”

இதற்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று புரியாமல் பேசாதிருந்தான்.

“சொல்லு. எனக்கு உண்மையான பதில் வேணும். இப்பவும் நீ என்ன நேசிக்கிறியா?”

“அது தப்பு. ஆனா அதான் உண்மை!”

“அதேத் தப்பைதான் இப்ப என் மனசும் செஞ்சிக்கிட்டிருக்கு ரிஷி. சொல்லு, என்ன செய்யலாம்?” என்று அவன் முகத்தை நேராகப் பார்த்துக் கேட்டாள் அஜந்தா.

23

அஜந்தாவின் அந்த நேரடியான கேள்வியால் தடுமாறிப் போனான் ரிஷி.

உடனடியாக மனதிற்கு வந்த பதிலைப் பிடிவாதமாக தள்ளினான்.

பொய்யாக என்ன பதில் சொல்வதென்றும் தெரியவில்லை. ஏற்படுத்திக் கொள்ளாத நிஜமான மெய்யினத்தை மட்டுமே அவள் கேள்விக்குப் பதிலாக அவனால் தர முடிந்தது.

“என்ன ரிஷி, ஏன் சைலண்ட்டாயிட்டே? இப்பவும் என்னை நேசிக்கிறியான்னு கேட்டேன். தப்பு, ஆனாலும் அதான் உண்மைன்னு நீ நேர்மையா சொன்னே. அதேதான் என் நிலைமையும் அப்படின்னு நானும் நேர்மையா என் மனசுல இருக்கற உண்மையைச் சொன்னேன். இப்ப என்ன செய்யலாம்னு கேட்ட கேள்விக்கு மட்டும் ஏன் பதில் சொல்ல மாட்டேங்கறே?” என்றாள் அஜந்தா.

“அந்த கேள்விக்கு எங்கிட்ட பதில் இருந்திச்சி அஜந்தா. சொல்லிட்டேன். இந்தக் கேள்விக்கு எங்கிட்ட பதில் இல்லை.” என்றான் ரிஷி.

புல்வெளியில் தத்திக் கொண்டிருந்த புறாக்களை அவன் பார்த்தான். அவள் விழிகளை நேரடியாக சந்திப்பதைத் தவிர்க்கத் தோன்றியது. அவளும் கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு செயற்கை நீருற்றைப் பார்த்தாள். அவளுக்கும் அவன் முகத்தை நேராகப் பார்ப்பதில் சங்கடம் இருந்தது.

“சரி, உன் கேள்விக்கு உங்கிட்ட பதில் இருக்கா அஜந்தா?” என்றான் பார்வையை புறாக்களின் மேலிருந்து விலக்காமல்.

அவளும் அமைதியையே பதிலாகத் தர...

“பார்த்தியா, உங்கிட்டயும் பதில் இல்லை!”

“எங்கிட்ட ஒரு பதில் இருக்கு ரிஷி. உன் பதிலும் அதுதானான்னு தெரிஞ்சுக்கத்தான் உன்னைக் கேட்டேன்.”

“எங்கிட்டதான் பதில் இல்லைன்னு சொல்லிட்டனே? உன் பதில் என்னன்னு சொல்லு!”

“உங்கிட்ட பதில் இல்லைன்னு சொல்றது பொய் ரிஷி. சொல்லத் தயங்கறே. அதான் உண்மை...”

“ஒத்துக்கறேன். என் தயக்கம் நியாயமானதுதானே?”

“ரொம்ப ரொம்ப நியாயமானதுதான். அதனால் நானே தயக்கத்தை உடைச்சி சொல்லிட்டோமா? அதான் நியாயமும் கூட.”

“சொல்லு”

“நான் கேஷவை விட்டுப் பிரிஞ்சி வந்துட்டா நீ என்னை ஏத்துக்குவியா?”

இது அவன் எதிர்பார்த்த கேள்வி வடிவத்தில் உள்ள பதில் என்றாலும்... அதிர்ச்சி கொஞ்சம் இருக்கத்தான் செய்தது.

“என்ன பேசறே?”

“மழுப்பாம நேரடியா பதில் சொல்லு ரிஷி. நீ என்னை மன்னிச்சிட்டேன்னு சொன்னதால்தான் இதைக் கேக்கறேன். நானும் உன்னை மன்னிச்சிட்டதால்தான் கேக்கறேன். ரெண்டு மன்னிப்பையும் கழிச்சிட்டா நமக்குள்ள மிச்சம் இருக்கறது நம்ம காதல் மட்டும் தான் ரிஷி. கேஷவோட எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது சமீபத்துல வந்த பந்தம். என் கழுத்துல முடிச்ச போட்டது அவரு. ஆனா என் மனசுல முடிச்ச போட்டது நீ. இந்த முடிவால எல்லாரும் சந்தோஷமா இருப்போம் ரிஷி. விவாகமும், விவாகரத்தும் என்ன எங்கயும் நடக்காத புதுசா?”

இப்போது, “எக்ஸ்க்யூஸ் மி!” என்று குரல் கேட்டது. இருவரும் திரும்பிப் பார்க்க... கையில் மாத்திரைக் கவருடன் கேஷவ் நின்றிருந்தான். அவர்களை நோக்கி வந்தான்.

“ஹாய் ரிஷி. குட்மார்னிங்.” என்றான் கேஷவ்.

“ஹாய் கேஷவ். மார்னிங்.” என்றான் ரிஷி குரல் உடைந்து.

“நீ கேட்ட மெடிசின் கிடைச்சிடுச்சி. இப்ப பெயின் இருக்கா அஜந்தா?” என்று அந்தக் கவரை நீட்டினான். “இப்ப சாப்புடறியா? காபி சொல்லட்டுமா?”

“இல்ல. இப்ப பெயின் இல்லை. நான் அப்பறமா சாப்ட்டுக்கறேன்...” என்றான் பதட்டமான குரலில் அஜந்தா.

“முக்கியமா என்னமோ பேசிட்டிருந்திங்க. ஏன் சட்டுன்னு நிறுத்திட்டிங்க? என்னன்னு சொன்னா நானும் உங்க பேச்சுல கலந்துக்குவேன் இல்லையா?”

“நத்திங் பர்ட்டிகுலர். சும்மாதான் பேசிட்டிருந்தோம்” என்றான் ரிஷி அவசரமாக.

“இல்ல... பழைய ஃபிரெண்ட்ஸ். ஏதோ இன்டரெஸ்ட்டிங்கா பேசிட்டிருந்திங்க. திடீர்னு ரெண்டு பேருமே டல்லாயிட்டிங்க. நான் டிஸ்டர்ப் பண்ணிட்டேன்னு நினைக்கிறேன். அஜந்தா, நான் ரூமுக்குப் போறேன். நீ பேசிட்டு வா!”

“இல்ல சார். அதான் நத்திங்னு சொல்றேன்ல?”

“அப்படி பேசிட்டிருந்த டாபிக்கை கண்டினியூ பண்ணுங்க ரிஷி!”

“ஒண்ணும் முக்கியமா இல்லை சார். நான் புறப்படறேன். நீங்க இருங்க” என்று எழுந்தான் ரிஷி.

“ப்ளீஸ்... உக்காருங்க ரிஷி. நீங்க பேசிட்டிருந்தது உங்க ரெண்டு பேர் வாழ்க்கை சம்பந்தப்பட்டது மட்டும் இல்லை. அதுல என் வாழ்க்கையும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கு. இல்லையா? இப்படி திடீர்னு எந்த முடிவும்

எடுக்காம பாதில நீங்க போயிட்டா எப்படி? ஐ செட் சிட் டவுன்!” என்ற அவன் குரலில் சின்னதாக அதிகாரம் எட்டிப் பார்த்தது.

எல்லாவற்றையும் கேட்டுவிட்டுத்தான் திடீரென்று வந்தவன் போல வந்திருக்கிறான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டதும் இருவரும் சங்கடத்தின் உச்சத்திற்குச் சென்றார்கள்.

“ஓகே. பேசுங்க. ரிஷி, என் வைஃப் அஜந்தா தன் மனசுல இருந்ததை எல்லாம் கொட்டியாச்சு. விவாகமும், விவாகரத்தும் எங்கயும் நடக்காத புதுசான்னு கடைசியா அவ கேட்ட கேள்விக்குத்தான் இப்ப நீங்க பதில் சொல்லணும்...”

அந்த மோசமான சூழ்நிலையிலிருந்து எப்படி வெளியில் வரப் போகிறோம் என்றுத் தவித்தான் ரிஷி.

“கமான் மேன். ஸ்பீக் அப். நவ் யுவர் டர்ன். அவளுக்குப் பதில் சொல்லுங்க. என்ன அஜந்தா, இப்ப நான் என்ன செய்யணும்? நீ சொல்லு. இதுல என் ரோல்னு ஏதாச்சும் இருக்கா? வாட்ஷட் ஐ டீ நவ்? தியாகியாகி எங்கிருந்தாலும் வாழ்கன்னு சொல்லி ஆசிர்வாதம் செஞ்சி அனுப்பி வைக்கணுமா? பேசு அஜந்தா.”

முகமெல்லாம் வியர்த்துப் போயிருக்க, அஜந்தா தன் விரல் நகங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு தலைகுனிந்து அமைதியாக இருந்தாள்.

“ஏடிஎம்ல பணம் எடுத்துட்டு வா, மாத்திரை வாங்கிட்டு வான்னு என்னை வெளில துரத்தறதுலயே குறியா இருந்தியே, அப்பக்கூட எனக்கு எந்த சந்தேகமும் வரலை உன்மேல. மாத்திரைக் கவரோட வந்த நான் இந்த லான்ல உங்க ரெண்டு பேரையும் ஒண்ணா சேர்ந்து பார்த்தனே, அந்த நிமிஷத்துலயும் கேஷ வலாதான் இருந்தேன். கிட்ட வந்தப்ப நீங்க பேசிட்டிருந்த டாபிக் என்னை அப்படியே நிறுத்தி வெச்சிடுச்சி. உங்க பர்சனல் டிஸ்கஷனை நான் ஒட்டுக் கேட்டதுக்காக முதல்ல நீங்க ரெண்டு பேரும் என்னை மன்னிக்கணும். இப்ப நான் ஒருத்தன் இங்க இல்லவே இல்லைன்னு நினைச்சி நீங்க ரெண்டு பேரும் ஃபர்தராப் பேசி ஒரு முடிவுக்கு வந்துட்டிங்களன்னா... எனக்கு டென்ஷன் குறையும். ஐ வாண்ட் டு நோ த ரிசல்ட்.”

ரிஷி தொண்டையை செருமிக் கொண்டு நிதானமாகப் பேசத் துவங்கினான். “கேஷவ், யூ நீட் எ கிளியர் எக்ஸ்ப்ளனேஷன். எல்லாத்தையும் சொல்லிடறேன். உங்க மனநிலையை என்னால பரிபூரணமா புரிஞ்சிக்க முடியுது. வேற ஒருத்தர இருந்தா இப்படி கூலா உக்கார்ந்து நிதானமா பேச முடியுமானே என்னால கற்பனை பண்ண முடியலை.”

“சட்டுன்னு பாய்ஞ்சி கழுத்தை நெறிக்கற கல்ச்சர் எனக்குத் தெரியாது!”

“அஃப்கோர்ஸ்... நானும், அஜந்தாவும் காதலர்கள். எங்களுக்குள்ள ஒரு ஆழமான பிரச்சனை. தப்பு என்பேர்லதான். எந்தப் பெண்ணுக்கும்

கோபம் வரவழைக்கிற தப்புதான் அது. என்னைவிட்டு விலகினா அஜந்தா. என்னை மன்னிக்கத் தயாரா இல்லை. நொந்து போயி நானும் விலகிட்டேன். அவளுக்குக் கல்யாணம்னு தெரிஞ்சதும் மறுபடி வந்து கெஞ்சினேன். அப்பவும் கோபம் மாறாம என்னை விரட்டியடிச்சிட்டா. விரக்தியோட எல்லையில் உங்க கல்யாணம் நடந்த அன்னிக்கு முதல்நாள் ராத்திரி தற்கொலைக்கு முயற்சி செஞ்சேன். எனக்கு அதிர்ஷ்டமில்லை. என்னைக் காப்பாத்திட்டாங்க. அதைக் கேள்விப் பட்டதிலேர்ந்து அஜந்தா மனசுல என்மேல இருந்த கோபம், வெறுப்பு எல்லாம் பறந்துடுச்சி. ஆனா அது லேட்! அப்ப அவ உங்க மனைவி. அவளோட உணர்ச்சிகளோட குழப்பம் தான் உங்ககிட்ட காட்டின முரட்டுத்தனமான கோபத்துக்குக் காரணம். இங்க இந்த ஹோட்டல்ல நடந்த எங்க சந்திப்பு எதிர்பாராம நடந்தது. இங்கயும் என் தப்புதான். அவளைப் பார்த்ததும் விலகிருக்கணும். வாழ்த்துச் சொல்ல ஆசைப் பட்டனே, அது தப்புதான். அதனால் ஏற்பட்ட மனக்குழப்பத்தோட விளைவுதான் அஜந்தாவை அவசரமாக எதையும் யோசிக்காம இப்படில்லாம் பைத்தியக்காரத் தனமா ஏதேதோ பேச வெச்சிடுச்சி. ஐ ப்ராமிஸ்... நான் இனி அஜந்தாவை சந்திக்க மாட்டேன். இந்த உணர்வுத் தடுமாற்றம் சரியாயிடும். நான் புறப்படறேன்.”

எழுந்த ரிஷியின் தோளில் கை வைத்த அழுத்தி உட்கார வைத்தான் கேஷவ். “எப்பன்னு சொல்லிட்டுப் போங்க ரிஷி!”

“புரியலை.”

“அஜந்தாவோட இந்த உணர்வுத் தடுமாற்றம் சரியாயிடும்னு சொன்னிங்களே, அது எப்போன்னு கேட்டேன். ரெண்டு நாள்லயா? ரெண்டு மாசத்துலயா? அதுவரைக்கும் நான் கையைக் கட்டிக்கிட்டு உக்காந்திருக்கணுமா? இல்ல நகத்தைக் கடிச்சிட்டு படுத்திருக்கணுமா? ஒருவேளை சாகற வரைக்கும் சரியாவேப் போகலைன்னா? ஆமாம், எல்லாம் சரியாப் போயிடும்னு நீங்க எப்படி கேரண்டி குடுக்க முடியும்? இதுக்கு பதில் சொல்ல வேண்டியது நியாயமா நீங்க இல்லை. சார், என் வைப்புதான். கமான் அஜந்தா, இப்ப நீ பேசணும்.” என்ற கேஷவ் அவள் பக்கமாக தன் நாற்காலியைத் திருப்பிப் போட்டுக் கொண்டான்.

24

அஜந்தா நிலம் நோக்கிப் பார்த்தபடி அமைதி காத்தாள்.

அவள் என்ன சொல்லப் போகிறாள் என்கிற பதைப்புடன் இதயம் படபடக்கக் காத்திருந்தான் ரிஷி.

தன் தயக்கத்தை உடைத்து அவளாகவேப் பேசத் துவங்கட்டும் என்று அந்த அமைதியை அனுமதித்த கேஷவ் ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு புகையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

சிலநிமிடங்கள் அகோரமான அமைதி அவர்கள் மூவரையும்

வாட்டியெடுத்து. தொண்டையை செருமிக் கொண்டான் கேஷவ்.

“அஜந்தா, பேசு. இனிமே எந்த தர்மசங்கடமும் தேவையில்லை. இது நம்ம மூணு பேரோட வாழ்க்கை. இப்போ இந்த நிமிஷம் நாம எடுக்கற முடிவு நம்ம மூணு பேரோட எதிர் காலத்துக்கும், சந்தோஷத்துக்கும் சரியா இருக்கணும்.”

“புரியுது. ஆனா... என்று மேலும் தயங்கினாள் அஜந்தா.”

“யாரும் எதுக்காகவும் எதையும் விட்டுத் தர அவசியமில்லை. கட்டாயப்படுத்தி பாசத்தையும், ஈடுபாட்டையும் எந்த மனசுலயும் திணிக்க முடியாது. திணிக்கவும் கூடாது. சரி, சிம்பிபிளா என் கேள்விக்கு பதில் சொல்லு. ரிஷி மேல இப்ப உனக்கு இருக்கிற உணர்வுக்குப் பேரு வெறும் நட்பு மட்டும்தான்னு உன்னால உறுதியா சொல்ல முடியுமா?”

மறுத்துத் தலையசைத்தாள். “குட். அப்ப அது காதல்னு எடுத்துக்கலாமா? அந்தப் பழைய காதல் கொஞ்சமும் மாறாம இப்பவும் உன் மனசுல இருக்குன்னு எடுத்துக்கலாமா?”

“நடுவுல இல்லை. ஆனா... இப்போ..” என்றாள் மெலிதான குரலில்.

“வெல். என்னால புரிஞ்சிக்க முடியுது அஜந்தா. அவர்மேல கோபம் இருந்ததால்தான் என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்க சம்மதிச்சே. ஆனா கல்யாணம் நடக்கற சமயத்துல அந்தக் கோபம் கொஞ்சம் குறைஞ்சிடுச்சி. அதனால வந்த தடுமாற்றத்தோட என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டே அப்படித்தானே?”

“ஆமாம்!”

“இப்போ எல்லாம் எனக்கு சரியாப் புரியுது. என்மேல உனக்கு வந்த எல்லா கோபமும் உன் காதல் நிறைவேறலையேங்கற ஏக்கத்தோட இன்னொரு விதமான வெளிப்பாடுதான். இப்போ உன் மனசுல ரிஷிமேல மறுபடியும் முழுமையான காதல் வந்திடுச்சி. ரைட்?”

அவள் அமைதியாக இருந்தாள்.

“இந்த உன் மெனத்தை நான் ஆமோதிப்பா எடுத்துக்கறேன். இந்தச் சூழ்நிலையில நான் என்ன செய்யணும்னு நீ எதிர்பார்க்கறே? விட்டுக் கொடுக்கணும். அதானே? நான் உன்னை டிவோர்ஸ் செஞ்சிட்டா... நீ ரிஷியைக் கல்யாணம் செய்துக்கிட்டு சந்தோஷமா இருப்பே அப்படித்தானே?”

அவள் அமைதியாக இருந்தாள்.

“ஸோ... இந்த மெனத்தையும் நான் ஆமோதிப்பாதான் எடுத்துக்கணும். இல்லையா?”

“சார், ஒரு நிமிஷம். இப்ப நான் கொஞ்சம் பேசலாமா?” என்றான் ரிஷி.

“சொல்லுங்க ரிஷி. என்னை கேஷவ்னே கூப்புடலாம்.”

“அஜந்தாவுக்கு இப்ப இருக்கறது ஒரு தடுமாற்றமான மனநிலை. என்ன பேசறோம். என்ன விளைவு எதுவும் புரியலை. நடந்திருக்கிறது ஒரு கல்யாணம். இதுல ரெண்டு குடும்பங்கள் சம்மந்தப்பட்டிருக்கு. ஆயிரம் எதிர்பார்ப்புகள் அடங்கியிருக்கு. திடுதிடுப்புன்னு மனசை மாத்திக்கிட்டு... டைவர்ஸ் அது இதுன்னு யோசிச்சிக்கிட்டு... எல்லாமே தப்புன்னு அப்பறம் உணர்ந்தா அப்போ எதுவும் செய்ய முடியாது.”

“இல்லை ரிஷி, நீங்கதான் குழப்பமா பேசறிங்க. அஜந்தா இப்போ ரொம்ப தெளிவா இருக்கா. எங்க ரெண்டு குடும்பங்கள், அவங்க எதிர்பார்ப்புகள் எல்லாத்தையும் விடுங்க. வாழப் போறது நாங்க ரெண்டு பேரும்தானே? அதனால முடிவு பண்ண வேண்டியதும் நாங்கதான். இதை எமோஷனலாவோ, துரோகமாவோ நான் பார்க்க விரும்பலை. பக்குவமாவே பார்க்கலாம். ஸ்மூத்தா எந்த வலியும் இல்லாம நாங்க பிரிஞ்சிடறோம். இப்ப நீங்க நேரடியான பதிலைச் சொல்லுங்க. இப்பவும் உங்க மேல காதல் இருக்கறதா சொல்ற உங்க காதலியை அவளுக்கு நடந்த கல்யாணத்தை மறந்துட்டு மனப்பூர்வமா ஏத்துக்க நீங்க தயாரா இருக்கீங்களா?”

உடனடியாக பதில் சொல்ல முடியாமல் தடுமாறிய ரிஷி, “மே ஐ ஹேவ் ஒன் சிகரெட் ப்ளீஸ்?” என்றான். கேஷவ் கொடுத்து, பற்ற வைத்தும் விட்டான்.

“என்ன சார், இப்படி யோசனை பண்ணிங்க? அவளுக்காக உயிரையே விடத் துணிஞ்சவர் நீங்க. இப்ப அவளே என்னை விட்டு விலகி உங்களோட வாழத் தயாரா இருக்கறப்ப, அதுக்கு அனுமதி தர நானும் தயாரா இருக்கறப்ப முடிவெடுக்க உங்களுக்குத் தடையா இருக்கறது யாரு?” என்றான் கேஷவ்.

“நீங்கதான்.”

“நானா? நான்தான் பெருந்தன்மையா டிவோர்ஸ் பண்ணத் தயாரா இருக்கேன்னு சொல்லிட்டனே?”

“அந்த பெருந்தன்மைதான். அந்த நல்ல மனசுதான். உங்க மனசைக் கஷ்டப்படுத்திட்டு நாங்க எப்படி சார் நல்லா இருக்க முடியும்?”

“அதுக்கு என்ன பண்ண முடியும்? யாராச்சும் ஒருத்தர் கஷ்டப்பட்டாதானே ஒருத்தர் சந்தோஷமா இருக்க முடியும்? கல்யாணத்தைவிட காதல் முக்கியமில்லையா ரிஷி?”

“காதலுக்கும், காதலோட நடந்த கல்யாணத்துக்கும் வித்தியாசம் இருக்கே?”

“என் கல்யாணத்துல கல்யாணம் மட்டும்தானே இருந்திச்சி. காதல்

இல்லையே?”

“அப்படியா? ஆர் யூ ஷ்யூர்? அஜந்தா மனசுல தடுமாற்றம் இருந்திச்சி. ஆனா அவளுக்குத் தாலி கட்டின அந்த நிமிஷம் உங்க மனசுல காதல் இல்லையா? அஜந்தாவைப் பொண்ணு பார்த்து கல்யாணம் ஃபிக்ஸ் ஆன நிமிஷத்திலேர்ந்து அவதான் உங்க மனைவின்னு ஒரு உரிமையோட மனசுக்குள்ளே ஒரு காதல் பூக்கலையா? அதுவும் ஒரு காதல்தானே கேஷவ்?”

அந்தப் பக்கம் திரும்பிக் கொண்டு அவசரமாக தன் கண்ணின் கலக்கத்தை விழுங்கிக் கொண்ட கேஷவ் மீண்டும் இவர்கள் பக்கம் திரும்பினான்.

“அது எல்லாருக்கும் வற்ற ஒரு த்ரில்தானே ரிஷி? ரெண்டு பேர் மனசுலயும் வற்றதுதான் முழுமையான காதல். அது உங்களுக்குதானே அமைஞ்சது? வெல். நோமோர் ஆர்க்யூமெண்ட்ஸ். ரிஷி, நீங்க அஜந்தாவை இப்பவும் விரும்பறிங்களா, இல்லையா? யெஸ், நோன்னு ஒரே வார்த்தையில பதில் சொல்லுங்க.”

“இப்படிக்கேட்டா எப்படி?”

“யெஸ் ஆர் நோ?”

“யெஸ். ஆனா...”

“அது போதும்.” என்ற கேஷவ் தன் செல்போனை எடுத்தான். அதில் ஒரு எண்ணை அழைத்தான். அவன் யாரிடம், என்ன பேசப் போகிறான் என்று புரியாமல் இருவரும் பார்த்தார்கள்.

“ஹலோ, டாடி. நான்தான் கேஷவ் பேசறேன். நானும், அஜந்தாவும் ஒருத்தரை ஒருத்தர் நல்லா புரிஞ்சிக்கிட்டு சந்தோஷமா சேர்ந்து வாழ முடியுமானு ஒத்திகை பார்க்கறதுக்காக எங்களை அனுப்பி வெச்சிங்க இல்லையா? இந்த நாடகம் ஒத்திகையோட முடிஞ்சது டாடி. இது அரங்கேறாது. என்மேல தப்பா, அவ மேலதப்பானு கேள்விகள் வேண்டாம் டாடி. எங்களால சேர்ந்து வாழ முடியாது. ஏன்னுக்கேக்க வேணாம். அதனால நாங்க மனசு விட்டுப் பேசி முடிவுக்கு வந்துட்டோம். நாங்க பிரியறது தான் ரெண்டு பேருக்குமே நல்லது. இது கோபத்துல எடுத்த முடிவு இல்லை. விவேகத்துல எடுத்த முடிவு. நமம வக்கீலைக் கலந்துகிட்டு நாங்க சட்டபடி பிரியறதுக்கான எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செஞ்சிடுங்க டாடி. நான் புறப்பட்டு சென்னைக்கு வர்றேன். மத்த விஷயமெல்லாம் நேர்ல பேசிக்கலாம்.” என்று பேசிவிட்டு வைத்த அவனை இருவரும் இமை கொட்டாமல் பார்த்தார்கள்.

“என்ன அப்படி பார்க்கறிங்க? ஒரு முடிவு எடுத்தாச்சின்னா உடனே அதை செயல்படுத்திடணும். இப்பநான் ருமுக்குப் போறேன். பேக் பண்ணணும். நீங்க ரெண்டு பேரும் அமைதியா உக்காந்து உங்க ஃபர்தர்

பிளான்ஸ் என்னென்னு யோசிங்க. அஜந்தா என்னோட சென்னை வரணும்னு அவசியமில்லை. அவ உங்களோட வரலாம். எப்ப வரணும்னு நீங்க பிளான் பன்றிங்களோ அப்ப வரலாம். ஆல் தி பெஸ்ட்!” என்று இருவரையும் கை குலுக்கிவிட்டு விலகிச் சென்ற அவனையேப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“ரிஷி, இதெல்லாம் நிஜம்தானா?” என்றாள் அஜந்தா.

“எனக்கும் எதுவும் புரியலை...” என்றான் ரிஷி.

“இத்தனை எளிமையா எல்லாப் பிரச்சினையும் சால்வ் ஆகும்னுநான் நினைக்கவே இல்லை ரிஷி. தேங்க் காட் அட் லாஸ்ட் நீ எனக்குக் கிடைச்சிட்டே. கேஷவ் ஈஸ் ரியலி எ ஜென்டில்மேன். நம்ம லைஃப்ல மறக்கவே முடியாது. நான் முடிவு பண்ணிட்டேன்ப்பா. நமக்கு பொறக்கற பையனுக்கு கேஷவ்தான் பேரு. ஏய்... ரிஷி, என்னப்பா, எதுவுமே பேசமாட்டேங்கறே?”

“எல்லாமே அதிர்ச்சியா இருக்கு அஜந்தா. உன்னைப் பார்த்து வாழ்த்து சொல்ல வந்த இடத்துல... உன்னையே எங்கிட்ட ஒப்படைச்சிட்டுப் போயிட்டாரே... இப்ப என்ன செய்றது?”

“நீயும், நானும் இங்க ரெண்டு நாள் தங்கிட்டு அப்பறம் ஊருக்குப் போலாம் ரிஷி. உங்கிட்ட நிறைய பேசணும். நிறைய அழணும். நிறைய சிரிக்கணும்.”

25

அமைதியாக அவனையேப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ரிஷி முகத்திற்கு முன்னால் சொடக்கு போட்டாள் அஜந்தா.

“என்னப்பா இன்னிக்குதான் புதுசா பார்க்கற மாதிரி அப்படிப் பார்க்கறே?”

“நத்திங். வாட் நெக்ஸ்ட்?”

“என் லக்கேஷ் எடுத்துட்டு வந்து உன் ரூம்ல வெச்சிட்டு ரெண்டு பேரும் ஏர்போர்ட்டுக்குப் போய் கேஷவை வழியனுப்பிட்டு வர்றோம்...”

“வெல். நான் கொஞ்சம் வெளில போய்ட்டு வந்துடறேன். ரூம்ல கேஷவோட வெய்ட் பண்ணு. சரியா?”

“எங்க போகணும் அவ்வளவு அவசரமா?”

“கேஷவ் தன் வாழ்நாள் முழுக்க மறக்க முடியாத ஒரு நல்ல பரிசு வாங்கிட்டு வந்துடறேன் அஜந்தா. என்ன சொல்றே?”

“கிரேட் ஐடியா ரிஷி!” என்றாள்.

ரிஷி ஹோட்டலுக்கு வெளியில் நடக்க.. அஜந்தா தன் அறைக்குச்

செல்ல லிஃப்டில் நுழைந்தாள். அவள் அறைக்கு வந்தபோது கேஷவ் உடைகளை மடித்து பெட்டியில் அடுக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

“கேஷவ், ரிஷியோட ரெண்டு நாள் இருந்துட்டு அப்பறமா சென்னை வர்றேன். என் குடும்பத்துல எப்படிப் பேசணுமே அப்படிப் பேசிக்கிறேன். ஓகே?”

“இனிமே என்னை எதுக்கு நீ பர்மிஷன் கேக்கணும்? உன் இஷ்டம்தான். நீ சென்னை வர்றப்ப நாள் கையெழுத்துப் போட்ட டிவோர்ஸ் பேப்பர்ஸ் ரெடியா இருக்கும் அஜந்தா!”

“மே ஐ ஹெல்ப் யூ?” என்று அவனது பேஸ்ட், பிரஷ் பொருள்களை பாத்ரூமிலிருந்து எடுத்து வந்து கொடுத்தாள்.

“ஃபிளைட்டுக்கு டைம் இருக்குல்ல?”

வாட்சைப் பார்த்து, “ஒருமணி நேரம் கழிச்சி புறப்பட்டாப் போதும். ஹோட்டல் லாண்டரில் துணி போட்டுக்கேன். அது வரணும். ஏன் கேட்டே?”

“ரிஷி இப்ப வந்துடுவாரு. அவர் வந்ததும் நாங்க ரெண்டு பேரும் ஏர்போர்ட் வந்து உங்களை வழியனுப்பறோம் கேஷவ்!”

“பரவால்ல அஜந்தா... எதுக்கு சிரமம்?”

“நோ! அது எங்களுக்கு சந்தோஷம்.” என்றவள் சின்ன அமைதிக்குப் பிறகு, “கேஷவ்” என்றாள்.

“என்ன?”

“என்மேல கோபம் வரல்லையா?”

“என் விதி மேலதான் கோபமா இருக்கு. நீ என்ன பண்ணுவே? அந்தந்த சூழ்நிலைக்கு நியாயமா இருந்திருக்கே. ஒருவேளை உன் நிலைமையில் நான் இருந்திருந்தாலும் இப்படித்தான் தடுமாறியிருப்பேன்னு தோணுது. நல்லவேளை இந்தத் தடுமாற்றம் நாம் சேர்ந்து வாழத் துவங்கினப்பறம் வரலையேன்னு ஆறுதலா இருக்கு. இட்ஸ் ஆல் ரைட் அஜந்தா. வாழ்க்கைல சில திருப்பங்களை விரும்பினாலும் விரும்பலென்னாலும் ஏத்துக்கிட்டுதான் ஆகணும்.”

அதற்குப் பிறகு அந்த அறையில் உலவிய அமைதியை உடைப்பதற்காக டிவியைப்போட்டு அதைப் பார்க்கத் துவங்கினான் கேஷவ். நேரம் கரைந்து, லாண்டரி துணிகளும் வந்து சேர்ந்து... ஆனாலும் ரிஷி இன்னும் திரும்பி வராததால் லேசாகப் பதட்டமடைந்த அஜந்தா அவனை போனில் முயன்றாள்.

“என்னாச்சி ரிஷி, கேஷவுக்கு ஃபிளைட்டுக்கு டைமாச்சி. எங்க இருக்கே?”

“ஒரு சின்ன சிக்கல் அஜந்தா. நம்ம ஹோட்டல் இருக்கற ஏரியால நல்ல ஷாப்பிங் செண்டர்ஸ் இல்லை. அதனால ஆட்டோ பிடிச்சி கமர்ஷியல் ரோட் வந்தேன். வாங்கிட்டேன். ஆனா ஏதோ கலவரம். பஸ் எல்லாம் ரோட்ல அப்படி அப்படியே நிக்கிது. பதினஞ்சி நிமிஷமா ஜாம். நான் ஒரு ஆட்டோலதான் உக்காந்திருக்கேன்.”

“என்ன செய்யலாம் இப்ப? டிராஃபிக் ஜாம் கிளியராகி நீ இங்க வந்து அதுக்கபறம் புறப்பட்டா கேஷவ் ஃபிளைட்டைக் பிடிக்க முடியாது!”

“அப்ப ஒண்ணு செய்யி. என்னை எதிர்பார்க்காதே. உன் லக்கேஜை ரிசப்ஷன்ல வெச்சிட்டு நீ கேஷவோட ஏர்போர்ட்டுக்குப் போய்டு. நான் ஹோட்டல்ல வெய்ட் பண்ணேன். நீ செண்ட் ஆஃப் பண்ணிட்டு ஹோட்டலுக்கு வந்துடு. ஒகேயா?” என்றான் ரிஷி.

“சரி ரிஷி. அப்படித்தான் செய்யணும்.” என்றாள் அஜந்தா.

ஹைதராபாத் விமான நிலையம் பரபரப்பாக இருந்தது. டாக்சியிலிருந்து இறங்கிய கேஷவும், அஜந்தாவும் அவசரமாக ஒரு ட்ராலி எடுத்து அதில் லக்கேஜை வைத்துத் தள்ளி உள்ளே நடந்தார்கள்.

விசிட்டர் தடை பகுதி வரை வந்ததும் திரும்பிய கேஷவ் புன்னகைத்து, “அஜந்தா, ஒண்ணே ஒண்ணு சொல்லட்டுமா? அப்பறம் சந்தர்ப்பமே இருக்காது. இனிமே நீயும் நானும் கோர்ட்ல மட்டும்தான் சந்திப்போம்னு நினைக்கிறேன். இனிமே எந்த ஒரு முடிவுக்கு வந்தப்பறம் அதுல உறுதியா நிலலு. அதான் உன் எதிர்கால வாழ்க்கைக்கு நல்லது. நான் குத்திக் காட்டலை. சொல்லணும்னு தோணிச்சி. பை! ஆல் தி பெஸ்ட்!” என்றான்.

“உங்க அட்வைஸ் எனக்குப் பொருத்தமானதுதான் கேஷவ். தேங்க்யூ. ஆல் தி பெஸ்ட் டு யூ டூ!” என்றாள் அவள்.

அவன் கையசைத்துவிட்டு உள்ளே சென்றதும் காத்திருந்த டாக்சியை நோக்கி நடந்தபடி ரிஷியைத் தொடர்பு கொண்டாள். “ரிஷி, நான் கேஷவை வழியனுப்பிட்டேன். வாட் அபவ்ட் யூ?”

“டிராஃபிக் கிளியராயிடுச்சி. நான் இப்ப ஹோட்டலுக்கு வந்துட்டேன்.”

“சரி. நான் அரைமணி நேரத்துல வந்துடுவேன் ரிஷி”

அரைமணி நேரத்தில் ஹோட்டல் வாசலில் டாக்சியிலிருந்து இறங்கிய அஜந்தா நேராக ரிசப்ஷன் மேஜைக்கு வந்து, “மிஸ்டர் ரிஷி ரூம் நம்பர் ப்ளீஸ்?” என்றாள்.

“ஹி ஹேஸ் வெகேடட் தி ரூம் மேடம்”

“வாட்?” என்றாள் லேசாக அதிர்ந்து.

“யூ ஆர் மிசஸ் அஜந்தா?”

“யெஸ்!” என்றாள் புரியாமல்.

“ஹி ஹேஸ் கிவன் யூ எ மெசேஜ்” என்று ஒரு கவரைக் கொடுத்தாள் ரிசப்ஷனிஸ்ட். அந்தக் கவரை வாங்கிக் கொண்டு அங்கிருந்த சோபாவுக்குச் சென்று அமர்ந்த அஜந்தா பிரித்தாள். அது ரிஷியின் கையெழுத்துதான்.

‘ஹலோ அஜந்தா,

ஆத்திரப் படாம, அவசரப்படாம பொறுமையா நிதானமா இந்த லெட்டரை நீ முழுமையாப் படிக்கணும். உன்னோட சேர்ந்து வாழ மாட்டமான்னு ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் ஏங்கின நாட்கள் உண்டு. இப்ப அது சாத்தியமாகற சூழ்நிலை கிடைச்சாலும், மனசுல எனக்கு சுத்தமா சந்தோஷம் இல்லை அஜந்தா.

இங்க உன்னை சந்திச்சப்போ எனக்குள்ள ஏற்பட்டது ஒரு ஆதங்கம்தான். உனக்கு வாழ்த்து மட்டும்தான் சொல்லணும்னு நினைச்சேன். ஆனா உன் மனசு திடீர்னு தடம் புரண்டது எனக்கு ஆச்சரியமா இருந்திச்சி. இன்னிக்கு நான் உன்னைச் சந்திக்காம இருந்திருக்கலாமனு தோணுது. அதெப்படி உன்னால சட்டு சட்டுன்னு மனசை மாத்திக்க முடியுது?

இப்ப இந்த நிமிஷம் உன்னைப் பத்தி யோசிச்சா எனக்கு சத்தியமா காதல் வரலை அஜந்தா. என்ன பொண்ணு இவன்னு ஒரு எரிச்சலும் வெறுப்பும்தான் வருது. கேஷவ் மாதிரி ஒரு ஜென்டில்மேனைப் பாக்க முடியாது அஜந்தா. அவருக்கு இவ்வளவு பெரிய ஏமாற்றம் தரணுமான்னு நினைக்கறப்பவே எனக்கு வலிக்குது. உனக்கு ஏன் வலிக்கவேயில்லை? நீ உன் காதல்லயும் உறுதியா இல்லை. உன் கல்யாணத்திலயும் உறுதியா இல்லை. உன்னோட சேர்ந்து வாழ ஆரம்பிச்சா கொஞ்ச நாள்தான் அந்த சந்தோஷம் நீடிக்கும்னு எனக்குத் தோணுது அஜந்தா. கண்டிப்பா நமக்குள்ள பிரச்சினை வரும்னு நினைக்கிறேன். அந்த சமயத்துல என்னை உதறிட்டு இன்னொருத்தனை கல்யாணம் செஞ்சிக்கிட்டவதானே நீன்னு என் மனசுக்குள்ள இருக்கற ஒரு அரக்கன் கேள்வி கேப்பான். அது உனக்கு வலிக்கும். நிச்சயமா நம்மால ஒரு நல்லதம்பதியா வாழ முடியும்னு நம்பிக்கை எனக்கில்லை.

உனக்கும், எனக்கும் இருந்த காதலையும், இப்ப கல்யாணத்தை உதறிட்டு என்னோட வற்றதுக்கு நீ தயாரா இருக்கிற உன் மனநிலையும் தெரிஞ்சிக்கிட்ட சூழ்நிலையில கேஷவ் மறுபடி உன்னை ஏத்துப்பாரான்னு தெரியலை. உன்னை மன்னிக்கிறதும், ஏத்துக்கறதும் அவரோட விருப்பம். அவர்கிட்ட மன்னிப்பு கேக்கறதும், கேக்காததும் உன் விருப்பம். ஆனா இனி நான் உன்னை என் வாழ்நாள்லயே சந்திக்க விரும்பலை.

நான் ஏதோ உன்னைப் பழி வாங்கிட்டதாவோ, தண்டனை குடுத்துட்டதாவோ தயவு செஞ்சி நினைக்காதே அஜந்தா. இது என்

உண்மையான மனநிலை. இப்படி திடீர்னு உன்னை விட்டுட்டு விலகிப் போறது உன்னைக் காயப்படுத்தறதுக்காக இல்லை. வாழ்நாள் முழுக்க, நீயும், நானும் காயப்பட்டுடாம இருக்கறதுக்காக. பொறுமையா யோசிச்சா என் மனநிலை உனக்குப் புரியலாம். இனி உன் வாழ்க்கைப் பாதையை முடிவு பண்றதுக்கு உண்டான தைரியம் உங்கிட்ட இருக்குன்னு எனக்குத் தெரியும். அதனால உங்கிட்ட மன்னிப்புக் கேக்கக்கூடத் தோணலை. குட் பை! இப்படிக்கு, ரிஷி'

படித்து முடித்த அஜந்தா வெடித்து அழத் துவங்க... அந்த வரவேற்புப் பகுதியில் இருந்த அத்தனை பேரும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். யாரையும் பொருட்படுத்தாமல் அஜந்தா தொடர்ந்து அழுது கொண்டிருந்தாள்.

முற்றும்